REVANSA DACIEI

“ NOI ROMÂNII, SUNTEM LOCUITORII CEI MAI VECHI AI ACESTUI PAMANT , SI ANUME UNUL DINTRE CELE MAI VECHI POPOARE ALE INTREGULUI CONTINENT.

ISTORICII PUN DE OBICEI INCEPUTURILE VIETII POPORULUI NOSTRU LA CUCERIREA DACIEI DE CATRE TRAIAN. (…)

NICI CA SE POATE MAI SUPERFICIALA CONCEPTIA.

DEPARTE DE MINE GANDUL DE A SCADEA CAT DE PUTIN MERITELE MARELUI IMPARAT (…) DAR (…) IMPARATUL (TRAIAN) ESTE ABIA UN EPISOD IN VIATA MILENARA A POPORULUI NOSTRU.

CAND A SOSIT EL LA DUNARE , STATUL DAC ERA DE O SUTA SI MAI BINE DE ANI IN CULMEA INFLORIRII ; ERA SINGURA PUTERE EUROPEANA , CAPABILA DE A TINE IN CUMPANA IMPERIUL ROMAN .

SI NU E DE MIRARE CA AJUNSESE ASA . LA 513 I.D.C , CAND ROMA STAPANEA DOAR CATEVA SATE DE PE MALUL STANG AL TIBRULUI (NICI CAT TARA BARSEI) , PARINTII NOSTRI DE LA DUNARE , FORMAU UN NEAM MARE INCHEGAT SI PUTERNIC , CARE TINEA CALEA , IN BALCANI , CELUI MAI MARE MONARH AL ASIEI , LUI DARIUS A LUI HISTASPE –

- SIMEON MEHEDINTI -

“ DAR EUROPA ISI MAI POATE INGADUI ACEASTA A DOUA PARASIRE A DACIEI IN ZILELE NOASTRE? MAI PUTEM FI SACRIFICATI , FARA CA SACRIFICIUL ACESTA SA NU PRIMEJDUIASCA INSASI EXISTENTA SI INTEGRITATEA SPRITUALA A EUROPEI ? DE RASPUNSUL CARE VA FI DAT, DE ISTORIE, ACESTEI INTREBARI NU DEPINDE NUMAI SUPRAVIETUIREA NOASTRA, CA NEAM, CI SI SUPRAVIETUIREA OCCIDENTULUI ! "

- MIRCEA ELIADE -

CUPRINS

- CUVANT DE INCEPUT

- CAP. I. VECHEA CIVILIZATIE EUROPEEANA – PELASGII
  Corolar 1. – Scrierea pelasga , Monumente megalitice

- CAP.II. CONFRUNTAREA

- CAP.III. CONFLICTUL GETO – PERSAN

- CAP.IV. FILE DIN ISTORIA TRIBURILOR DACO – GETE (Mica cronologie – Conflictul geto – macedonean)

- CAP.V. FILE DIN ISTORIA STATULUI DACO – GET (Mica cronologie – Conflictul daco – roman)

- CAP.VI. FILE DIN ISTORIA STATULUI DACO – GET (Mica cronologie – Conflictul daco – roman)

- CAP.VI. FILE DIN ISTORIA STATULUI DACO – GET (Mica cronologie – Decebal fata in fata cu imperialii)

- CAP.VII. ZAMOLXE
  Corolar 2. – Cunostiintele stiintifice ale dacilor

- CAP.VIII. IN CENUSA IMPERIULUI (Dacia Romana si Dacia Libera, 106 – 271 d.Hr.)
  Corolar 3. – Tezaurul de la Pietroasa

- CAP.IX. ARMENTARIUS (O dinastie daca pe tronul Imperiului Roman)

- CAP. X. FEDERATIA DACA DEVINE FEDERATIE VALAHA
  Corolar 4. – Dacii in Spania lui Traian

- CAP.XI. COMUNITATEA VLAHO – SLAVA SI IMPERIUL ROMAN

- CAP.XII. INVAZIA
  Corolar 5. – Teoria romanizarii dacilor – un rau necesar

- CAP.XIII. ISTORIA CREDINTEI SI INCEPUTURILE BISERICII IN DACIA ~ VALAHIA

- CAP.XIV. IMPERIUL VLAHO – BULGAR

- CAP.XV. DESCALECATELE

- CUVANT DE CAPAT

- Anexa – Tabele cronologice
- Bibliografie

MOTO: “ A scrie o asemenea carte este o
chestiune de curaj; a o citi nu
inseamna mai putin”
Erich von Daniken
(Amintiri depre viitor)

CUVÂNT DE ÎNCEPUT

Scrierea unei istorii a inceputurilor neamului românesc ridică numeroase probleme de ordin informational si moral.

Putinătatea documentelor scrise si a vestigiilor arheologice nu poate permite o abordare prea amplă a trecutului istoric . Lipsa documentelor ne obligă să interpretăm anumite fapte după înțelegerea noastră , de azi, şi nu a celor din vechime.De cele mai multe ori documentele nu sunt de prima mână, ci copii ale unor copii, suferind de imixtiuni sentimentale de moment, ale cronicarilor si copiştiilor. Multe din realitătile istorice capătă aspect de mit, fiind etichetate drept simple legende, pierzându-se filonul lor real.

Majoritatea documentelor antice şi medievale timpurii care prezintă istoria noastra, au fost scrise de cronicari străini şi ca o ironie a soartei , de cele mai multe ori duşmani inverşunați ai neamului. Putem afirma fără nici un dubiu că istoria românilor a fost scrisă de duşmanii ei.

Prea ocupați cu “facerea “ istoriei , românii , şi-au asumat riscul de a-i lasa pe alții să le-o scrie .

BLESTEMUL ROMÂNILOR este neputința de a ne descotorosi de falsurile si dogmele care împânzesc cărtile şi conştiința noastră. Falsificarea istoriei este o armă “neutronică” , ce se repercuteaza asupra identității şi legitimității drepturilor neamului romanesc.

Originea şi continuitatea românilor pe aceste meleaguri a fost veşnic dezbătută şi contestată de istoricii maghiari , bulgari , slavi , si chiar si români . (!)

Aberatiile mai recente ale unor “ personalitati politice ” se împletesc în mod “minunat” cu teoriile lui Sulzer şi Roessler . Nimic nou nu este sub soare . Antiromânismul este un crez politic pe care se inalță idealurile si utopii fanteziste revanşarte . Agitarea lui in țările înconjurătoare este generatoare de capital politic , putând transforma o jalnică figură într-un om politic influent ! Istoria a mai cunoscut frecvente cazuri .

Pentru a argumenta mai bine cele afirmate mai sus vom lua la întâmplare un text , din multele care exista , si teoretizează originea si descendența românilor într-un mod foarte subtil si viclean .

“Strămoşii românilor au fost un popor de păstori nomazi care îşi schimbau necontenit sălaşurile în căutare de păşuni noi ; îşi petreceau verile pe plaiurile munților de unde coborau iarna , la poalele dealurilor . În stratul lor cel mai adânc ei erau de origine traco-iliră , la care s-au adăugat cu timpul elemente romane , albaneze si slave . Patria lor era la est de Albania , în spațiul situat între actualele oraşe Sofia , Niş şi Skoplje, iar limba lor era acea latina balcanică , coruptă de infuențe albaneze şi mai ales slave .

Spre secolul al IX-lea acest popor , rătăcitor ca toate popoarele nomade , s-a divizat în 4 ramuri : unii aşa-zişii aromâni , s-au stabilit în Macedonia si Albania ; alății, megleno-românii , în Grecia septentrionala , în vreme ce o a treia ramură ; istro-românii se departează cel mai mult , ajungând în peninsula Istria , cateva mii dintre ei , au supravietuit până azi .

Cea dea 4 ramură s-a îndreptat spre nord si a trecut Dunărea în cursul sec. al X-lea si al XI-lea .In sec. al XIII-lea îi aflăm menționați în Banatul Severinului şi în sudul Transilvaniei , ca supusi ai regelui Ungariei .De altfel , infiltrarea lor nu se va termina curând . Ei se vor întinde pe nesimțite în toata Transilvania si până în Maramureş , întemeind dincolo de Carpați două principate lipsite de importanță .” (!!!)

Textul a fost publicat de un anume Zombor Szasz in Romanian History “Hungarian Quarterly “ (!) in anul 1941 spre ştiința universală .

Totuşi galeria monştrilor asmuțiti împotriva României nu ar fi completă dacă nu aş mentiona , dar fără nume , şi autorii români care într-un spirit de solidaritate cu duşmanii din exterior nu se dau la o parte dea jigni spiritul neamului etichetându-i pe daci drept bețivi ,pe Decebal drept invadator , Vlad Țepes criminal ilustru din categoria lui Stalin ,Hitler ,şi mai rau Vacher si Landru , Mihai Viteazul colonist paranoic, geniul poeziei Mihai Eminescu , fascist , Octavian Goga , lichea s-au Mihail Sadoveanu si George Calinescu , comunisti .

De ce fără nume ? Din ruşinea pe care o simtim fiecare la gândul că printre noi mai pot exista şi astfel de oameni

. BLESTEMUL ROMÂNILOR rezidă si in faptul ca într-un timp şi spațiu istoric nemăsurat a fost si este obligat , să trăiască alături cu cei care nu merita să se nască ROMÂNI .

Ne punem întrebarea de ce lipsesc documentele ?

Motivul e simplu , unele s-au pierdut , iar altele au fost făcute pierdute . Cauzele sunt multiple de ordin climatologic , geologic şi uman .

Complexul climaterial foarte aspru al țării noastre , cu diferențe de temperatura si umiditate foarte mari de la un sezon la altul a influențat in mod distructiv pierderea si distrugerea multor urme si dovezi materiale . Catastrofele naturale , foarte frecvente in spațiul carpatic , au îngropat in pământ vestigiile civilizației predace şi dacice .

Ocupația cea mai frecventă a neamului românesc a fost războiul ca urmare a veşnicei lui agresări din exterior . În timpul acestor lupte mii de documente au fost pierdute, distruse, furate.

Cucerirea romană a prejudiciat poporul român de o imensă sursă de informație. Romanii au jefuit Dacia de tot ce a avut mai valoros. Toate bunurile şi tezaurele dace au luat drumul Romei, pierzându-se apoi prin cine ştie ce colțuri ale Imperiului Roman.

Ocupația maghiară de ‘’1000 de ani’’ din Transilvania s-a afirmat şi legitimat prin distrugerea sistematică şi permanentă a tuturor documentelor care conțineau referiri directe la civilizația dacă, valahă sau romană.

Căderea Constantinopolelui sub turci a însemnat pentru români o altă lovitură dată vechimii lui. Toate bibliotecile şi cancelariile bizantine au fost devastate iar cărțile şi documentele existente în ele arse. Probabil că în acest genocid documentar s-au pierdut cele mai importante şi amănunțite dovezi privind originea, continuitatea şi identitatea poporului român.

Putem afirma cu toată convingerea şi responsabilitatea noastră că încă şi la ora actuală arhivele unor biblioteci occidentale conțin documente importante privind istoria neamului. Numai că din anumite considerente politice ele sunt clasate ca ‘’ strict secrete ‘’.

Fiind un popor indezirabil, afirmarea istoriei noastre supără şi deranjează unele firi mai sensibile.

Vrem doar să atragem un semnal de alarmă pentru că şi în continuare, apar zeci de lucrări scrise pe toate continenetele legat de istoria poporului nostru, cărți care prin existența lor denigrează spiritualitate românească.

În schimb noi refuzăm să răspundem, refuzăm să ne cunoaştem adevărata istorie, aşa cum este, şi nu cum am învățat-o, din şcoală, trunchiată şi cu mari lacune. Dintr-un spirit de modestie, pur țărănesc, ne-am ferit întotdeauna să prezentăm adevărata istorie a excepționalei civilizații româneşti.

N-am ştiut să ne închinăm, admirativ, decât în fața civilizațiilor egiptene, sumeriene, greceşti sau romane, nebănuind sau mai grav, refuzând să credem că istoria noastră este dacă nu mai superioară acestor civilizații e cel puțin egală.

Care este motivul pentru care tinerii din ziua de azi, terminând scoala, nu cunosc despre istoria poporului lor decât vagi informații despre daci şi luptele lor cu romanii, îmbracate sub o formă idealizată şi naivă ? De ce trebuie să le prezentăm banala teorie a romanizării, pe care noi înşine nu o credem ?

Toată istoria cunoscută din şcoală de la începuturi şi până în anul 1241, an al marii invazii tătare, se limitează doar la câteva noțiuni de ordin arheologic, rolul civilizator al romanilor asupra ''barbarilor daci'' şi mult cunoscuta acoperire a celor 1000 de ani (de la 271 pana la 1241), prin clasica noțiune de '' perioada de formare a poporului român si migrație a popoarelor nomade ''.

Munca marilor noştri istorici nu este băgată în seamă. Scrierile unor clasici ca : Iorga, Densişianu, Pârvan, Busuioceanu, Eliade, Drăgan, cu referiri directe la adevărurile istoriei sunt trecute în tăcere şi ignorate. Ne şablonizăm istoria, schematizând-o după programul indicat de '' prietenii nostrii '' pentru a nu supăra, a nu deranja sau a nu irita. Parafrazând se pare că la modă este lozinca '' cel mai bun român este un român mort '', pentru că altfel nu puten ''intra''în Europa. Falsificarea istoriei unui popor este echivalntă cu gestul de a-l condamna la neființă.

Trebuie să începem să renastem şi pentru acesta este necesar să facem primul pas : să ne cunoaştem adevărata istorie. Pentru că acel popor care nu-şi cunoaşte cultura şi istoria îşi pierde propria-i identitate şi credință în Dumnezeu.

Multe cărți aşteaptă să fie citite, purtând nume celebre atât româneşti cât şi străine. Pentru că totuşi în aceasta lume România este un izvor de fascinație pentru adevărații iscoditori.

Nu doresc să pomenesc aici nume, o parte din ele sunt prezentate în bibliografia lucrării, dar ar fi pentru mine un sacrilegiu să nu amintesc despre una din marile bogății ale neamului şi autorul ei : Dacia preistorică şi Nicolae Densuşianu.

Această carte unică, adevărată Biblie a Neamului, ar trebui mai mult studiată pentru că în rândurile ei se ascund sute de informații. Banalizată o vreme, contestat caracterul ei uneori fantast, îşi regăseşte astăzi adevărata ei dimensiune mitologică.

Normal că nu toate cele scrise de autor trebuie luate ca atare ; scrierea fabulează uneori, dar infinit mai de valoare sunt în ea informațiile cuprinse şi interpretările încercate. Studiul ei ar trebui să se facă şi în şcoală, pentru a conferi tinerilor adevărata formă de patriotism şi mândrie națională.

Ştiu că voi fi contestat la apariția acestei cărți, ştiu că voi fi acuzat de naționalism, dar cel puțin mulți dintre semenii noştri nu se vor mai simți străini în propria țară. E timpul să reflectăm asupra istoriei, să o redescoperim, să ne reconsiderăm rolul primar şi civilizator în Europa ; acea Europă care ne refuză ca şi pe vremuri şi ne ignoră din inconştiență.

Rechizitoriul neamului făcut de Mircea Eliade e dureros şi crud, dar real : '' Printre neamurile fără noroc, ne numărăm în frunte noi, Românii (. . .)''.

Istoria neamului românesc n-a fost decât o lungă, necontenită, halucinantă hemoragie. Ne-am alcătuit într-un uragan şi am crescut în vifor. Popor de frontieră, luptam şi muream pentru toți. Muream, mai ales, platind miopia şi neghiobia altora (. . .).

Istoria neamului românesc e alcătuită din atâta sânge şi atâta nenoroc datorita în primul rând incapacității Occidentului de a vedea de unde vine primejdia. Pe noi, timp de cinci secole '' ne-a scos din istorie '' victoria imperiului otoman. Timp de secole am luptat singuri. Hărțuiam necontenit armatele turceşti, cu prețul pe care îl ştiam : traiul '' în afara istoriei ''. Istoria se făcea în Apus, fără noi, dar datorită sângelui nostru.

Occidentalii nu şedeau nici ei cu mâinile în sân ci se luptau ; dar se luptau între ei (. . .).

Civilizația noastră țărănească se adaptase nivelului vegetal la care se redusese istoria. Aşezările româneşti dispăreau şi reapăreau cu aceeasi ireductibilă, misterioasă încăpățânare a vegetației. În timpul acesta, la o mie, două de chilometri, spre Apus se înălțau catedrale, se îmbogățeau castele, se înfrumusețeau mănăstiri şi oamenii aveau prilejul măcar la răstimpuri, să citească pe sfinți, pe teologi şi pe poeți, să înțeleagă că sunt oameni şi să se bucure că trăiesc ameneşte – iar nu ca fiarele sălbatice prin munți

şi păduri ca stămoşii noştri, care nu aveau altă vină decât aceea de a se fi născut în calea răutăților.

Amintindu-şi de Evul Mediu românesc, de această ''enigmă si miracol'' care este pentru eruditi supravietuirea neamului nostru, Lucian Blaga spunea că timp de un mileniu '' românii au sabotat istoria ''. Formula e exactă şi dreaptă. Românii au sabotat Iintradevar cursul istoriei, purtatand câte cincizeci, şaizeci de războaie pe secol. Daca n-ar fi sabotat-o ar fi deschis larg porțile Orient - Occident şi ar fi lăsat valurile de cuceritori să treacă mai departe spre Centrul si Apusul Europei (. . .).

Aceasta înseamnă sabotarea Istoriei. Asta înseamnă, cel mult nenorocul de a împlini o misiune istorică de sacrificiu, misiune de care nici nu se ține seama în istoriografie.

E greu să mai scrii ceva după aceste rânduri ale lui Eliade, veritabil protest, adresat Occidentului, trebuind să păstrezi un moment de reculegere.

Scopul lucrării este unic : rememorarea exactă a istoriei fără speculatii şi fabulații. Totul se bazează pe documente şi relatări ale unor istorici celebri de necontestat – antici sau contemporani – şi are caracterul unui foarte mic ghid istoric, fără a avea pretenția de a cuprinde totul.

Cred că noi, Românii, nu ne vom pierde credința în Dumnezeu şi ne vom uni împotriva forțelor întunericului şi ignoranței.

Trebuie să începem să ÎNVINGEM în numele copiilor noştri şi mai ales pentru ei.

Numai de noi depinde !

MOTO : ‘’ Eu sunt Pelasg, fiul lui Palaechton (Marte), născut din Terra (Gaea), domnul acestei țări, şi după mine regele său s-a numit cu drept cuvânt, gintea pelasgilor ce stă-pâneşte acest pământ. ‘’

Eschyl – (Supplices)

I. VECHEA CIVILIZAȚIE EUROPEANĂ

P E L A S G I I

Descoperirile arheologice au dat posibilitatea istoricilor de a periodiza evoluția omului. Pentru a putea delimita momentele distincte în care se afla omul în cursulevuluției lui, cercetările au împărțit istoria străveche în mai multe epoci. Caracterul şi numele acestor epoci este în directă legătură cu gradul de dezvoltare al omului în acea perioadă şi originea uneletelor folosite.

Cea mai veche epocă, Paleoliticul, extins pe o perioadă cuprinsă între 1000000 – 10000, numită şi epoca pietrei vechi, este perioada hotărâtoare a procesului de antropogeneză, marcată de trecerea prehominizilor la Homo sapiens. Omul primitiv foloseşte ca unealtă şi armă o combinație simplă între lemn şi piatră cioplită. Organizați în cete de culegători – vânători – pescari se adăpostesc în peşteri sau refugii sub stânci, în apropierea cursurilor de apă şi a zonelor bogate în hrană. Epoca paleoliticului cuprinde trei subdiviziuni :

- Paleoliticul inferior (1.000.000 – 100.000) se caracterizeaza prin apariția primelor unelte şi descoperirea focului. În jurul anilor 600.000 se naşte Pitecantropus erectus.
- Paleoliticul mijlociu (100.000 – 40.000) este perioada culturii omului de Neanderthal şi al primelor comunități mai mari, de tip gentilic.
- Paleoliticul superior (40.000 – 10.000) marchează dispariția omului de Neanderthal, în mod enigmatic, destinul omenirii va fi continuat de Homo sapiens, rudă mult inferioară fiziologic.

Epoca Mezoliticului (10.000 – 5.500) marchează sfârşitul perioadei glaciare şi îmblânzirea climei. Marile comunități gentilice se divizeaează, diferitele grupări mişcându-se spre noi teritorii necunoscute până atunci.

Epocă de trecere, mezoliticul face loc neoliticului (5500 – 2500) – epocă a pietrei şlefuite -, perioadă zdruncinată de mari mutatii în viața omului primitiv. Comunitățile umane se dezvoltă pe baza extinderii agriculturii şi creşterii animalelor domestice. Aceste activități obligă gintele la sedentarizare şi la amenajarea unor locuințe durabile, pe termen cât mai lung. Apare tribul ca o formă superioară de organizare, şi primele aşezări – sate apărate de o rețea de garduri şi şanțuri. Cultul zeilor părăseşte marile spații ale stepelor şi pădurilor, practicându-se în altare şi sanctuare primitive. Uneltele şi armele sunt calitativ mai perfecționate, acordându-se o atenție deosebită finisării şi diversificării lor.

Transformările profunde din rândul comunităților umane sunt cauzate şi de schimburile culturale, rezulte in urma penetrației triburilor străine sau a mişcărilor de populații. Astfel perioada anilor 2500 – 1800, este perioada de tranziție de la neolitic la epoca bronzului (1800 – 800).

Metalurgia bronzului adusă din Orient (după unii istorici), capătă amploare. În scurt timp uneltele şi armele din piatră vor fi înlocuite cu similare din bronz şi aramă.

Rolul revoluționar în accelerarea dezvoltării societăților umane îi revine însă fierului. Metalurgia fierului se consideră că ar fi apărut în Asia Mică, regatul Hitit, în jurul anilor 1500 î.Hr., de unde s-a răspândit, după anul 1200 î.Hr. si spre spațiul carpato-danubian. Epoca fierului (800 î.Hr. – sec. I d.Hr.) aduce cu ea profunde modificări în cadrul comunităților umane ale acelor timpuri.

Acesta este schematic modelul folosit de către cercetători şi, învățat în şcoală de către copiii noştri.

Şi, totuşi , nu este chiar aşa!

Dacă se aplică această schemă şablonizată ar rezulta că cei care au construit piramidele, cei care au tăiat pietrele de la Abydos, Karnas şi Luxor au lucrat cu ciocane de lemn şi piatră, iar cei care au sculptat dala de la Palenque şi poarta Soarelui din Bolivia nu cunoşteau fierul, bronzul sau arama ! Cum este posibil că în mormintele descoperite în Europa, Asia, America, datate acum 10.000 de ani (!) s-au găsit obiecte din bronz, aur, platină şi oțel inoxidabil ! Iată cum apoca bronzului este împinsă înapoi cu numai 6.000 de ani !

Să ne amintim de crearea metalurgiei fierului pe teritoriul Asiei Mici şi atribuită hitiților. Şi iată cum o dogmă susținută cu dinții, cade, fără drept de apel, răsturnând întregul eşafodaj migălos construit de-a lundul timpului şi prezentat cu ''precizie stiințifică'' în toate cărțile de specialitate. Dar despre ce este vorba ?

'' La Medzamor în Armenia sovietică (în momentul descoperirii, Armenia, încă aparținea de imperiul sovietic – N. A.) Dr. Korioun Meguertchian a scos la lumină cea mai veche uzină metalurgică din lume.

Expertize riguroase fac să urce construcția sa la 5.000 de ani, cu două – trei mii de ani înainte de bronzul şi arama preistoricilor !

S-a găsit la Medzamor vase şi obiecte metalice, cuțite, sulițe, săgeți, agrafe, inele, brățări, etc. din toate metalele cunoscute.

Topitoria avea o serie de cuve tăiate în stâncă unde minereul sfărâmat, periat, spălat, se curăța şi se îmbogățea până la obținerea metalului pur. Mai mult de 200 de cuptoare ar fi îngropate, dar 25 au fost scoase.

Medzamor era un centru industrial al epocii, zise în derâdere, neolitică ; aici se trata metalul de import, care era pe urmă prelucrat şi distribuit popoarelor din Orientul Apropiat.

Se lucra aici arama, bronzul, plumbul, zincul, ferul, aurul, cositorul, arsenicul, manganul etc. Si de asemenea oțelul.

În adevăr s-au găsit acolo, cleşti de oțel, fine şi încă strălucitoare, analoage cu pensetele noastre de depilat. Ele aunt puțin mai recente, datâd numai … de acum 3.000 de ani ! Patruzeci de varietăți de bronz erau topite în uzine şi destinate diferitelor industri.

Aceste descoperiri verificarte, autentificate de Institutele stiințifice din U.R.S.S., controlate de cele din Statele Unite, Franța, Anglia şi Germania, n-au modificat unghiul de vedere al preistoricilor.

Epoca fierului, epoca bronzului rămân ceea ce erau …chiar dacă, cu două milenii mai înainte se topeau ustensile de oțel !

Este eretic cel ce susține contrariul ! ''

(Robert Charroux)

Oamenii mezoliticului trăiau rudimentar folosindu-se de unelte de lemn şi piatră cioplită pentru a supraviețui ; totuşi foloseau SCRISUL ! Ridicându-se cu greu din starea de semi- sălbăticie constuiau totuşi sanctuare strict orientate după poziția astrelor !

Prin descoperirea fosilei umane se la Bugiuleşti, jud. Vâlcea, limita paleoliticului este împinsă înapoi în timp DOAR cu aproximativ 800.000, 1.000.000 de ani(!).

Trebuie să-i dăm dreptate lui Mircea Eliade când afirmă atât de tranşant că : '' Sunt unele cărți care necesită atât de lungă maturizare încât se învechesc şi sunt depăşite de ştiință înainte chiar de apariție. Cam astfel a fost cazul Geticei lui Vasile Pârvan, lucrare genială care se va citi pentru Pârvan, şi nu pentru adevărurile sale, adevăruri an de an tot mai îndoielnice.''

De ce apar aceste discrepanțe uriaşe între cărțile actuale, consacrate ale unor istorici şi , noile descoperiri arheologice ? Pentru că în general noi oamenii avem tendința de a fi dogmatici, mult prea comozi să încercăm să ne modificăm anumite mentalități. Refuzăm să credem că înaintea actualei civilizații a existat o altă civilizație care a putut să strălucească prin grandoarea şi cuceririle ei. Şi urme ale ecestei civilizații sunt răspândite peste tot pe pământ, dar, şi la ora actuală studiate doar ca simple ciudățenii şi nu omologate ca realități istorice. Dar aceasta este cu totul altă poveste, care nu intră oarecum în cuprinsul acestei lucrări.

Perioada de care ne vom ocupa mai în amănunțit este mai apropiată nouă, mai bogată în date şi mărturii şi anume cea de acum 9000 de ani (adică 7000 î.Hr.). Dar pentru a avea o mai multă înțelegere asupra acestei epoci ne vom folosi de scrierile doamnei Marija Gimbutas, eminentă profesoară a Universității California din Los Angeles, care prin prefața cărții ei ne obligă la o gândire plină de respectă pioşenie: '' România este vatra a ceea ce am numit Vechea Europă, o entitate culturală cuprinsă între 6500-3500 î.Hr., axată pe o societate matriarhală , teocratică, paşnică, iubitoare şi creatoare de artă, care a precedat societățile indo – europenizate patriarhale de luptători din epocile bronzului şi fierului (. . .)

Uluitoarele descoperiri făcute în România şi în alte țări învecinate după cel de-al doilea război mondial, asociate datărilor cu radio – carbon, au făcut posibilă înțelegerea importanței începuturilor culturii vechi europene, o cultură a unei societăți de agricultori.

A devenit de asemenea evidentă că această străveche civilizație europeană precede cu câteva milenii pe cea sumeriană. Aceste date fac imposibilă ipoteza conform căreia civilizația războinică şi violentă a sumerienilor ar fi fost cea mai timpurie de pe glob.În Vechea Europă nu existau fortificații elaborate şi nici arme de luptă. Absența reprezentărilor privind societatea războinică sau condusă de bărbați reflectă o structură socială în care femeile aveau rolul principal şi în care atât bărbații cât şi femeile activau în mod egal întru binele comun.

A fost o perioadă de reală armonie în deplin acord cu energiile creatoare ale naturii. Trebuie ca de acum încolo să recunoaştem realitățile şi modul de viață al epocilor neolitică şia cuprului, caren însemnau mai mult decât semănatul, culesul, măcinatul şi coacerea pâinii ori ridicarea caselor (.. .) ''.

Şi pentru a fi şi mai concret completăm cuvintele Marijei Gimbutas, cu crezul de o viață al marelui nostru mitologist şi istoric Nicolae Densuşianu legat de existența poporului pelasg: '' (. . .) (pelasgii)au fost cei dintâi care au adunat în societate familiile şi triburile răspândite prin caverne, prin munți şi păduri, au întemeiat sate şi oraşe au format cele dintâi state, au dat supuşilor lor legi şi au introdus modul lor de viață mai blând. (. . .) Pentru poporul grec, pelasgii erau '' cei mai vechi oameni de pe pământ ''. Rasa lor li se părea atât de arhaică,atât de superioară în concepțiuni, puternică în voință şi în fapte, atât de nobilă în moravuri încât tradițiunile şi poemele graceşti atribuiau tuturor pelasgilor epitetul de – dioi – divini, ce ei întru adevăr l-au meritat prin darurile lor fizice şi morale.''

Şi iată că istoria, nu începe la Sumer, aşa cum am învățat până acum. Istoria începe aici în spațiul Carpato – pontic, în tara Geei (generatoare a matriarhatului ca formă de conducere)şi a lui Pelasgos cel născut din pământ negru. Iată cum se leagă scrierile recente bazate pe multiple dovezi arheologice, ale Marijei Gimbutas cu intuița genială a lui Nicolae Densuşineanu.

Iată cum termenul general de Veche Civilizație Europeană îşi recapătă numele legitim cel de civilizație pelasgă. Au fost necesari ani ca ideile parțial uitate ale lui

Densuşineanu, parțial luate în râs, să poată fi verificate, în parte şi argumentate. Monumentala lui carte se cuvine a fi studiată pentru că este un izvor de informație nesecat şi nu putem şti că poate mâine printr-o mică descoperire documentară sau arheologică să se confirme multe alte prezumții ale istoricului, care astăzi ar părea banale sau fantaste.

Şi totoşi care ar fi putut fi motivele generatoare ale unei mari civilizații în această zonă. Ne folosim din nou de afirmațiile unor iluştrii istorici. N.J.Jirov concluzionează în celebra sa carte '' Atlantida '' ca: '' Civilizațiile primare au fost cele de munte. Astfel cultura sumerienilor din Mesopotania a fost creată de oameni veniți din ținuturile muntoase. Cultura chineză şi cea indiană au fost întemeiate de asemenea de triburi muntene. Cele mai dezvoltate culturi din ambele Americi au apărut în regiuni de munte țşi pe platouri.'' Iar ca o completare folosim si afirmația lui Jaques de Launay : ''civilizația se dezvoltă în zonele temperate caracterizate prin ierni aspre şi veri cu căldură normală.''

Şi astfel se concretizează un sumum de factori determinanți în geneza Vechii Civilizații Europene, factorii de mediu geografici şi climatic. În acest sens ne este uşor să argumentăm existența unei populații predacice – pelasgă – pe teritoriul României, ținând cont de varietatea şi complexitatea formelor de relief existente.

Zonele montane şi înaltele platouri ofereau peşteri în care oamenii se puteau adăposti ; piatră şi lemn ca material de construcții pentru case şi sanctuare; apă curată atât de vitală existenței ființei umane; hrană suficientă şi bună sub formă animală, rezultată din vânat şi pescuit, sau vegetală din diferite plante, fructe sau diverse rădăcini. Marile zone de păşune au împins omul spre ideea de a-şi asigura un trai mai sigur, prin creşterea animalelor (inițial oi apoi vite) obligându-l la mari deplasări, ocazie cu care a descoperit marile câmpii sudice si estice, câmpii care l-au făcut să viseze la sedentarizare. Şi iată cum începe marea epocă a agricultorilor, care învață din instinc să supraviețuiască folosindu-se de un complex de plante şi animale: grâu – orez, oaie – capră – vite – porc – câine şi ulterior şi cal.

Şi totodată cum apar şi realțiile interumane dintre diversele comunități, în primul rând prin necesitatea schimbului de produse specifice zonei de habitat (băştinaşii montani cu cei de la câmpie). Dar eceste realții nu se limitează doar cu atât ci ele converg spre forma mai complexă facilitând apariția unor mari grupări umane care, sub conducerea unor oameni dotați intelectual şi spiritual s-au extins paşnic şi spre alte zone ale Europei.

Conducătorii acestor grupări formate ştiau că îşi asumă o responsabilitate enormă: viața şi existența semenilor săi şi prin aceasta propria lor existență. Dar aveau un ascendent moral, o experiență asemănătoare a omului conducător – primar, aşa dupăă cum ne este relatată de acelaşi Nicolae Densuşineanu: ''Arcazii, popor pastoral şi viteaz, după cum ne spune Pausanias, căci cel dintâi om născut pe pământ a fost Pelasg, un bărbat, care se distingea prin mărimea, prin frumusețea şi puterea figurei sale şi care întrecea pe toți ceilalți muritori prin facultățile spiritului său; că acest Pelasg, după ce a început să domnească a fost cel dintâi care a învățat pe oameni să-şi construiască colibe, pentru a se apăra de incomodităților frigului, a ploilor şi a căldurilor ; că el a învățat pe oameni să-şi facă haine din piei de oaie ; le-a interzis să se mai nutrească şi mai departe cu frunze, cu buruien i cu rădăcini (. . .).''

Iată cum este explicată de antici, prin legende, modalitatea de formare a primelor comunități umane.

Extinderea pelasgilor nu s-a limitat la teritoriul României, sau la cel imediat următor. Urme şi dovezi ale existenței lor apar şi în Ucraina şi actuala Republică Moldovă, Ungaria şi sudul Slovaciei, întreagă zona Balcanică inclusiv Grecia şi insulele limitrofe, zonele de coastă ale Asiei Mici, Italia şi Sudul Franței, coastele Mediteraniene ale Spaniei. Inventarele arheologice care relevă existența lor sunt imense, începând cu vestigii ale unor aşezări paşnice, cetăți şi ziduri de apărare, sanctuare şi obiecte de cult, obiecte de muncă şi de luptă, opere de artă neegalate, construcții megalitice.

Dar cel mai important lucru rămas de la ei este limba, acea limbă unică cu specific vechi european, o limbă prelatină- aşa-zisă protolatina !

Sunt convins că această afirmație va părea şocantă, dar în cursul acestei lucrări voi încerca să argumentez cât mai precis această afirmație întradevăr riscantă la prima vedere.

Acum mă voi referi la o afirmație foarte edificatoare care se găseşte în Vechiul Testament (geneza) legată de momentul construirii turnului Babel: '' Tot pământul avea o singură limbă şi aceleaşi cuvinte''. Să încercăm să ne explicăm această afirmație simplu şi fără prea multe deducții. Civilizațiile umane vechi au apărut în diferite zone ale Pământului, în adevărate focare, de unde s-au extins circumferic :

- astfel în Asia, populațiile irano – indiene (dravidiană) formate pe podişurile munților Himalaia, s-au extins apoi în zona peninsulei indiene şi a Asiei de Vest. Normal ca această populație să fi folosit inițial aceeaşi limbă;
- civilizația născută pe malurile Tigrului şi ale Eufratului, asiro – babiloniană a generat apariția popoarelor din Orientul Mijlociu. Limba vorbită era o limbă semită din care s-au format ulterior limbile arabe şi ebraice actuale şi vechile limbi feniciene, egiptene, arameice, abisiniene;
- civilizația chino – mongolă născută pe platourile Tibetane s-au extins în întreaga Asie Centrală şi de Est. E foarte simplu de observat că limbile chineză, mongolă, coreană, japoneză şi celelalte din zonă au un fond comun. Deci ele au fost generate de o limbă unică.

Concluziile istoricilor în acest sens sunt unanime, fără dubiu : '' Limbile indo – europene evidențiază numeroase apropieri, în primul rând gramatical, care nu se pot explica decât printr-o unitate lingvistică genuină, o limbă comuna, ce presupune o patrie comună şi un popor inițial ''. (!) (I.H.Crişan – Spiritualitatea geto–dacilor).

Chia dacă majoritatea istoricilor refuză să mai creadă în mitul '' popoarelor indo-europene '' totuşi mai folosesc acest termen perimat şi greşit dintr-un automatism lingvistic.

Teoria prin care se afirmă că Europa ar fi fost invadată, la un moment dat de în istorie, de un popor de origine asiatică, nu poate fi nici dovedită şi nici argumentată. Nu a existat niciodată o limbă indo-europeană care să infuzeze spiritualitatea lingvistică a "neoliticului'' şi, să-i confere o nouă identitate.

De altfel I.C.Drăgan, în ideea de a fi împăciuitor între partizanii teoriei populațiilor indo-europene şi contedtatari propune şi susține termenul de '' populatie euro-indiana'' argumentând : '' Din această mare unitate euro-indiană, compusă din populații vorbind o limbă comunăla origini, s-au născut marile ramuri ale familiei europene străvechi, teză susținută şi argumentată de de numeroți lingvişti precum : Boppe, Coeurdoux etc. Invazia euro-indiană s-a extins până în Mesopotania prin Sumer şi până în Iran, iar în india, prin puținii aşa-zişi Brahmani (şef politici religioşi), asemănători rasiali cu noi Europenii şi total deosebiți de Dravizii localnici. Arianii din Europa s-au răspândit mai mult pe continent şi mai puțin în India, motiv pentru care apare mai justificată expresia de euro-indieni în locul celei vechi de indo-europeni.''

După ce am prezentat termenii de indo-europeni şi de euro-indieni, vă voi prezenta şi originea numelui de arieni care desemnează de altfel aceeaşi populație.

Vechea civilizație a Indusului, civilizația dravidiană de la Mohenjo-Daro, coboară dim marea familie a irano-indienilor formată pe platourile Himalaiei, şi răspândită în Asia Centrală şi de Vest prin mişcări succesive. Limba folosită de această populație nu are legătură cu grupul de limbi ariene. La ora actuală exstă puțini descendenți ai acestei mari civilizații, habitați în zonele retrase ale Indiei, în jungle inaccesibile, vorbind dialecte din aşa numitul grup Munda de limbi. Aceste mici comunități mane ce supraviețuiesc timpului sunt organizate în triburi cu identitate proprie şi nume propriu : Santali, Khonzi, Gonzi etc.

Chiar antropologic descendenții grupului irano-indieni sunt total diferiti de cel european (arian), având o pigmentație a pielii mai închisă (brună) şi o statură scundă.

În jurul anilor 1500 î.Hr. această civilizație va fi invadată de un popor de rasă albă, pe care aveau să-l denumească Arya, ceea ce înseamnă ‘’străin’’, iar mai târziu ‘’om de origine nobilă sau stăpân’’. Impactul dintre cele două civilizații a creat actualul popor indian.

De unde veneau aceşti arieni Ce limbă vorbeau ei, atât de diferită de dialectele locale ?

Cercetătorii nu reuşşesc să se pună de acord pentru a soluționa problema.

Să încercăm să facem puțină ordine în gândirea noastră şi să încercăm să judecăm.

Să ne amintim de afirmațiile Marijei Gimbutas în legătură cu Vechea Civilizație Europeană. Să ni-l reamintim pe Nicolae Densuşineanu al crez de o viață a fost că : ‘’Înainte de civilizațiunea gracă şi egipteană, o civilizațiune mult mai veche se revarsă asupra Europei. Aceasta a fost civilizațiunea morală şi materială a rasei pelasge şi care a deschis un vast câmp de activitate a genului omenesc. Influențele acestor trei culturi pelasge au fost decisive, pentru soarta muritorilor de pe acest pământ.

Pelasgii au fost adevărații fondatoriai stării noastre actuale (. . .)

Pelasgii ne apar după vechile tradițiuni istorice ca una şi aceeaşi populație cu neoliticii, cari introduc în Europa cele dintâi elemente ale civilizațiunii, animale domestice, cultura cerealelor şi o artă industrială mai prograsată.’’

Concluzie :

Rasa albă s-a născut în spațiul carpato-danubiano-pontic extins până în zona caucaziană, de unde s-a răspândit apoi prin mişcări succesive în întreaga Europă, cu preponderență în jurul bazinului mediteranian, fapt care le-a adus şi supranumele de ‘’popoare ale mării’’

Care sunt argumentele afirmației de mai sus ?

În primul rând, existența fizică a grupurilor de oameni depinde de factori sociali, culturali şi mai ales geografici, de condițiile necesare desfăşurării funcțiilor fiziologice minimale ale organismului uman. Omul a trăit din cele mai vechi timpuri pe teritoriul carpatic, găsind din abundență hrană şi apa necesară organismului.

Un alt argument important, este, existența în exces a sării, substanță fără de care nici un mamifer nu poate trăi.

În mileniul VII î. Hr. (!) pelasgii aveau o scriere proprie , cea care va genera apoi alfabetele antice şi cele moderne. Ori un popr care în jurul anilor 6000 î. Hr. scria şi-şi contabiliza viața de zi cu zi, nu putea să se afle în stadiul de neolitic.

Prezența acestei civilizații pe teritoriul țării este confirmată şi de existența marilor construcții megalitice care păzesc Carpații.

După cum ne spune Eschyl ginta pelasgilor a stăpânit inițial acest pamânt, respectiv Europa, de la începutul timpului istoric. Ori un asemenea popor întins pe o suprafață atât de mare nu avea cum să dispară peste noapte, iar spațiile ocupate de ei să devină pusti.

Vă veți întreba de ce m-am oprit la termenul de ‘’ pelasgi’’ ?

Pentru că mi se pare cel mai corect din punct de vedere istoric. Termenii de populație ‘’indo-europeana’’ si ‘’euro-indiana’’ sunt termeni moderni fără nici o legătură cu adevărul istoric. Deoarece atâta timp cât s-a pedalat pe teoria că Europa a fost invadată de un popor asiatic, cercetătorii au îmbrățişat cu frenezie noțiunea de indo-european dintr-o oarecare intuiție, dar fără nici un support arheologic. Nu există nici o dovadă că rasa albă a venit ‘’de undeva, cândva’’din Asia şi a fost generatoarea popoarelor europene.

Invers, da ; este un fapt istoric dovedit că Asia Mică, Orientul Apropiat şi India au fost invadate de triburi de Arieni care veneau din Europa, mai corect spus, din bazinul carpato-pontic. Dar nici termenul euro-indieni adoptat ad-hoc, de către cercetători,

nu este corect, deoarece civilizația indiană s-a format pe scheletul comunității irano-indiene ; arienii infuzând doar această civilizație.

E timpul să nu mai alăturăm doi termeni complet contrarii, pentru a crea o populație utopică, care nu a existat niciodată.

Să rămânem mai bine la termenii folosiți de antici, pentru că ei i-au cunoscut, şi, au fost în directă legătură, indiferent dacă grecii şi egiptenii i-au numit ''pelasgi'' iar dravidienii ''arieni''.

Cum arătau aceşti pelasgi ne-o spun reprezentările de pe vase ceramice şi statuetele descoperite.

Din puct de vedere antropologic pelasgii sunt diferiți de greci şi egipteni : având chipul oval, alungit, bărbia retrasă, fruntea înaltă, nasul drept (roman!), ochi mari denotând vivacitate şi inteligență, carnație albă contrastând puternic cu părul bogat blond sau castaniu. Bărbații erau medii de înălțime, puternici, foarte agili, iar femeile mignone, delicate, deosebit de frumoase şi suple.

Iată cum în sec. VII – VI î. Hr. într-o Europă dominată de un Homo sapiens aflat în epoca pietrei (după cum afirmă marii cercetători ai istoriei), primitiv şi sălbatic îşi afirmă prezența un tip antropologic deosebit. '' Un asemenea tip uman, zvelt, fin, specific, deşi unele trăsături se întâlnesc şi la alte popoare mediteraneene, apare curios dacă este comparat cu imaginea general admisă despre omul din neolitic şi chiar antic (. . .)

Locul de unde a venit populația respectivă (care a adus cu ea şi obişnuința folosirii metalelor neferoase) rămâne încă incert. Caracteristicile antropologice elimină Africa, Asia şi Grecia continentală, iar printre popoarele din Orientul Mijlociu nu se numărau prea multe de navigatori în mileniul al III-lea î. Hr. Oricum, argumente de ordin istoric şi cultural, la care se adaugă diferențele majore privind însăşi concepțiile despreom, Univers, viață, societate, religie etc. a cretanilor, par să excludă Orientul Mijlociu, rămânând deschise doar două posibilități : emigrarea unei populații necunoscute din Asia Mică, ori, din Sud-Estul Europei (. . .)'' (Dan Apostol în Terra - Planeta Vieții, vorbind despre cretani, popor de origine pelasgă).

Concluzie clară : Sud-Estul Europei, adică mai pe înțeles – spațiul carpato-pontic ! ! !

Şi această fantastică civilizație pelasgă s-a extins în întreaga Europă, Asia Mică şi Africa circumediteraneană generând istoria preantică.

Este normal ca un asemenea popor să aibă şi o limbă proprie, unică, în stadiul incipient, care a dat naştere ulterior la o mare parte a limbilor europene.

Şi care era această limbă ?

Grecii afirmă la venirea lor în Europa, că pelasgii vorbeau o limbă BARBARĂ , mult diferită de a lor, fără să-i amintească caracterul.

Care este caracterul acestei limbi ni-l comunică Quintilian afirmând că, dacă, se adaugă la cuvintele latine, ori, se lăsau pe dinafară, unele litere sau silabe, se obținea vorbirea barbară.

Cicero numeşte limba poporului lui ca o limbă barbară coruptă – *Barbaries domestica.* Astfel după unii autori, limba barbară avea caracterele unei limbi latine vulgare sau rustice. De altfel ei etichetau ca limbă barbară toate dialectele populațiilor de rasă pelasgă, indiferent că erau din Spania, Gallia, Dacia, Germania sau Tracia. Iar la rândul lor, romanii erau considerați de graci vorbitori de limbă barbară.

Isidor din Sevilla ne spune că cea mai veche limbă latină a fost numită lingua prisca, adică, limba bătrână.

Ovidiu şi-a compus ultimele versuri apelând la latina barbară a geților, atât de apropiată de latina literară ; afirmând el însuşi că a devenit un poet get. De altfel, după cum este evident şi pe Columna lui Traian, dialogul dintre solii daci şi împărat se face fără translatori, în deplină înțelegere. Şi nu credem că dacii cei '' mândrii şi nemuritori'' s-au servit de latine împăratului !

Putem afirma cu toată convingerea şi în conformitate cu concluziile trase de iluştri istorici, că limba civilizației pelasge a fost o PROTOLATINA, sau altfel zis o latină vulgară.

Un alt argument important în susținerea acestei afirmații este de ordin geografic. Spațiul sud-european de la vest la est este ocupat de popoare de limbă latină (cu mici enclave), rezultate nu din romanizarea lor cu romanii, ci, din originea lor comună pelasgă. Romanii nu au reuşit să romanizeze limba dacă în 165 de ani, precum nu au reuşit să romanizeze pe egipteni în 425 de ani (30 î.Hr. – 395 d.Hr.); pe greci în 641 de ani (146 î.Hr. – 395 d.Hr.) ; pe evrei în 325 de ani (70 d.Hr. – 395 d.Hr); pe maltezi în 1088 de ani (218 î.Hr. – 870 d.Hr.) ; pe britanici în 400 de ani şi mai ales nu au reuşit să creeze o limbă unitară în propria lor Italie, odată ce există 1.500 de dialecte (!).

Pe parcursul istoriei această limbă ''bătrână'' îşi va păstra unitatea, fiind suportul pe care se vor construi limbile latine europeene. Diferențele lingvistice dintre ele au fost cauzate de aşezarea geografică şi influențele produse de popoarele care au venit ulterior, pe parcursul istoriei, în contact. Astfel limbile : italiană, franceză, spaniolă şi portugheză au suferit influențe germanice, iar româna, slavone.

Istoria pelasgilor este puțin cunoscută din textele antice. Ne-au rămas puține relicve de la ei pentru a putea cunoaşte această mare civilizație uitată. Se pare că multe informații despre ei se află în mitologia greacă şi egipteană ş informații care se cer a fi descriptate. Ceea ce se cunoaşte este puțin şi trebuie să ne bazăm pe intuiție pentru a putea discerne realitatea istorică.

Începând cu anii 4400 î.Hr. civilizația pelasgă se vede nevoită să-şi schimbe structura socială. Atacartă dinspre Est de valuri succesive de triburi nomade (numite Kurgan de M. Gimbutas), provenite probabil din Asia, se vede nevoită să se apere. În fața pericolului au loc profunde modificări de ordin social, culminând cu trecerea puterii decizionale în mâinile bărbaților. Obligați să facă față unui duşman crud, puternic înarmat şi călare, pelasgii vor învăța să-şi facă propriile lor arme, să folosească calul ca mijloc de război, vor construi în jurul aşezărilor ziduri, împrejmuiri şi şanțuri de apărare. Atacatorii vor fi repede înfrânți şi alungați.

În mileniul al III-lea î.Hr. poporul pelasg se va angrena în mari mişcări şi deplasări de populații :

- spre sud, ocupând Asia Mică şi insulele Mării Egee (aşa se poate explica cum a ajuns alfabetul carpatic pelasg în Creta).
- spre sud-est în Sumer (ducând cu ei scrierea care va fi etichetată ca ''sumeriana'').
- Spre nordul Africii (cârja încârligată a păstorilor carpatici este prezentă în mâinile faraonilor ilustrați pe pereții piramidelor).
- Spre India, în jurul anilor 1500, pomeniți de cronicile Văii Indusului ca Arieni – Arya "strain !", (multe legături spirituale s-au descoperit între civilizațiile europeene şi cea indiană).

Aceste mişcări ale populației pelasge au fost ciclice, permițându-le să ocupe mare parte a Europei, Asiei Mici şi Orientale, parte din subcontinentul Indian şi Africa de Nord (Egiptul) , repetându-se la anumite intervale, determinate de sporul de populație şi necesitatea de noi spații.

Celebra epopee sanscrita " Ramayana ", scrisa in secolul IV iHr. si alcatuita din 24.000 de distihuri si care prezinta epopeea printului Rama descrie in mod clar si distinct aceaste masive miscari de populatii dinspre zona Carpatilor si a Caucazului catre alte spatii.

Demn de remarcat in aceasta epopee ca printul Rama este identificat ca "preot scit". Ori numele de Scitia era in antichitate denumirea unui spatiu care cuprindea o parte din Dacia (Doborgea) sub numele de Scitia Mica si stepele nord – pontice, sub numele de Scitia Mare. Termenul Scitia defineste o provincie istorica si mai putin o regiune locuita de sciti. In urma unei revelatii divine Rama ajunge conducatorul spiritual al poporului sau. In urma unor divergente intre conducatorii pelasgi, Rama isi va duce adeptii

spre India, spre noi teritorii. Miscarea este masiva, pelasgii cucerind Caucazul, Iranul, India si Ceylonul. Rama este prezentat nu ca si un cuceritor, dornic de expansiune ci ca si “conducator al poparelor, domnul lumii, stapanul sufletului sau si dragostea oamenilor, tatal si mama supusilor sai; el a stiut sa uneasca toate fiintele intr-un lant unic al iubirii” (E.Schure – Marii Initiati)

Iata cum a fost considerata chiar si in India influenta civilizatoare pelasga asupra populatiilor bastinase.

Demn de amintit este numele printului si al poporului lui: RAMA, RAMANI!

In alt spatiu geografic în jurul anilor 1250 – 1100 î.Hr. populații pelasge din nordul Balcanilor, triburi ilire, trace şi predacice, numite de către istorici ’’ triburile câmpurilor de urne ‘’, datorită faptului că-şi incinerau morții (obicei arian indian), organizează o campanie împotriva triburilor greceşti – aheene. Angrenând în această mişcare şi treiburile doriene, distrug lumea aheeană (revanşa) din Grecia peninsulară, se răspândesc în Grecia insulară, trec în Asia Mică, regatul Hitit, Fenicia, Palestina şi ajung până în Egipt unde cu mare greutate sunt respinşi de către Merneptah, în anul 1221 î.Hr.

Care a fost scopul acestei invazii ?

Unul singur : reluarea în stăpânire a ceea ce le-a aparținut mai înainte. Nu degeaba cronicile greceşti numesc această campanie de recucerire -’’ întoarcerea Heraclizilor ’’, iar egiptenii nu uită să specifice că atacatorii au fost – ’’popoarele mării’’. Se cuvine a face aici o mică paranteză legată de atributul acordat pelasgilor ’’heraclizi’’, adică urmaşi ai lui Hercule. Iată cum recunosc grecii că cel mai celebru erou al mitologiei ’’lor’’ a fost pelasg.

Mileniul II î.Hr. va fi mileniul în care marele imperiu pelasg se destramă, populația scindându-se în triburi, cu identitate diferită determinată de spațiul geografic de habitat.

De aici înainte izvoarele antice îi vor trata pe descendenții poporului pelasg cu denumiri zonale : iberi în Spania ; gali în Franța; etrusci şi latini în Italia ; arimani în Germania; traci şi ilari în Balcani ; gato-daci în Daci ; dar, toți vorbitori de latină barbară.

C O R O L A R 1

SCRIEREA PELASGĂ

Până în ultimii ani s-a considerat că apariția scrisului este legată de civilizația protosumeriană. Şi nu în mod deductiv ci bazat pe vaste cercetări arheologice. În straturi arheologice vechi Mesopotania au fost găsite o serie de tăblițe cu scriere pictografică datate ce vechime în mileniul IV – V î.Hr. Tăblițele descoperite la El Obeid (lângă vechea aşezare Ur), Warka (lângă vechiul oraş sumerian Uruk) şi Djemdet Nasra (în apropierea miticului oraş Kiş), sunt din lut ars, acoperite cu diverse desene şi inscripții, dovedind o scriere pre-sumeriană ideografică. Scribul care a executat aceste notații s-a folosit de plăcuțe de argilă proaspătă, pe care a imprimat uşor cu ajutorul unei bucăți de trestie diverse semne şi desene, ulterior plăcuța a fost arsă realizându-se acea rezistență necesară păstrării lor ca viitoare documente.

Dar, şi aici este un dar, în anul 1961 Nicolae Vlasa descoperă în satul Tărtăria (jud. Alba) trei tăblițe de lut ars (teracotă) într-o groapă de sacrificiu. Consensul arheologic unanim bazat pe datări cu radio-carbon (C14) la apreciază ca aparținând mileniului VII-VI î.Hr. (anii 6200-5200).

Plăcuțele sunt din lut ars de dimensiuni mici : două plăcuțe rectangulare având desenate pe ele reprezentări animale şi vegetale, iar a treia, rotundă prezintă gravată pe ea o scriere grafică. Faptul întradevăr interesant este uimitoarea asemănare dintre această scriere şi cea din Djemdet – Nasra şi Creta. Şi datorită acestor similitudini s-au făcut încercări de descifrare a lor folosindu-se grafica sumeriană.

Sumerologul V. Titov afirmă că textul înscris pe cea de-a treia plăcuță se traduce aproximativ prin textul : '' În (cea de-a) patrusprezecea domnie pentru buzele (gura) zeului Sane cel mai vârstnic după ritual (este sau a fost) ars '', argumentând aceasta cu locul în care au fost descoperite, o groapă de sacrificiu, din care s-au excavat alături de plăcuțe, cenuşă şin oase de om matur dezmembrat şi calcinat. Titov susține caracterul unui rit antropofagic de sacrificiu, rolul tăblițelor fiind totemic. Numele zeului Sane, zeu tartaric,în cinstea căruia se face sacrificiul, îl consideră sinonim cu zeul sumerian Usmu.

Altă interpretare este făcută de către Janos Harmatta un reputat arheolog, care consideră că cele trei plăcuțe sunt nişte simple documente contabile ale unui negustor : ''Făină 60+10 (masuri) zeului Palil ; 20 (masuri) regelui Pontif ; 60+2 (masuri) zeului Usmu/Samos ''.

În consemnările sale din ''Jiviie slova Tartarii'', Boris Perlov caută descifrarea textelor de pe plăcuțe, plecând de la interpretările făcute de Nicolae Vlassa şi similitudinea existentă cu plăcuțele din Djemdet – Nasra : ''Pe prima tăbliță dreptunghiulară e însemnată întruchiparea simbolică a doi țapi, între dânşii e aşezat un spic. Poate că întruchiparea unor țapi şi a unui spic a reprezentat simbolul bunăstării obştii,la baza căreia se află ocupația lor cu agricultura şi creşterea animalelor. Dar s-ar putea să reprezinte şi o scenă de vânătoare. E interesant că un subiect de acelaşi fel se întâlneşte şi pe tăblițele sumeriene.

A doua tăbliță e împărțită prin linii orizontale şi verticale în sectoare nu prea mari. În fiecare sector sunt zgâriate diferite imagini simbolice. Acestea nu sunt totemuri ?

Cercul totemurilor sumeriene e cunoscut. Şi dacă se compară desenele de pe tăblița noastră cu imaginea de pe vasul ritual, găsit în săpăturile de la Djemdet – Nasra, vom remarca din nou o coincidență izbitoare. Primul semn de pe tăblița sumeriană e un animal, mai mult ca sigur un ied, al doilea reprezintă un scorpion, al treilea, după toate posibilitățile, un cap de om sau de zeu, al patrulea simbolizează un peşte, al cincilea o construcție, al şaselea o pasăre. Astfel se poate presupune că pe tăbliță sunt însemnate totemurile : ied, scorpion, demon, peşte, ''adânc-moarte'',pasăre.

Pe a treia tăbliță rotundă sunt înscrise următoarele : NUM, KA, SA, UGULA, PI, IDIM, KARA ,I.'' (de către cele) patru conducătoare, pentru chipul zeului Sane, cel mai în vârstă (conducătorul – patriarhul – sacerdotul – preotul suprem) în virtutea adâncei înțelepciuni, a fost ars unul''

Ce înțeles poate avea această înscripție ? S-o comparăm cu documentul Djemdet – Nasra pomenit înainte. În acela se află lista celor mai însemnate surori preotese care erau în fruntea a patru grupe tribale. Poate că tot astfel de preotese conducătoare s-ar afla şi la Tărtăria. Dar mai există şi o altă coincidență. În inscripția de la Tărtăria este pomenit zeul Sane, ba mai mult, numele zeului este reprezentat ca la sumerieni. Judecând după toate acestea, tăblița conține informații asupra ritualului uciderii şi arderii unui sacerdot, care şi-a săvârşit slujba într-un termen al conducerii sale.

Ne întrebăm atunci cine au fost locuitorii străvechi a-i Tărtăriei, care scriau în sumeriană, în mileniul V î.Hr., când despre sumerul însuşi nu se pomeneşte încă.

Se impune de la sine o concluzie : inventatorii scrierii sumeriene au fost, oricât de paradoxal, nu sumerienii, ci locuitorii Balcanilor. Întradevăr, cum poate fi explicat astfel faptul că cea mai veche scriere din Sumer, datată din mileniul IV î.Hr. a apărut cu totul pe neaşteptate şi într-o formă dezvoltată ? Sumerienii (ca şi babilonienii) au fost doar elevi buni, preluând scrierea pictografică de la popoarele balcanice şi apoi dezvoltând-o în scriere cuneiformă.

Iată nişte concluzii şocante, la prima vedere, dar ele nu sunt decât nişte mărturii care dovedesc ascendența în timp şi spirit asupra altor popoare. Mă întorc din nou la Nicolae Densuşianu şi afirmațiile lui legate de rolul civilizator al poporului pelasg în istoria universală. Istoria nu începe cu sumerienii şi Egiptenii în primele clipe ale umanității, ci cu pelasgii.

Această mică greşeală de a începe manualele noastre de istorie cu civilizațiile din Orientul Mijlociu şi Africa de Nord considerate ca primordiale, l-am luat de la istoricii greci antici, care considerau că înaintea lor au fost doar sumerienii şi egiptenii. Este mult mai simplu oricărui muritor să scrie ceva ''déjà vu'' sau auzit Toți istoricii greci au fost fascinați de realizările egiptenilor, şi să nu uităm că civilizația greacă şi egipteană de la un moment dat au fost contemporane,evoluând paralel.

Sunt relevante cele trei traduceri făcute de Titov, Perlov şi Harnatta, înclinând mai mult spre traducerea lui Perlov, pare-se mai exactă şi din punct de vedere al ambientului în care s-au descoperit plăcuțele (groapa de sacrificiu) ; cu o singură corecție, numele zeului Sane ar putea fi şi Saue, zeu omagiat de catre pelasgi, Sane fiind numele folosit de sumerieni, preluat deformat. Numele zeului Saue se gaseste foarte des in toponomia Ardealului: Sieu, Saulia, Sieusa, Saulesti, Sauaeu, etc !

Interesantă şi curajoasă este concluzia autorului mai sus menționat, prin atribuirea acestei scrieri locuitorilor Balcanilor.

Mai este oare, necesar, să punem întrebarea, cine erau acei locuitori ai Balcanilor în mileniul VII – VI î.Hr. ?

Şi totuşi această strălucită descoperire este în continuare ignorată de cărțile de istorie şi enciclopediile publicate peste tot în lume, care, continuă să prezinte Sumerul ca loc al naşterii scrisului.

De ce ? Pentru că opinia unor '' iluştri istorici '' este că o singură descoperire, chiar arheologică, nu e suficientă pentru a convinge.

Şi atunci voi aduce şi câteva dovezi documentare preluate din opera lui Diodor din Sicilia : ‘’ Biblioteca istorică ‘’, care în urmă cu exact 2000 de ani (!) înainte de descoperirea de la Tărtăria, pomeneşte de scrierea pelasgă , fără ca acest lucru să de-a de gândit cercetătorilor din istorie : ‘’ ba chiar se spune că atunci când Cadmos adusese din Fenicia literele, el cel dintâi le-a folosit în limba elenă, dând fiecăruia numele şi forma sa. Aceste litere au fost numite, cu denumire generală, feniciene, căci din Fenicia fuseseră aduse de eleni ; ar mai fi avut si denumirea specială de pelasgice (subl. noastră) fiindcă pelasgii s-au folosit cei dintâi de aceste caractere, adaptate limbii lor.’’ sau, ‘’ cât priveşte Linos se spune că el a însemnat cu litere pelasgice isprăvile întâiului Dionysos, înfăţişând în lucrarea sa şi celelalte legende. La fel s-ar fi folosit de scrierea pelasgică şi Orfeu şi Pronapides, dascălul lui Homer, un foarte dăruit meşter al cuvântului.’’

Iată cum o descoperire poate fi prognozată ! ! !

Această scriere a cărei dovadă arheologică nu poate fi contestată a dat naştere ulterior : scrierii sumeriene, liniarului cretan A şi B, scrierea civilizației Văii Indusului, alfabetului grec, latin (modern), runic şi chirilic.

Interesant rămâne de studiat, viitorilor cutezători, modul în care s-a păstrat această scriere nealterată la plutaşii de pe Bistrița, care în însemnările lor folosesc acelaşi fond de semne ca de pe tăblițele de la Tărtăria, sau însemnele de pe veriga aparținătoare tezaurului de la Pietroasa.

Dar cel mai interesant ar fi de aflat valoarea lor fonetică pentru a pătrunde în misterul ascuns al unei civilizații fantastice.

MONUMENTE MEGALITICE

Prezența monumentelor megalitice este trecută sub tăcere de către istorici, fiind ignorate şi calificate drept fantezii ale naturii. Numai că aceste ’’fantezii ale naturii’’ au beneficiat inițial de a fi erodate de aportul mâinii creatoare umane.

Realizări ale pelasgilor, impresionează prin insolit şi diversitate. Existente inițial pe întreg teritoriul țării, ele au dispărut ca urmare a acțiunii devastatoare a omului şi a factorilor climatici agresivi, păstrându-se doar în zonele montane, inaccesibile şi prin aceasta intangibile. Având un caracter statuar şi simbolistic impresionează prin măreție şi impact vizual. Grupate izolat sau sub formă de sanctuar, străjuiesc crestele Carpaților, transmițându-ne un mesaj enigmatic.

Pentru că enumerarea lor ar umple pagini întregi, ne limităm la amintirea celor mai interesante : sfinxul de la Bratoceni din masivul Ciucaş, sfinxul de la Pietrele lui Solomon din masivul Postăvaru, sfinxul Stânişoarei, sfinxul din Oaş, sfinxul din Cheile Nerei, babele din Caraiman, podul tăiat în piatră de la Ponoare-jud. Mehedinți.

Am omis intenționat prezentarea sfinxului din Bucegi, monument impresionant ce rivalizează cu Sfinxul din Gizeh. De altfel unii cercetători afirmă că cel egiptean este o palidă copie a celui carpatic, distrus în mare parte de agenții atmosferici.

Uimitor este faptul că ambele construcții au aceeaşi dimensiune şi se pare aceeaşi origine. Istoriile greceşti afirmă că realizatorii sfinxului egiptean ar fi celebrele ‘’popoare ale mării’’! De fapt nu este singura dovadă a influenței pelasge în modul de execuție al construcțiilor egiptene. O descoperire făcută pe teritoriul țării noastre avea să pună mari semne de întrebare cercetătorilor, legate de originea obeliscurilor faraonilor.

Pe o colină înaltă ce domină întreaga comună Polovragi din jud. Gorj, s-a descoperit fragmentul unui monument arhaic unic în genul său între monumentele preistorice ale Europei. Este un obelisc lung de 1,09 m, executat în granit, tăiat în patru fețe cu laturile principale de 0,45 m. Toate fețele monumentului sunt fin şlefuite,

neprezentând nici o înscripție. Asemănarea dintre acest monument carpatic şi obeliscurile egiptene este mai mult decât spectaculoasă. Semnele carpatice : cârja încârligată, sfinxul şi obeliscul străjuiesc mormintele faraonilor.

Întorcându-ne în spațiul carpatic se cuvine să amintim relatarea lui Dimitrie Cantemir in ’’ Descripțio Moldaviae ’’ despre ‘’ Cheile Bicazului ‘’, drum străjuit de lespezi şi bolovani gigantici, dispuşi în linie dreaptă, care traversează pe la mijloc Basarabia şi se întinde până în Crimeia.

Dar dintre toate realizările pelasgilor cel mai mult impresionează gigantica construcție megalitică cunoscută sub numele de Valul lui Traian sau Brazda lui Novac, inițial denumită Brazda lui Iorgovan. Prezentându-se sub forma unui canal străjuit de un val de pamânt acesta pleacă de la Dunăre, pe la Porțile de Fier, traversează întreaga Câmpie Română şi Basarabia pentru a se opri la Don.

Iată de ce vestigiile trecutului trebuie reanalizate şi cercetate, pentru a li se reda adevărata lor valoare şi dimensiune. Pentru că aici în spațiul carpatic se află una din marile enigme sale rasei umane.

MOTO :''Noi nu ştim nimic despre elenii aceştia de demult, Tucidide, care ne-a descris căderea Atenei, vorbind despre stră – moşii săi, ne spune că nu erau mare lucru. Şi probabil, aşa era. Aveau obi-ceiuri foarte urâte. Trăiau ca porcii şi aruncau cadavrele duşmanilor la câinii care le păzeau turmele. N-aveau nici un respect pentru drepturile altora : măcelăreau băştinaşii din peninsula grecească, numiți pelasgi, le prădau gospodăriile, le furau vitele, le robeau femeile şi ficele şi cântau cântece lungi şi nesfârşite în care proslăveau vitejia aheilor (. . .)

Hendrik Willem van Loon
(Istoria omenirii)

II. CONFRUNTAREA

Anii 2000 – 1950 î.Hr. aduc asupra Vechii Civilizații Europene o nouă amenințare : invazia grecilor. De unde veneau aceste triburi seminomade de ahei şi ionieni ? După ultimele cercetări efectuate de arheologi şi istorici, se pare că originea lor este din stepele pontice ce mărginesc coastele de Nord – Est ale Mării Negre, dincolo de Peninsula Crimeia în sudul Rusiei.

Nu se cunosc motivele care au generat o migrație de asemenea proporții : posibil o presiune din partea altor popoare din zonă asupra lor, sau o creştere bruscă a numărului populației, care necesita un spațiu vital. Cert este că în migrația lor au urmat două căi : prima care a traversat întregul nord al Mării Negre, teritoriul țării noastre de la Nord la Sud şi nu s-a oprit decât în partea de Sud a Peninsulei Balcanice ; a doua cale a fost ocolirea Mării Negre pe la Est, traversarea podişului anatolian şi trecerea Mării Egee.

Ce anume a determinat aşezarea lor în acestă zonă sudică a Balcanilor şi nu mai la nord ?

Dar să dăm citire la ceea ce scrie un reputat elenist, Pierre Lévêque în cartea sa '' Aventura greacă '' despre condițiile geografice şi climatice din sudul Balcanilor : '' Dintre marile peninsule mediteraneene, Grecia e cea mai săracă. Solul ei sterp, capriciile climei sunt deosebit de neprielnice pentru agricultură baza celor dintâi aşezări umane. Dar în însăşi indigența aceasta, un popor curajos găseşte o salutară constrângere ; această nenorocire funciară nu-i îngăduie să somnoleze într-o viață plină de înlesniri. Fixat pe un sol ingrat, munceşte din greu pentru a-l pune în valoare, defrişând pădurea, acoperind cu terase coastele dealurilor. Mai târziu va fi nevoie pentru a supraviețui, să născocească alte expediente. (. . .)

Iernile sunt aspre, verile călduroase. La Atena, temperatura variază în medie de la 19º la maximum 38º. Tesalia şi Beoția se prezintă vara, ca nişte stepe arzătoare peste care vântul ridică vârtejuri de praf. (. . .)

La est de Pind, numai munții cei mai înalți se bucură de precipitații mai bogate – Olimpul e acoperit de brazi şi castani, iar coamele Parnasului sunt înzăpezite

până în iunie, dar regiunile joase cunosc o lungă şi neîndurătoare epocă de secetă, căci din iunie până în septembrie nu plouă niciodată.

Vânturile contribuie şi ele la asprimea climei. Vara, presiunea scăzută a Mediteranei aspiră aerul Balcanilor, dând naştere vânturilor de nord care devastează lanurile, mătură Marea Egee şi alternează adesea cu răbufnirile arzătorului sirocco. Iarna, rafale violente de vânt răcesc brusc atmosfera.

Îngustimea câmpiilor, caracterul excesiv al climei sunt prea puțin prielnice agriculturii. Pe solurile mai puțin sărăcăcioase se cultivă cereale (cu precădere orz în detrimentului grâului, mai ales în Atica), iar pe cele pietroase viță de vie şi măslini. Muntele în mare parte despădurit încă din antichitate (...) nu oferă un mediu complemetar propice vieții omului :versantele, roase de puhoaie, nu oferă decât locuri pentru păşunatul din timpul verii. Între câmpie şi munte, sărăcăcioase intinderi acoperite cu tufe de pipernicite de fistic, de mirt, cu feluriți arbuşti, cu crini şi zambile sălbatice iar ici acolo câte un stejar pietros : domeniu predilect al caprelor şi oilor.

Bogății minerale nu se găsesc nici ele în prea mare măsură. Câteva neînsemnate zăcăminte de fier şi cupru''.

Un adevărat peisaj deyolant şi terifiant. Şi totuşi grecii s-au aşezat aici după un drum chinuitor de lung pe care numai un popor hotărât şi curajos putea să-l facă.

De ce au ales aceste zone sălbatice şi sărace, când în drumul lor au cunoscut bogăția şi splendoarea arcului Carpatic, câmpiile Pontice întinse, roditoare, numai bune de cultivat, podişuri înalte ferite de eroziunea apelor de primăvară, păşuni întinse şi grase adevărată mană pentru caii lor obosiți. Ne se poate să nu fi fost atraşi de clima blândă şi temperată propice activității umane. Darurile solului şi subsolului nu se poate să nu le fi făcut cu ochiul : hrană din belşug, materiale de construcții nelimitate, resurse minerale la discreție.

Ne punem întrebarea de ce oare un popor războinic şi sălbatic cum erau grecii la acea oră, plecați în căutarea unui spațiu vital nu au ocupat aceste zone bogate ale țării noastre şi s-au mulțumit cu sărăcia din sudul Peninsulei Balcanice.

Istoria trebuie înțeleasă şi judecată, şi nu lăsată la discreția tuturor prezumțiilor şi ipotezelor care mai de care fantastice.

Motivul este foarte simplu, el este de natură umană : grecii au fost alungați de pe aceste teritorii după care au jinduit, de către populațiie pelasge care trăiau paşnic în acele zone. Confruntarea dintre cele două civilizații, a fost teribilă, aceeaşi ca şi dintre pelasgi şi vechile popoare kurgane, dar de data aceasta localnicii învățaseră arta războiului şi o foloseau în beneficiul lor.

Prima invazie greacă are loc în jurul anilor 2000 – 1950 î.Hr. Primii invadatori au fost ionienii, triburi seminomade şi războinice. Înfrânți de populația pelasgă , localnica, pe teritoriul țării noastre se retrafg spre sud, un ținut cu o populație mai rară datorită condițiilor de mediu. Grecii distrug totul în drumul lor. Iată ce ne spune despre acestea Pierre Leveque : '' Se impune totuşi o analiză mai nuanțată. Primii greci sunt ionienii, care recunoşteau drept stăbun eponim un zeu fluvial tămăduitor, Ion, de la care ar fi păstrat temperamentul lor impetuos (cuvântul ionian ar fi avut semnificația de înflăcărat).

Cadrele sociale – împărțite în patru triburi – care îi caracterizează în epocile următoare, par să fi existat chiar de la aşezarea lor în Grecia. Ei au ocupat, într-un mod, fără îndoială, destul de laşi, întreaga Grecie continentală şi Peloponezul, fără să impună populatiei preelene, pe care au subjugat-o un regim mai dur.''

Se poate vedea foarte bine cine au fost primii invadatori de neam grecesc.Ce putem înțelege din acest citat : în primul rând un fapt foarte important despre religia acestor triburi ; credința într-un zeu numit Ion, de la care îşi iau numele şi nu Zeus. În al doilea rând artitudinea lor conciliatoare în momentul ocupării Greciei. Este şi normal ca o dată bătuți şi izgoniți din nord să se aşeze pentru a-şi trage sufletul într-o zonă aproape pustie. Tovărăşia puținilor locuitori ai acestei zone le va fi benefică, învățând de la aceştia cultura pământului, specifică Greciei (măslin, viță-de-vie, smochin) şi mai ales artă ceramică, meşteşugărească şi artizanală.

Legat de aceasta să-l citãm din nou pe Pierre Leveque : ‘’ s-a observat că majoritatea cuvintelor graceşti care țin de domeniul agriculturii nu se pot explica prin limba greaca (astfel spus nu au corespondente indo-europene). Iată câteva exemple tipice: sitos – grau ; pisos - mazare ; sicyos - castravete ; colocyntha - dovleac ; olynthos - smochina ; elaion - untdelemn ; rodon - trandafir ; hyacinthos - zambila ; narcissor - narcisa . Cuvintele acestea, sunt, după toate aparențele împrumutate din ‘’pelasga’’ (de la pelasgi, denumire pe care grecii le-au dat-o celor dintai locuitori ai tarii lor), limbă care trebuie să fi fost comună anatolienilor din Grecia şi Creta. Şi subliniază cât se poate de bine tot ceea ce au învățat grecii de la populațiile pe care le-au subjugat.’’

Nu ni se mai pare şocant, ne-am obişnuit cu toate aceste afirmații. Să remarcăm doar două lucruri care rezultă foarte simplu din acest text : atât troienii cât şi cretanii erau civilizații pelasgice care vorbeau aceeaşi limbă prelatină. Şi dacă ne amintim şi acelaşi scris, identic de pe tăblițele din Tărtăria şi Creta. Această mare comunitate minoică din Creta, insulă situată la jumătatea distanței dintre Grecia peninsulară, Asia Mică şi Egipt, este una din cele mai strălucite civilizații ale Europei mileniilor 3 şi 2 î.Hr. Beneficiind de condiții pedoclimatice favorabile, de legături cultrale cu Asia Mică, Grecia şi Egipt, pelasgii au creat aici bazele unei vieți economice şi spitrituale infloritoare. Ne stau mărturie construcțiile lor monumentale, dezvoltarea meşteşugurilor, construcțiilor de nave care îi transformă în adevărați prim cuceritori ai mărilor.

Este suficient să dăm citire concluziilor lui Horia C. Matei în caracterizarea acestei civilizații pentru a ne da seama de superioritatea spirituală a pelasgilor în ansamblu. ’’Descoperirile aeheologice atestă un înalt nivel de civilizație materială si spirituală : oraşe şi sate prospere, rețea de drumuri şi poduri de piatră, sisteme de canalizare, de aducție a apei sau de desecari, cunoştințe arhitectonice ilustrate de somtuozitatea palatelor, a vilelor sau a caselor cu unul sau două etaje, remarcabil progres în construcția navală. La începutul epocii (2000 – 1600) este inițiată construcția celebrelor palate din Cnossos, Phaistos, Mallia ca reşedințe principale, dar totodată şi centre administrative, de cult, meşteşugăreşti şi de depozitare a mărfurilor. În magaziile palatelor erau adăpostite grâne, ulei, vin, produse meşteşugăreşti din ceramică, lemn, fildeş, aur, textile destinate comerțului cu Grecia, Egipt, Siria ; mărfurile cretane vor fi descoperite şi în îndepărtata Mesopotamia. ’’

Dar toate acestea vor fi distuse de două cutremure survenite în jurul anilor 1700 şi apoi 1400. Populația puternic lovită, nu va mai reconstrui vechile palate. Anii 1400 – 1200 î.Hr. aduc asupra lor a nouă nenorocire : invazia unui popor războinic şi crud, aheii greci.

Apariția în Europa a cestui popor se produce în jurul anilor 1580 î.Hr. Drumul lor spre Europa urmează cele două căi deja cunoscute. Lovindu-se puternic de comunitatea care trăia în zona carpatică se retrag spre sud, trecându-i pe verii lor, ionienii, sub dominația lor, ocupând mare parte din Grecia. Alte triburi de ahei pătrund prin Anatolia ajungând la coastele asiatice ale Mării Egee. Acum va avea loc distrugearea altei comunități pelasge înfloritoare, Troia.Informații despre aceasta ne dă chiar Homer în opera sa Iliada. Data distrugerii Troiei este incertă, oscilând între 1183 după Eratostene şi 1280, dată pe care o propune Herodot. Povestea Troiei este cunoscută, remarcabil este faptul că după distrugerea cetății, grupul de supraviețuitori conduşi de Enea ajung în Italia, cerând sprijinul şi ajutorul lui Latinus şi a latinilor, altă comunitate pelasgică. Este şi normal ca un conducător foarte inteligent şi conştient de soarta oamenilor lui, precum Enea, să ceară ajutor de la un neam şi de un sânge cu el.

Dar să revenim la cronologia istorică, anii următori năvălirii triburilor aheene nu aduc pace populațiilor pelasgice din nord, implicit acelor de pe teritoriul țării noastre. În jurul anului 1000 î.Hr. trece cel de-al treilea val al emigrației greceşti: dorienii care se deplasaseră din stepele asiatice odată cu aheii, dar în drumul lor au făcut un popas de mai lungă durată la sud –vest de Dunăre (pe teritoriul actual al Serbiei). Nu am putea afirma că relațiile dintre dorieni şi băştinaşi au fost idilice, odată ce şi aceştia sub presiunile populației pelasgice se retrag spre sud, deplasând şi ocupând cele două

populații –ionică şi aheeană. Cele trei grupări vor da naştere în timp poporului grec şi a unei civilizații antice strălucite.

Dar tot acum comunitățile pelasgice din întreaga Europă îşi definesc identitatea ca popoare, devenind un micromozaic de culturi, începând să se diferențieze prin tradiții, port şi specific de limbă, dar păstrând fondul original.

Să dăm citire uneia din concluziile lui Nicolae Densuşianu în a sa carte ''Dacia preistorică'' :''Iata aici o listă de popare barbare, care mai vorbeau şi în timpul lui August o limbă rustică latină : locuitorii din Bosporul cimeric, getulii, hiperboreii, colchii, dacii, galii, de lângă Rhodan şi iberii din peninsula de apus ''.

Completând tot el, alți vorbitori de limbă barbară ca : ilirii şi macedonienii din zona Balcanică, latinii şi etruscii din peninsula Italică, tursenii din zona cuprinsă între Italia, Corsica, Sardinia şi Sicilia, turdetanii din Spania, ligurii din Galia, arimanii din Germania.

Este necesar să înțelegem comunitatea acestor limbi europene prin acest simplu mecanism care le-a creat şi nu invers.

Grecii au considerat din totdeauna această limbă, vulgară, iar pe vorbitorii ei barbari, fie că au fost troieni, cretani, traci sau romani.

Şi totuşi grecii le-au învățat obiceiuile şi cunoştiințele, împrumutând de la barbari chiar şi elemente de limbă. Dar cel mai important lucru este că au luat de la pelasgi baza religiei şi mitologiei lor. Să-l citäm pe Densuşianu pentru a vedea că ''Zeii cei mari'' (Uranus, Gaeea, Saturn, Zeus) au fost zeii ocrotitori ai băştinaşilor.

De aceea pentru o jumătate de Europă, cu jumătatea sudică, panteonul zeiltăților a fost acelaşi, fie că oficianții lor s-au numit greci, romani sau traci.

Odată cu ultimul val grec apare menționată şi cea mai veche dată cunoscută din istoria poporului nostru, anul 657 î.Hr. când potrivit tradiției, Dorienii înființează prima colonie greacă de pe litoralul Mării Negre cu numele de Istros, colonie care ca şi următoarele vor încerca să faciliteze comerțul şi schimbul cultural între cele două civilizații. Se pare că aceste aşezări greceşti de pe malul pontic au fost tolerate şi aprobate de către băştinaşi, ca un mijloc de a-şi procura unele obiecte necesare sau a vinde din abundență produsele lor. Astfel Istros şi puțin mai târziu Callatis şi Tomis devin porturi comerciale importante în care vinul, uleiul,armele, ceramica pictată, obiecte de lux şi podoabă, cerealele, mierea şi ceara, piele şi blănuri devin mărfuri de schimb necesare atât coloniştilor cât şi băştinaşilor.

Începând din acest moment în istoria universală poporul de nord de Dunăre va purta numele de geți în izvoarele greceşti şi de daci în izvoarele romane.

MOTO : ‘’ Am purtat 19 războaie şi cu bună-
voința lui Ahura Mazda, am zdrobit
9 regi şi i-am luat prizonieri.’’
Darius I (Cronică persană)

III. CONFLICTUL GETO – PERSAN

‘’ După indieni neamul tracilor este cel mai mare dintre toate popoarele, dacă ar avea o singură conducere şi ar fi uniți în cuget, după părerea mea, ar fi de neînfrânt şi cu mult, cei mai puternici dintre toate semințiile pământului. Dar unirea lor e cu neputință şi nu-i chip să se înfăptuiască, de aceia sunt ei slabi (. . .)’’. Astfel scria Herodot în ale sale ‘’ Istorii ‘’ despre marele neam al tracilor. Să încercăm să analizăm foarte atent textul şi informațiile cuprinse în el. Constatarea lui Herodot legată de mărimea poporului trac este relevatoare, comparând-o cu cea a inzilor.

De unde veneau aceşti traci, textul nu ne spune în cuvinte ci printre rânduri. Dacă aceştia se trăgeau din vreo parte a Asiei sau a Europei, cronicile greceşti trebuiau să consemneze evenimentul. Dar asemenea informație nu există pentru că se simte din textul lui Herodot, că aceşti traci fuseseră aici înaintea lor, a grecilor, sub un alt nume – pelasgi. Tracii sunt descendenți ai Marelui Popor Pelasg, în aceasta zonă a Balcanilor, aşezați la nord de peninsula grecească până în ținuturile Hiperboreene, înglobând în acest neam pe iliri, macedonieni şi daco- geți.

Afirmația ’’cu mult cei mai puternici dintre toate semințiile pământului’’ este din memoria strămbunilor greci a lui Herodot care au cunoscut această putere pe propria lor piele.

Motivele pentru care ei nu pot fi uniți sunt acele ale identității personale ale fiecărui popor, combinate cu mărunte interese locale ale locuitorilor. Totuşi ei rămân ‘’puternici’’ precum odinioară ’’pelasgii erau divini’’. În ultimele cuvinte ale textului Herodot pentru a nu crea impresia unei divinizări a ’’barbarilor’’ în defavoarea grecilor, minimalizează dintr-un condei, calitățile poporului trac, prin cuvintele : ’’de aceia sunt ei slabi’’. Printr-o imensă graseală, Herodot, face un serviciu strălucit poporului trac şi implicit neamului nostru dezvăluindu-ne superioritatea spirituală a acestora față de greci.

Nu aşi dori să se creadă că denigrez sau contest marea civilizație antică greacă şi realizările ei. Întrutotul departe de mine gândul. Dar este momentul şi cazul să să încercăm să înțelegem că şi vecinii grecilor, tracii şi implicit geto-dacii au creat şi dezvoltat o civilizație mult superioară față de ceea ce am fost învățați şi cu rădăcini foarte îndepărtate.

Textul lui Herodot poate fi luat şi ca o rugăciune adresată de acesta zeilor; să ferească Zeus, ca ei tracii, să se unească vreodată, putând deveni o puternică forță în stare să demoleze totul în cale. Şi totuşi Herodot a făcut în acest fel o profeție : Alexandru Macedon, unul din Marii conducători ai istoriei , creatorul unui vast imperiu a fost trac.

Şi tocmai această forță latentă avea să se angajeze în sec.VI î.Hr. într-una din cele mai mari confruntări din istorie ; față în față două puteri covârşitoare, imperiul Persan şi Geții.

Nu se cunosc exact motivele care au generat această confruntare. Mai mult ca sigur că a fost politica de expansiune şi dominație a Imperiului Persan. Informațiile legate de acest diferend sunt foarte puține şi vagi. Pentru a înțelege mai bine evenimentele vom reda cititorilor din cartea lui Alexandru Busuioceanu ‘’Zamolxis’’ câteva pasaje, legate de originea şi existența neamului get : ‘’Neam straşnic de tot – gens Iortissima, adaugă el (Iordanes) – (despre care) stă scris că urma să pustiască chiar şi

țara Iudeei (. . .). Massageții îşi au originea din sciți. Şi zicând massageți e aproape cum ai zice solizi (graves), adiocă puternici, geți – fortes Getae'' (Iordanes).

Această denumire de massageți dată neamului nostru într-o epocă când ei mai erau numiți şi bessi, probabil este făcută de către persani. Şi aici vine partea interesantă şi şocantă a trecutului nostru. În anul 529 î.Hr. Cirus cel Mare regele persan, stăpânitor a unui vast imperiu întins de la Marea Mediterană şi până la fluviul Indus, moare într-o luptă cu MASSAGEȚII !

Din nou pentru a câta oară imense forțe militare, adevărate maşini de război, organizate pentru a cucerii şi supune , se opresc şi capitulează în fața unui popor fără prea mari pretenții războinice.

Şi pentru că o lecție nu este suficientă, peste 15 ani ea se va repeta în mod similar, dar în altă ipostază şi cu alte personaje, obligându-l pe Herodot să pice în capcana admirației față de geți. Şi normal, odată ce în acea vreme doar neamul geților înfruntau cu succes armatele persane, învingându-le. Stălucita civilizație greacă s-a văzut mulți ani obligată a se supune stăpânirii persane atât în Asia Mică cât şi în Grecia.

Dar să vedem ce ne povesteşte Herodot : ''Înainte de a sosi la Istru (Dunăre) primul popor pe care îl supuse Darius au fost geții care se cred nemuritori. Căci tracii care stăpânesc părțile Salmidesului şi care locuiesc mai sus de cetățile Apollonia şi Mesembria şi se numesc scirmiazi şi nipsei se predară lui Darius fără nici o luptă ; iar geții hotărându-se la o rezistență îndărătnică fură supuşi îndată, cu toate că sunt cei mai viteji şi cei mai drepți dintre traci ''.

Să încercăm să analizăm din nou textul. În primul rând în cele scrise există o mică contradicție : nu se poate ca geții să fi fost primul popor supus de Darius, odată se scirmiazii şi nipseii (alte triburi trace) s-au supus fără luptă. Afirmația ''geții care se cred nemuritori '', în unele texte ''care se fac nemuritori'' o vom comenta la momentul potrivit. Dar cel mai interesant lucru din text este hotărârea geților de a lupta împotriva imensei maşini de război persane, care era alcătuită din 700.000 de soldați. O asemenea decizie nu putea fi luată decât de o forță militară şi economică, cu o organizare corespunzătoare care-şi putea permite să ducă un astfel de război. Şi totuşi geții au făcut-o.

Dar să vedem cum descrie acest conflict şi Iordanes, care folosind izvoare vechi, azi pierdute, scrie în cartea ''Getica'' – ''după aceea, regele perşilor Darius, fiul lui Histaspe, a cerut în căsătorie pe fata lui Antyrus, regele geților. L-a rugat şi amenințat să-i îndeplinească dorința, dar geții au respins orice înțelegere cu dânsul şi au spulberat nădejdiile soliei. Darius s-a făcut foc de mânie şi a ridicat împotriva lor o oaste de 700.000 de oameni, căutând să răzbune ruşinea pățită de dânsul, cu sângele supuşilor săi. După ce a înjghebat un pod de vase peste mare, din Calcedon şi până în Bizanț, a pătruns în Tracia şi Moesia, apoi a durat un pod asemănător peste Dunăre, dar a fost hărțuit mereu timp de două luni, a pierdut opt mii de oşteni şi de teamă ca podul de peste Dunăre să nu fie distrus de duşmani (pentru a se putea retrage – n.a.), a fugit în Tracia fără să se mai oprească în Moesia. După moartea lui, feciorul lui Xerxes a vrut să răzbune insulta adusă tatălui său şi a pornit un nou război împotriva geților, (. . .). Dar n-a izbutit în încercările sale, fiind biruit de bărbăția şi dârzenia geților ; şi precum a venit, aşa s-a întors cu oştile sale, (. . .)

Cumulând cele două texte cu ceea ce se cunoaşte despre istoria Imperiului Persan vom avea în față filmul evenimentelor.

Urcarea pe tronul Persan a lui Darius (522 î.Hr.) aduce cu sine o vastă reorganizare şi consolidare a dominației în Imperiu. Tinzând spre noi teritorii, Darius nu uită visul lui Cirus şi,m în anul 514 î.Hr., organizează o mare expediție în Balcani. Rând pe rând, sunt încorporate în Imperiu Grecia, Tracia şi Macedonia. Cele două provincii, Tracia şi Macedonia, devin adevărate capete de pod pentru lansarea expediției militare împotriva geților. Pentru facilitarea acestei aventuri în ''pustiul Getic''. Darius dă dispoziție să se construiască un pod peste Dunăre. Trupele persane trec în Dobrogea ocupând-o şi înfângând oponența băştinaşilor.

Aceaste este aura de cuceritor a lui Darius în Geția, de care aminteşte Herodot, doar că el nu a înglobat-o în imperiu şi nu a luat vreun rege prizonier, ci doar a molestat nişte băştinaşi paşnici, obişnuita populație civilă apărată probabil de mici garnizoane getice.

Toată ocupația persană a durat doar două luni, vreme în care a fost hărțuită şi obligată să se retragă cu mari pierderi. ''Furia getică'' îşi spunea cuvântul. Conflictul dintre persani şi geți încetează odată cu trecerea Dunării spre sud, a ultimului soldat persan.

Remarcabil în textul lui Iordanes este prezența numelui regelui get Antyrus, cel care a cutezat să se opună lui Darius, primul dintr-o galerie de iluştrii conducători ai dinastiei geto-dace.

Al treilea act al tragediei persane are loc câțiva ani mai târziu, când regele Xerxes, fiul lui Darius, vrea să spele ruşinea pățită de tatăl său, dar se pare că fără succes. Şi astfel, vorbind într-un limbaj oarecum sportiv, scorul final dintre geți şi persani este de 3 la 0.

Zeul persan Ahura Mazda şi-a plecat capul în fața lui Zamolxe.

MOTO : ''A muri de moarte de război e tot ce poate fi mai fericit pentru un get.''
Iulian Apostatul (Memorii)

IV. FILE DIN ISTORIA TRIBURILOR DACO - GETE
(mică cronologie)

Conflictul geto – macedonean

'' Când am aşternut pe hârtie acest titlu m-am gândit natural, la istoria politică a geto-dacilor în sec. VI – II î.Hr., căci dezvoltarea lor social economică am urmărit-o amănunțit în paginile precedente. Iar în loc de / istoria daco geților / am scris /file din istoria triburilor daco gete /, n-am făcut-o la întâmplare, ci obligat de vitregia împrejurărilor. În adevăr, suntem din păcate, foarte departe de cunoaşterea întregii istorii politice a tuturor daco-geților din sec. VI – II î.Hr. Din cartea cea mare a istoriei vechi a acestui popor ni s-au păstrat doar câteva file ; zeci de pagini, fără îndoială dintre cele mai interesante, s-au pierdut pentru totdeauna, iar multe şi mai interesante, poate n-au fost nicidată scrise de autori antici. ''

Nu întâmplător am folosit titlul şi textul lui Hadrian Daicoviciu din volumul său ''Dacii'', ci pentru a putea argumenta sărăcia şi puținătatea informațiilor ajunse la noi despre geto – daci.

Anii 431 – 424 î.Hr.

Prima informație este legată de un ''rege'' al odrişilor, popor trac, pe nume Sitalces care i-a în săpânire teritoriul Dobrogei şi implicit triburile getice care-l ocupau. Informațiile date de Tucidide sunt confirmate de un mormânt princiar tracic descoperit în nordul Dobrogei. Această primă încercare de a unii mai multe triburi tracice şi getice de la nord şi sud de Dunăre nu reuşeşte decât pentru o perioadă scurtă. În anul 341 î.Hr., regatul Odris este cucerit de către Filip al II-lea al Macedoniei. Partea Dobrogeană se dispersează în mici comunități conduse de către conducători localnici.

Anul 339 î.Hr.

Pătrunderea în secolele IV – III î.Hr. în ținuturile pontice a unor triburi scite, au ca urmare o puternică confruntare dintre războinicii sciți conduşi de Ateas şi un conducător anonim al geților ''Rex Histrianorum''. Datorită victoriilor geților asupra sciților, Ateas se vede nevoit să-i ceară ajutor regelui Filip al II-lea, promițându-i că-l va lăsa moştenitor peste Sciția. Geții reuşesc să facă față, prin vitejia lor, la două armate bine organizate : cea scitică şi cea macedoneană. Dar moartea conducătorului lor anonim, nu se ştie dacă în luptă sau asasinat, provoacă panică şi dezorganizare în rândul geților, ducând la pierderea pe moment a războiului.

Unic câştigător al acestor bătălii rămâne Filip al II-lea care în urma unor neînțelegeri financiare cu Ateas, care uitase să plătească solda trupelor macedoniene, porneşte împotriva regelui scitit învingându-l şi ocupând întreaga Dobroge.

Din acest moment conflictul dintre cei doi adversari, geți şi macedonieni devine oficial. Ochii regelui Filip se îndreaptă tot mai mult spre bogățiile geților, dar fără succes, pentru că foarte curând, geții dobrogeni reorganizați şi ajutați cu armată getă din Muntenia condusă de regele Gudila, obligă trupele macedoniene să se retragă. Filip se vede nevoit el însuşi să ceară pace, şi să încheie un armistițiu cu aceştia : ''Filip, a legat prietenie cu geții şi a luat în căsătorie pe Medopa, fata regelui Gudila, aşa încât a ajuns mai puternic prin această rudenie şi a întărit regatul Macedoniei. (Iordanes)

Anul 336 î.Hr.

Conducerea Macedoniei este luată de către Alexandru, fiul lui Filip al II-lea, care murise asasinat. Mulți din supuşii Macedoniei au văzut în aceasta un bun prilej de a se elibera de sub ocupație. Şi primii au fost tribalii, populație tracică de la sudul Dunării. Alexandru Macedon porneşte împotriva lor după câteva bătălii fără rezultat, tribalii, conduşi de regele lor Syrmos, refugiindu-se pe o insulă de pe Dunăre. Ajutați de geți reuşesc să oprească orice încercare de debarcare a lui Alexandru şi a trupelor macedoniene. Convins că rezistența tribalilor constă în puterea geților, Alexandru trece Dunărea noaptea, şi-i atacă pe geți. Surprinsă, mica comunitate getă este înfrântă şi nevoită să se retragă cât mai adânc în câmpia getică. (Arrian - Anabasis)

Anul 326 î.Hr.

În scopul acupării şi stăpânirii populațiilor din jurul Mării Aral, Alexandru Macedon, trimite pe unul din generalii lui Zopyrion cu armată să ocupe oraşul grec Olbia din nordul Mării Negre, oraş de la gurile Bugului. Zopyrion asediază oraşul fără rezultat, olbiopolitanii rezistă, armata de 30.000 de oameni, epuizată, se vede obligată să facă drum întors la baza sa din Dobrogea. Acest drum avea să fie pentru ei ultimul, geții atacă această armată în retragere şi o spulberă. Zopyrion moare în această confruntare. Puținii supraviețuitori reuşesc să ajungă în Macedonia şi să-i povestească regelui lor dezastrul suferit. (Arrian – Anabasis)

Anul 306 î-Hr.

Lisimah, fostul general a lui Alexandru Macedon, ajunge rege al Traciei. Doritor de a-şi urma înaintaşul organizează o serie de campanii militare cu scop de a supune aşezările de pe malul stâng al Dunării. Dar se pare că aceste aşezări aparțineau regelui get Dromichaites, rege care reuşise la acea dată o puternică uniune de triburi getice atât din punct de vedere social administrativ cât şi militar.

Ocuparea acestor aşezări provoacă un conflict militar între Dromichaites şi Lisimah. Dromichaites ripostează încercând să-şii recupereze cetățile pierdute. Nu se ştie exact rezultatul acestor lupte de tatonare, dar cert este că în jurul anului 300 î.Hr., Lisimah trimite o expediție de pedepsire a regelui get, condusă de chiar fiul lui Agatocles. Sfârşitul acestei expediții este dezastruos pentru macedonieni, armata este decimată şi puținii supraviețuitori printre care şi Agatocles sunt luați prizonieri. Ținut în captivitate, Agatocles este eliberat opt ani mai târziu în anul 292 î.Hr. probabil în urma unor înțelegeri diplomatice între cei doi regi şi se înapoiază la curtea tatălui său încărcat de daruri. Dromichaites speră ca prin acest gest să recapete teritoriul ocupat de Lisimah şi odată cu el pacea.

Dar sorții nu au fost să fie aşa. Lisimah organizează o nouă expediție condusă de el însuşi. Geții îşi folosesc obişnuita lor metodă de luptă, învățată de la străbuni : se retrag cât mai adânc în teritoriul lor, pustiind totul şi otrăvind fântânile. Armata macedoniană , într-o țară a nimănui suferă de foame şi de sete. Atacul geților este decisiv; luați prin surprindere macedonienii sunt capturați în frunte cu regele lor şi duşi prizonieri la Helis, reşedința regelui get. Partea interesantă a acestor evenimente este modul cum Dromichaites îşi primeşte oaspeții. Cronicarul afirmă că la masa organizată în cinstea învinşilor totul era pregătit şi aranjat cu mult fast şi gust , servitul mâncării şi al băuturii făcându-se numai în vase de aur ; pe când masa rezervată lui Dromichaites şi fruntaşilor lui era obişnuită, sărăcăcioasă cu vase din lut şi cupe din corn.

Morala regelui Dromichaites este frapantă prin alăturarea a două imagini diferite şi contrastante. Lisimah este lăsat să înțeleagă că şi-a părăsit traiul măreț şi plin de lux pentru a-şi duce armata împotriva unor oameni simpli. Dromichaites îl eliberează pe Lisimah primind înapoi cetățile pierdute. (Diodorus Siculus, Pausanias).

Anii 300 – 200 î.Hr.

Avem primele ştiri despre dacii transilvăneni, angajați într-o luptă de proporții împotriva invadatorilor celți.

În zona Moldovei alte triburi dacice conduse de Oroles luptă împotriva bastarnilor de neam germanic, încercând să le oprească pătrunderea in Transilvania. Aceste mici informații ne fac să înțelegem comunitatea care exista între triburile daco – getice, indiferent de care parte a carpaților erau. În fața năvălitorilor acționau ca un întreg, încercând să se ajute unii pe alții.

Enigmaticul rege Oroles este pomenit în cronici ca şi un conducător deosebit de capabil şi viteaz dar, şi deosebit de sever. Să citim ce spune Pompeius Trogus despre el : ''Şi dacii sunt din neamul geților. Ei , în timpul regelui Oroles, fiindcă nu s-au luptat bine împotriva bastarnilor, ca pedeapsă pentru laşitatea lor au fost siliți, din ordinul regelui, ca atunci când se culcau să-şi pună capetele în locul picioarelor şi să facă nevestelor serviciile care obişnuiau înainte să li se facă lor înşişi. Şi nici nu s-a schimbat această rânduială până când nu şi-au spălat prin curaj ruşinea suferită în război.''

Teribilă pedeapsă şi înjositoare probabil pentru acei luptători.

În aceeaşi perioadă în Dobrogea ne este prezentată într-o înscripție histriană, neînțelegerile dintre coloniile greci şi un rege get Zalmodegikos care avusese curajul să rețină ca ostateci 60 de cetățeni histrieni, şi să blocheze veniturile cetății. Aceste neînțelegeri dintre greci şi băştinaşi continuă, ajungându-se la un moment dat în jurul anului 200 î.Hr. la un adevărat război. Cetățile greceşti aflate sub oblăduirea regelui get Rhemaxos, sunt supuse unui atac de către altă căpeteniegetă, Zoltes. Grecii oferă bani grei pentru ca Zoltes şi oamenii lui să nu pătrundă în colonii, dar acesta refuză, alegândcalea armată, grecii îşi trimit căpetenia arcaşilor (şeful garnizoarei care apără cetățile), să ceară ajutorul regelui Rhemaxos. Luptele dintre cei doi conducători se termină cu înfrângerea lui Zoltes (inscripție histriană).

O ultimă informație a secolului II î.Hr. aminteşte de existența unui rege dac Rubobostes şi a unui fenomen deosebit '' incrementa Dacorum per Rubobostes regem ''adică < creşterea puterii dacilor sub regele Rubobostes >. Cine este acest rege dac rămâne un mister, cronicile vremii (Pompeius Trogus) tac, sau au fost pierdute. Important este că această informație cât de scurtă se poate analiza.

Creşterea puterii dacilor înseamnă în primul rând mutarea centrului de greutate al civilizației geto – dacice spre o formă centralizată. Această creştere nu se face decât printr-o uniune de triburi sub conducerea unui rege unic. Se pare că naşterea primului stat dac se face sub acest conducător despre care ştim prea puțin. Poate descoperirile ulterioare ne vor aduce un plus de informație.

MOTO : ''Roma este o cetate de origine pelasgo – latină. Tradiția care îi dă Alba drept metropolă, şi îi urcă originea, prin Alba şi Lavinium, până la marele până la marele oraş pelasgic Troia, a fost adoptată public de către poporul roman, care recunoaşte în locuitorii Illyun-ului pe proprii săi strămoşi.''

Jules Michelet (Istoria romană, Republica)

MOTO : ''Statul dac devenise prea puternic pentru ca romanii să mai poată asigura securitatea deplină a frontierei Danubiene.''

Eugen Cizek (Epoca lui Traian)

V. FILE DIN ISTORIA STATULUI DACO - GET
(mică cronologie)

Conflictul daco – roman

Două civilizații puternice stau față în față. Romanii în plină expansiune cuceresc stat după stat, întinzându-şi imperiul din Europa în Africa, Asia Mică şi Orientul Mijlociu. Dacii rămân în matca lor, apărându-se în fața tuturor năvălitorilor.

Anul 146 î.Hr.

An care aduce romanii aproape de Dunăre, trupele imperiale cuceresc Macedonia şi o transformă într-o mare şi principală bază militară.

Anul 106 î.Hr.

Ciudat an, anul primei confruntări dintre daci şi romani. Cunoscându-se foarte bine mentalitatea poporului nostru suntem siguri că această confruntare s-a declanşat mai mult ca sigur datorită romanilor. Trupele romane staționate la Dunăre, se implică într-un fel nediplomatic în viața băştinaşilor de dincolo de Dunăre, încercând să la organizeze viața paşnică după bunul lor plac. Riposta dacilor aliați cu ceilalți este dură. Aceştia pătrund adânc în teritoriul de peste Dunăre provocând romanilor mari pagube.

M Minucius Rufus, guvernatorul Macedoniei, este nevoit să grupeze multe trupe romane pentru înfrângerea şi alungarea intruşilor (care posibil, să se fi retras şi de bună voie). Cert este că romenii o consideră o mare victorie şi acest mic conflict prilejuieşte mari serbări la Roma.

Abia astfel putem înțelege marele respect pe care-l purtau romanii față de daci.

Anul 72 î.Hr.

Guvernatorul Macedoniei M.Terentius Varro Lucullus întreprinde o campanie in Dobrogea, obligând cetățile pontice, greceşti să recunoască autoritatea romană. Conflictul dintre romani şi greci degenerează într-un mic război, ajungându-se ca în anul 61 î.Hr. grecii aliați cu geții dobrogeni să înfrângă oştile romane şi să-i oblige să se retragă în Macedonia.

Anul 70 î.Hr.

La conducerea statului dac în plină formare ajunge Burebista, rege, care va imprima o accelerare a unirii tuturor triburilor daco-gete. Remarcabil om politic şi fin diplomat, Burebista, este în acelaşi timp şi un înzestrat conducător militar, cu veleități de bun organizator. Secondat de marele preot Deceneu, colaborator şi sfetnic de taină, Burebista are curajul şi puterea dee a lua în mâini destinul neamului său. În zece ani de zile el reuşeşte să pună bazele unui regat puternic cu centrul în Transilvania şi care se întindea pe tot teritoriul României Mari. Dezvoltarea economică îi permite să construiască sanctuare, oraşe noi şi cetăți de apărare atât în Munții Orăştiei cât şi în întregul regat. Bun organizator al vieții paşnice, el realizează că pacea se poate păstra doar prin puterea armelor. Strabon afirmă că Burebista era capabil să mobilizeze o armată de două sute de mii de oameni, cifră foarte mare pentru acele vremuri.

Anul 60 î.Hr.

Burebista îşi continuă politica de unire a daco-geților şi de curățire a regatului de intruşi, înfrângând triburile celtice din sudul Slovaciei şi estul Panoniei, distrugând complet triburile boiilor şi tauriscilor.

Anul 55 î.Hr.

Burebista îşi extinde autoritatea asupra cetăților greceşti din nordul Mării Negre : Olbia, Tyras şi Apollonia şi implicit asupra părții de nord a Dobrogei, devenind ''cel dintâi şi cel mai mare din regii din Tracia ''.

Anul 49 î.Hr.

Conştient de puterea romană care se afla la granița regatului său, Burebista încearcă să facă un pas înainte pentru a contracara această amenințare. În plină luptă pentru putere între Cezar şi Pompe, intervenția lui Burebista ar putea fi decisivă. Fin diplomat şi cunoscător al firii umane, regele dac, înclină de partea lui Pompei, personalitate mult mai ponderată. Dar solul lui Burebista ajunge prea târziu, Pompei este înfrânt de Cezar la Pharsalus în anul 48 î.Hr. şi asasinat.

Anul 48 î.Hr.

Cezar ajunge stăpânul Romei, dar nu va avea timp pentru o confruntare directă cu Burebista fiind asasinat în anul 44 î.Hr. Interesant este faptul că în acelaşi an 44 î.Hr. moare asasinat şi Burebista, ambii conducători fiind ucişi de proprii lor oameni.

Anii 29 – 28 î.Hr.

În Dobrogea hărțuielile dintre daci şi romani se intensifică. M. Licinius Crassus, guvernator al Macedoniei se implică în micul război civil dintre regii geți Roles (deoparte) şi Dapyx şi Zyraxes (de cealaltă parte). Alianțele vor fi totuşi ciudate : geto – dacii lui Dapyx şi Zyraxes se aliniază cu bastarnii (popor de neam germanic) iar geții lui Roles cu armata imperială Romană. Rezultatul luptelor se decide în favoarea lui Roles şi a aliaților săi. Dar litoralul vestic al Mării Negre trece sub guvernarea unui prefect roman. Se pare că acest lucru a fost un atribut greu de plătit de Roles şi oamenii săi.

Anul 6 d.Hr.

Dacă în anul 29 î.Hr. romanii s-au amestecat în luptele civile dintre daco-geți doar ca aliați, a unora sau a altora, se pare că de această dată consemnăm o nouă confruntare directă dintre daci şi romani. Nu se cunosc exact cauzele şi desfăşurarea conflictului, cert este că generalul roman Sextus Aelius Catus, ca o măsură de represalii, strămută în sudul Dunării, sub observație, circa cincizeci de mii de geți din câmpia

Română. Multe aşezări şi cetăți daco-getice din această zonă sunt distruse. Numărul mare de geți luați oarecum prizonieri, ne indică amploarea conflictului.

Anul 12 d.Hr.

Geții moldoveni atacă Dobrogea şi cuceresc cetatea Aegyssus (Tulcea).

Anul 46 d.Hr.

Întreaga peninsulă Balcanică devine posesiune a Imperiului Roman. Dobrogea este inclusă în provincia Moesia. Daco-geții dobrogeni sunt primii care cunosc ''pacea romană''.

Anul 57-67 d.Hr.

Intervențiile romanilor în Dacia se fac din ce în ce mai simțite. Folosind aceleaşi metode ca în anul 6 d.Hr., romanii conduşi de Tiberius Plautius Silvanus Aelianus, guvernator al Moesiei, strămută din nou o sută de mii de de transdanubieni din zona de nord a gurilor Dunării în provincia Moesia. Cifra indicată mai înainte ne evidențiază bogăția umană a Daciei.

Anul 69 d.Hr.

Băştinaşii daco-geți aliați cu roxolanii şi iazigii ripostează la acest amestec roman în treburile lor interne, trecând Dunărea, iarna şi provocând mari pierderi umane şi materiale romanilor. Imperialii reuşesc să înfrângă cu mari eforturi această invazie şi să-i impingă înapoi peste Dunăre.

Anul 85-86 d.Hr.

Marea invazie a dacilor conduşi de Duras şi mai tânărul Decebal, aliați cu cu sarmții şi bastarnii, la sud de Dunăre. Această invazie este rezultatul unor noi amestecuri romane în treburile dacilor şi inaugurează primul război oficial dintre Dacia şi Roma. Dacii pătrund adânc în teritoriul Moesiei, înfrângând armată după armată. Însuşi guvernatorul Moesiei este ucis. Motivul cert al acestei reacții dure a dacilor este contracararea dorinței de expansiune a Imperiului Roman, care privea la data aceea prin conducătorii lui la Dacia, ca la un posibil El Dorado (Paul Mac Kendrick).

Războiul dus de daci şi aliații lor a fost scurt, fulgerător şi distrugător. Obținându-şi scopul aceştia s-au retras pe teritoriul lor.

Anul 87 d.Hr.

Împăratul Domițian organizează sub conducerea generalului Cornelius Fuscus o expediție de pedepsire a dacilor. Este momentul în care bătrânul rege dac Duras cedează tronul său nepotului, pe nume Decebal.

Ar fi interesant aici, ca o completare, să încercăm să prezentăm succesiunea regilor daci de la moartea lui Burebista şi până la urcarea lui Decebal pe tron. Avem puține informații, multe inexacte, lista neputând fi complectă şi lămurită decât prin prisma viitoarelor descoperiri. Ceea ce se ştie totuşi poate fi prezentat, pentru o mai bună înțelegere a stabilității şi continuității statului dac.

După moartea lui Burebista statul dac nu se dezmembrează. Apar o serie de mici state în zonele mai îndepărtate precum Moldova, Dobrogea şi partea estică a Munteniei, administrate de către conducători locali, dar puternicul stat dac cu centrul în Munții Orăştiei dăinuie în continuare, micile stătulețe desprinse gravitând în jurul lui.

Conducerea statului este preluată de Deceneu, fost mare sfetnic al lui Burebista, care concentrează în mâinile lui atât puterea laică cât şi cea religioasă. Dar după o domnie de 26 de ani a lui Burebista care a avut alături de el un sfetnic atât de priceput ca Deceneu, acesta, nu a putut domni prea mult timp, fiind la acea vreme a ocupării tronului, mai mult ca sigur un om bătrân. Iată ce ne informează Iordanes în acest sens : ''Iar după ce Deceneu a murit l-au avut în aproape aceeaşi venerație pe

Comosicus, deoarece acesta nu-i era mai prejos ca iscusință. El era socotit datorită priceperii sale şi un rege peste dânşii şi preot şi judeca poporul ca judecător suprem. Şi după ce el a lăsat cele omeneşti, a venit la domnie Coryllus, regele geților şi timp de patruzeci de ani a stăpânit peste neamurile lui în Dacia.''

În alt paragraf Iordanes ne menționează existența unui rege get Dorpaneus, care în timpul lui Domițian a inițiat o serie de atacuri asupra provinciei Moesia. Ultimul pomenit în cronicile sale este regele Decebal.

Alte mențiuni legate de regii daci în cronici sunt cele făcute de Orosius care pomenenşte de Diurpaneus ; Frontinus care-l menționează pe Scorylo ca dux Dacorum, într-o perioadă când la Roma erau grave tulburări (probabil cele din timpul lui Nero şi Duras (Diurpaneus)).

Referitor la aceste informații Hadrian Daicoviciu incearcă să dateze cronologic aceste domnii ajungând la următoarea concluzie : ''Deceneu şi Comosicus îşi împart intervalul între 44 î.Hr. şi 28 / 29 î.Hr., Coryllus – Scorillo domnind între 26 / 29 d.Hr. şi 68 / 69 d.Hr., iar Duras – Diurpaneus între 68 / 69 şi 87.'' Iată cum toate aceste date sunt infirmate de o altă informație, datată în jurul anilor 32 – 31 î. Hr. din timpul domniei lui Augustus, care pomeneşte despre făgăduiala împăratului roman făcută lui ''Cotiso regele Dacilor''. Numele lui Cotiso apare şi sub forma Coson trecând prin forma Cotisoni. Cine este acest rege şi ce promisiuni i-a făcut însuşi împăratul roman ? Mulți istorici afirmă că el ar fi fost un conducător al Banatului, lucru sigur infirmat de promisiunea lui Augustus, care îi oferă mâna ficei lui. Ori, un împărat roman, nu putea oferii mână ficei lui decât unui om cel puțin la fel de puternic ca el, sigur unui rege dac. Confuzia de nume din izvoarele vremii este un lucru foarte obişnuit ; şi mai mult ca sigur că Iordanes în relatarea lui, făcută mult mai târziu de la aceste evenimente, a omis o serie de regi daci şi a făcut mari confuzii între unii şi alții.

Cert este faptul că domnia unui rege dac, care a bătut şi monede cu numele său, răspândite între anii 44 – 27 î.Hr., nu a putu trece neobservată. Şi aici apare confuzia între el şi Comosicus, făcută de Iordanes.

Părerea mea personală este că ordinea regilor este : după Deceneu a fost Coson şi apoi Comosicus. Cert este faptul că regele Coson (Cotiso) dispare de pe scena istoriei în anul 28 î.Hr. împreună cu o parte din armata sa, într-o puternică confruntare cu romanii. Interesantă ar putea fi aflarea cauzei care a determinat răcirea relațiilor dintre Augustus şi Coson.

Alt fapt interesant în derularea acestor domnii este chiar faptul consemnat de Hadrian Daicoviciu : ''e greu de crezut că Scorillo – Coryllus moare după patruzeci de ani de domnie lăsând doi băieți minori, pe Decebal şi pe Diegis. Nici domnia de 18 – 19 ani a lui Duras – Diurpaneus nu este uşor de acceptat dacă el este fratele unui om care a domnit patruzeci de ani.''

Să încercăm să facem puțină ordine. Iordanes afirmă că Coryllus a domnit imediat după Comosicus, deci nu poate fi făcută nici o legătură între cele două nume Coryllus şi Scorilo, acesta din urmă domnind mult mai târziu. Şi totuşi Iordanes afirmă un fapt excepțional despre Coryllus : o domnie de patruzeci de ani, nu este ceva obişnuit şi aceasta trebuie să fie una deosebită în realizări. Putem concluziona că acest rege a domnit la confluența celor două secole (sec. I î.Hr. şi sec. I d.Hr.)şi nu poate fi confundat cu tatăl lui Decebal, regele Scorilo.

Oarecum ordinea domniilor daco-gete pare să se concretizeze sub următoarea formă : Deceneu, Coson, Comosicus, Coryllus, câțiva regi neamintiti de cronici, Scorillo, Duras – Diurpaneus şi Decebal. Ținând cont de lungimea domniei lui Decebal (20 de ani) şi prezentarea lui pe Columna lui Traian ca un bărbat tânăr, este mai mult ca sigur că la moartea tatălui său, nu ajunsese la vârsta majoratului, fiind nevoie în acest caz de preluarea tronului pe o perioadă scurtă de 3 – 4 ani de Duras fratele regelui defunct.

Prezentarea regilor daci nu ar putea fi completă dacă nu l-am aminti şi pe Dicomes, rege al dacilor sud moldoveni, contemporan cu Deceneu şi Coson.

MOTO : ''Şefii de triburi se sinucideau după înfrângere. Ei încercau ca prin jertfa lor să îmblânzească mânia unor zei, pentru ca în chipul acesta zeii să se îndure cel puțin de cei ce rămâneau în urmă, de mulțimea purtătoare a sacrei plasme generatoare. De ce nu am vedea şi în sinuciderea lui Decebal o jertfă ? Pentru salvarea poporului dacic trebuia domolită şi atunci supărarea zeilor !''

Lucian Blaga (Luntrea lui Caron)

VI. FILE DIN ISTORIA STATULUI DACO - GET
(mică cronologie)

Decebal față în față cu imperialiştii

Se pare că încă de la începutul domniei lui, Scorillo, a dus o politică de reîntregire a statului dac, luptând prin toate mijloacele, pentru a readuna triburile dace răzlețite. Conştient de puterea romanilor, regele dac ripostează foarte dur la orice provocare a acestora atât prin căi dilomatice cât şi armate. La moartea lui, această operă este continuată de fratele lui Duras şi mai ales, de fiul său, Decebal.

Anul 87 d.Hr.

Din ordinul lui Domițian, generalul Cornelius Fuscus întreprinde o acțiune de pedepsire a dacilor; ripostă la marele atac dat asupra Moesiei din anul precedent ; regele Decebal folosindu-se de obiceiurile străbune de luptă, duce un adevărat război psihologic asupra trupelor romane. Atraşi în cursă, romanii sunt înfrânți, însuşi generalul Fuscus fiind ucis.

Anul 88 d.Hr.

Romanii insistă în tentativa lor de supunere a dacilor. O nouă armată este aruncată în luptă. Mult superioară ca număr şi ca tehnică de luptă decât cea lui Fuscus, legionarii romani conduşi de Tettius Iulianus înfrâng armata dacă la Tapae. Ciudat este faptul că romanii se mulțumesc doar cu atât, şi se retrag, neținând cont de marele lor avantaj asupra armatei dace, răzlețită în acele momente. Înaintarea lor spre Sarmizegetusa ar fi fost foarte uşoară.

Mai mult ca sigur ne pare însă faptul că rezultatul acestei lupte în mare parte favorabil romanilor, a avut un final oarecum incert ;Tettius Iulianus fiind singur,şi documentele Dio Cassius ne-o certifică, că Decebal nu şi-a aruncat în luptă toate forțele.

Anul 89 d.Hr.

Renunțând pentru o vreme la cucerirea Daciei, Domițian îşi implică trupele într-un război împotriva marcomanilor şi cvazilor, popoare de neam germanic, staționați în câmpia Panonică. Suferind o înfrângere usturătoare din partea acestora şi speriat de o replică asemănătoare din partea dacilor, care stăteau în aşteptare, Domițian , după cum povesteşte acelaşi Dio Cassius ''trimite în grabă soli lui Decebal, regele dacilor

şi înduplecă a încheia un tratat pe care mai înainte nu i-l încuviințase, cu toate că Decebal i-l ceruse de mai multe ori. Acesta primii învoiala, căci era la mare strâmtoare.''

Decebal acceptă această pace de compromis şi Dacia devine un stat clientar Imperiului Roman, primind, culmea ironiei, în numele acestei recunoaşteri, mari sume de bani şi meşteri prin care avea să-şi rezolve acea ''mare strâmtoare'' de care sufereau. '' Regele dac voia să-şi întărească cetățile, să-şi înzestreze oastea cu arme mai bune şi cu maşini de război, s-o deprindă cu tactica de luptă romană, într-un cuvânt, să pregătească condiții mai bune pentru a relua lupta împotriva Imperiului '' (Conf. Hadrian Daicoviciu – Dacii) – şi aceasta cu banii romanilor !

Nu degeaba acelaşi Dio Cassius afirmă despre Decebal că ''era priceput în ale războiului şi iscusit la faptă ; ştiind când să năvălească şi când să se retragă la timp, ştiind a se folosi cu dibăcie de o victorie şi a scăpa cu bine dintr-o înfrângere, pentru care lucru el a fost mult timp pentru romani un potrivnic de temut.''

Pacea dintre daci şi romani durează doisprezece ani, timp în care Decebal îşi intensifică măsurile de apărare, conştient de imposibilitatea schimbării năravului expansionist al Imperialilor. Romanii folosesc această pace, pentru a țese un păienjeniş de intrigi împotriva lui Decebal, încercând să-l folosească pe fratele acestuia Diegis, intrigi care eşuiază.

Anul 98 d.Hr.

Previziunea regelui dac, a cărui educație şi disciplină mentală este excelentă, se împlineşte. Tronul Imperiului Roman este ocupat de către Traian, care din primul moment al domniei lui inițiază vaste pregătiri în ducerea unei campanii de lungă durată împotriva dacilor. Conştient de forța dacă, pregătirile făcute de Împăratul Roman durează trei ani. Desele lui vizite în provinciile balcano pontice romane confirmă acest lucru.

Anul 101 d.Hr.

La 25 martie Împăratul părăseşte Roma, îndreptându-se spre Dacia. O sută de mii de soldați romani trec Dunărea pe un pod de vase la Laederata şi Dierna îndreptându-se spre inima regatului dac. Bătălia dintre cele două forțe, se dă din nou la Tapae, ca pa vremea lui Domițian ; dar de data aceasta dacii suferă o cruntă înfrângere. Drumul spre Sarmizecetusa a lui Traian este deschis.

Pentru a salva libertatea poporului său şi pentru a-l îndepărta pe Traian de inima statului dac, regele Decebal, porneşte una din cel mai fantastice cavalcade din istoria neamului românesc. Trupe dace aliate cu sarmați şi bastarni deschid al doilea front al războiului atacând Moesia şi obligându-l pe Traian să-şi deplaseze o parte din armată în această provincie. Mărimea acestei armate şi din nou superioritatea ei tehnică, decid sorții războiului din Moesia. Forțele lui Decebal sunt înfrânte în primăvara anului 102 la Nicopolis ad Intrum şi Adamclisi în Dobrogea.

Anul 102 d.Hr.

Decebal nu mai are nimic de pierdut, forțele sale transilvănene puțin odihnite după episodul cu Moesia, reîncep luptele de gherilă cu armata romană. Războiul total şi ciudat dus de Decebal, î-l exasperează pe Traian, care obosit de hărțuielile cu dacii, fără nici o finalitate, hotăreşte încetarea campaniei romane în Dacia, încheind un tratat de armistițiu cu Decebal, chiar în fața cetății Sarmizecetusa.

Dacii sunt nevoiți să accepte legiuni imperiale pe teritoriul lor şi mai ales să-şi predea armele şi maşinile de război în mâna romanilor. Pentru o mai bună supraveghere a zonelor dace şi o mai rapidă intervenție a trupelor romane în Dacia, Traian dispune "**refacerea"** podului de peste Dunăre, lucrare realizată de inginerul grec Apollodor din Damasc între anii 103 – 105.

Anul 105 d.Hr.

Conştient în continuare de puterea dacică, poftind după bogățiile fără egal ale Daciei, Traian porneşte pe data de 4 iunie 105 o nouă campanie împotriva lui Decebal.

Trei corpuri de armată, din trei părți diferite atacă centrul statului dac având obiectivul final, Sarmizecetusa. Rând pe rand cade salba de cetăți din Munții Orăştie. Columna din Roma, ne dezvăluie în acest sens duritatea luptelor şi dârzenia dacilor, dar în acelaşi timp şi supunerea unora în fața romanilor. Trădat de o serie de conducători de ai săi, Decebal se vede nevoit să ducă lupta decisivă cu romanii în fața cetății de scaun. Descrierea lui Hadrian Daicoviciu legată de această rezistență este cutremurătoare : ''(. . .) Traian tăiase conductele ce duceau apă în cetatea de refugiu a Sarmizegetusei ; aşa s-ar explica dramatică scenă în care apărătorii capitalei dacice, sleiți de puteri, îşi împart ultimele picături de apă. E preludiul capitulării cetății care, după cum atestă descoperirile arheologice, va fi sistematic şi cu sălbăticie distrusă împreună cu aşezarea civilă şi cu monumentala incintă sacră.

Nu toți apărătorii Sarmizegetusei depun însă armele ; aceeaşI scenă n-i arată pe o parte din ei părăsind cetatea pentru a încerca să reziste în alte părți. Se va fi aflat şi Decebal printre dânşii ? tot ce se poate, câci îl vedem ceva mai târziu adresându-le oştenilor săi o ultimă cuvântare prin care caută să-i îmbărbăteze, împărțasindu-le probabil intenția sa de a fugii prin munți, către răsărit încercând să înjghebeze o nouă linie de rezistență, poate cu ajutorul vecinilor roxolani şi bastarni. Romanii prind însă de veste şi trimit un detaşament de călăreți (condus de Tiberius Claudius Maximus – n.a.) pe urma regelui dac. Ajuns şi înconjurat de urmăritori, fără nici o scăpare, având în față numai umilitoarea şi cruda perspectivă de a urma în lanțuri, la Roma, carul triumfal al învingătorului, Decebal îşi curmă firul vieții, tăindu-şi gâtul cu o sabie incovoiată. (. . .) CălărețII nu au în față decât un cadavru ; nu-l cruță însă, şi-i taie mâna dreaptă şi capul aducându-i-le lui Traian.''

Moartea regelui dac are loc în vara anului 106. Rezistența din centrul si sudul Transilvaniei şi vestul Munteniei este înfrântă, astfel încât la 11 august 106, Dacia, devine provincie romană pentru 165 de ani.

Uriaşele prăzi luate din Dacia, ca şi tezaurul dacic descoperit de romani în urma trădării lui Bicilis, după cum afirmă scriitorul Ioannes Lydos pe baza textelor lui Criton, medicul lui Traian, au fost fabuloase ridicțndu-se la 5 milioane de libre de aur (1625000 kg) şi 10 milioane de libre de argint (3.270.000 kg). Chiar dacă istoricul francez Carcopino consideră că aceste cifre erau exagerate reducându-le cu 10 (165.000 kg aur şi 331.000 kg de argint), cantitatea este totuşi imensă. Marele Imperiu Roman cunoaşte un salt economic foarrte mare, guvernanții lui putând să se angajeze la o serie de lucrări monumentale care se văd şi la ora actuală în Italia ; toate acestea pe banii geto – dacilor. Dar să vedem totuşi ce afirmă Radu Stan Carpianu în cartea sa, legat de aceasta : ''În afara faptului de a fi distrus o veche civilizație şi puternică organizație statală care de milenii apără poarta Europei, Traian a scos din vechile – tainițe – ale Daciei aceste uriaşe cantități de aur şi argint pentru a le pune în circulație pe piața lumii. Aceste metale prețioase, au fost motorul, care de-a lungul veacurilor au pus în mişcare popoarele pentru a crea, la început în cadrul Imperiului Roman, aceste realizări de o neprețuită valoare, apoi preluate spre zonele nordice ale Europei sau în alte zone unde au contribuit şi mai contribuie încă într-o mare măsură la realizarea noilor civilizații ale acestor popoare.''

Iată care este realitate de fapt, romanii au fost un factor de dereglare şi de stagnare pentru poporul român şi nu unul civilizator, de aşa zisă romanizare şi formare a unui nou popor, cum ''bine am fost învățati''. Argumentele unei asemenea afirmații trebuie să fie foarte puternice pentru a nu fi luate în derâdere.

În primul rând Dacia ocupată de romani în anul 106 se limita doar la partea sud . vestică a țării (actualul Banat şi Severin şi o parte a Olteniei) şi parțial centrală (sudul si partial centrul Transilvaniei), abia în anul 118 după lupte înversunate duse de armata romană împotriva băştinaşilor, suprafața provinciei se măreşte la o septime din teritoriul României Mari. Restul de 6 / 7 (!) din acest teritoriu fiind locuit de carpii moldoveni, dacii liberi nord transilvăneni, costobocii carpatici şi carpogeții din Muntenia de est până la Dunăre (mai puțin Dobrogea) . În aceste zone populație geto–dacică depăşeşte cu mult de sase septimi din populația fostului stat dac. Emigrarea sigură a unei părți din populația supusă de romani spre frații lor liberi, a mărit şi mai mult rândurile dacilor extraimperiali. Faptul că romanii s-au oprit doar la înfrângerea lui Decebal în sine, şi ocuparea doar a unei treimi a țării ne conduce imediat la ideia că forțele existente dincolo de această graniță, erau mult mai puternice decăt ne putem închipui. O dovadă în acest sens este şi hotărârea împăratului Hadrian, **inca** din anul 118, de a retrage legiunile romane din această provincie, legiuni obosite şi sistematic decimate de către permanentele atacuri ale dacilor liberi.

Ipoteza romanizării poporului dac prin colonizări cu veterani şi, teoria căsătoriilor mixte este hilară şi lipsită de sens. Chiar sub aspect uman, fiziologic, ce şanse de reuşită avea naşterea unui popor din veterani romani obosiți,după douăzeci – treizeci de ani de serviciu militar ? Existența unor căsătorii mixte nu trebuie în mod simplist extinsă asupra întregului teritoriu ocupat. Chiar în ideia acceptării unui asemenea fapt, rezultatul este tot absurd. Femeile dace complăcute într-o asemenea căsătorie mai mult ca sigur că ar fi impus asupra copilului şi soțului ei limba şi modul de viață dac. În general învingătorii sunt asimilați în marea masă a băştinaşilor; istoria cunoaşte sute de astfel de cazuri.

Dar să privim şi cealată fațetă umană a fenomenului. Ani de zile romanii au fost considerați drept cuceritorii şi stăpânitorii unei țări care nu era a lor, ori colaboraționismul eventualilor daci era sigur considerat ca trădare şi de multe ori pedepsit de semenii lor. Rezistența subterană a băştinaşilor asupriți a fost foarte puternică şi nu idilică precum si-au imaginat alții.

În 165 de ani romanii nu au putut să schimbe identitatea unui popor conferindu-i o limbă, reclădindu-i obiceiurile şi modul de viață. Romanii au ocupat sute de ani şi alte teritorii, precum cele din Africa de Nord sau Orientul Mijlociu şi totuşi în aceste zone nu s-au format popoare de limbă latină. Nu degeaba Andre Maurois în a sa '' Istorie a Angliei ''se întreabă după cei 450 de ani de ocupație romană unde erau acei celți şi britoni romanizați ?

Să considerăm că romanii au impus supuşilor lor limba romană, dar prin ce mijloace au reuşit să o facă şi peste celelalte 6 / 7 din țară cu o populație mult numeroasă, ținând cont de veşnicul diferend dintre dacii liberi şi zona roamnă, diferend care i-a obligat în 271 să părăsească Dacia.

Altă aberație a unor oameni complect ignoranți este şi afirmația părăsirii teritoriului provinciei de întreaga populație odată cu legiunile romane. Haideți să o acceptăm ca atare, deci, întreaga populație romanizată o face. Teritoriul liber părăsit de romani este reocupat de către dacii liberi în primă instanță, care drept mulțumire gestului făcut de romani învață limba latină. Nu, că e şocant !

Să lasăm gluma la o parte, cu istoria nu se glumeşte, ea se face de către un popor conştient şi stăpân pe destinul lui.

Dacii şi romanii vorbeau aceeaşi limbă, originară strămoşilor lor comuni, cu diferențele de rigoare apărute în în timp şi alt spațiu existențial. Columna de la Roma ne-o confirmă prin reprezentările sale, dacii şi romanii parlamentează între ei fără translator.

Numai o civilizație superioară precum romanii, urmaşi ai civilizației pelasge a putut să-şi înfrângă rudele – acei daco-geți atât de temuți. Numai lupul roman a reuşit să înfrângă lupul dacic, două popoare sub semnul lupului, cult atât de bine reprezentat în simbolistica pelasgă.

Dar să vedem de unde pleacă această teorie a romanizării poporului dac. O spune însuşi Hadrian Daicviciu : ’’ (. . .) reprezentanții Şcolii Ardelene de exemplu, susțineau această idee pentru a putea afirma – puritatea – latină a românilor şi a revendica, pe această bază drepturile legitime ale românilor transilvăneni în cadrul monarhiei habzburgice,teoriile unui Roesller sau ale unui Alfoldi, urmăreau scopuri politice reacționare. Afirmând că dacii au dispărut sau puțini care vor fi rămas, au dus sub stăpânirea romană, o viața izolată ce n-a permis romanizarea lor, aceste teorii conchideau că în anul 271 Dacia a fost părăsită de toți locuitorii ei care vorbeau latineşte şi care erau străini de acest pământ, fiind colonizați aici de Traian. Dacia devenea astfel, la sfârşitul sec. al III–lea un fel de pământ pustiu, al nimănui la discreția popoarelor migratoare care i-au asimilat pe dacii neromanizați aflați încă aici. Cu astfel de jonglerii antiştiințifice se justificau stăpânirea habzburgică asupra Transilvaniei sau pretențiile revizioniste ale fascismului hortist.’’

Sublima Şcoală Ardeleană a apărat cum a putut latinitatea şi continuitatea poporului român pe aceste meleaguri, aşa cum a ştiut, conform dovezilor şi documentelor pe care la dețineau la acea vreme. Simțind legătura dintre daci şi romani, ei au căutat să o explice într-un mod simplist, care s-a perpetuat, fără să bănuiască mecanismul mult mai complex al formării poporului român şi originile limbii lui latine.

Concluzia istoricului Nicolae Copoiu este revelatoare în acest sens şi foarte tranşantă : ’’Limba dacă nu este o limbă moartă şi nici = pierdută = de cei care o vorbeau când s-a produs cucerirea romană a unei părți din Dacia – Limba dacă a supraviețuit şi ea există ca o limbă vie, pe care o folosesc oamenii vii. Ea a fost întradevăr, ASCUNSĂ în cărțile noastre de istorie a limbii şi în dicționare, preferându-se să nu există această limbă (. . .)’’

Îmi place să semnalez că toate drumurile, celor care gândesc efectiv la problema originii limbii noastre, duc – nu doar la Roma ! ci la daci (. . .)

Lingviştii români, legați de ghiuleaua = romanizării = rămân insensibili la acest fenomen şi aruncă tot lexicul românesc autohton în grădina vecinilor, pentru a le ieşi din numărătoare ponderea română. Este o concepție şi o poziție aşa de greu de înțeles, încât am un sentiment de tristețe când o amintesc aici (. . .).

Ca istoric am dreptul şi chiar obligația să urmăresc un fenomen în toată dimensiunea lui istorică, adică în timp şi în spațiu. Problema originii limbii române este, fireşte, lagată direct de cea a originii şi vechimii poporului nostru. Cercetând epoca modernă am fost frapat de frecvența ideii = renaşterii = Daciei. Unitatea poporului român format în această epocă, a avut ca fundament Dacia lui Burebista, nu Dacia ocupată de romani. Spre cinstea înaintaşilor ei au militat pentru = Dacia viitoare =. Prin urmare ca =modernist=, am fost obligat să merg apre Dacia din trecut, aici am descoperit că înaintaşii noştri au eliminat pur şi simplu Daci din istorie, după ocupația unei părți din ea, şi că dacii si-ar fi =pierdut= limba, fascinați de limba în care vorbeau (dacă vorbeau) trupele de ocupație. Această teză eronată evident, din nefericire şi academică, m-a obligat ca istoric, să iau poziție, cel puțin de principiu. În epoca modernă aceste popoare au fost ocupate de puteri colonialiste şi am asistat după al doilea război mondial, la renaşterea lor națională, fără să-şi fi =pierdut= limba. M-a surprins neplăcut şi tendința – sau poziția fățişă, integrală – de a glorifica ocupația romană în Daci, adică o stăpânire şi un jaf ordinar de tip colonialist (. . .).

Numele împăratului Traian, conducătorul războiului împotriva lui Decebal, care a batjocorit capul acestuia în senatul de la Roma, a fost aşezat la loc de cinste în cărțila noastre de istorie, chiar alături de Decebal, posteritatea istografică împăcându-i în numele naşterii poporului român. O atare schemă simplistă n-are nimic în comun cu concepția <u>înaintată</u> a timpurilor actuale şi , de fapt, excluzând realitatea războaielor daco-romane, nu are nimic comun nici cu adevărul istoric (.. .)

Numeroasele răscoale, care au silit până la urmă pe ocupanți să se retragă, exprimă puterea de rezistență a poporului, a stămoşilor noştri împotriva cotropitorilor, dorința lor de a fi liberi. Ceea ce trebuie studiat este deci aportul dacilor la

prăbuşirea Imperiului Roman. Dacă trebuie să se vorbească despre absorbirea unui element de către altul, atunci trebuie să vorbim despre dacizarea veteranilor di armata romană. După cum se ştie însă, Dacia căzută sub ocupație romană reprezintă numai 1 /3 din teritoriul dacilor, prin urmare schema nu mai poate fi aplicată în cazul acestora, din vreme ce – unitatea dacică după ocupația romană s-a manifestat pe toată întinderea, de fapt, a marelui stat condus de Burebista şi se verifică, în epoca noastră cel puțin pe teritoriul statului român modern. Elementul cel mai frapant, incontestabil şi de mari proporții al unității dacice, îl reprezintă existența unei limbi unice assemănătoare tocmai la poporul ce se află pe teritoriul care a fost locuit în vechime de daci (. . .).''

Fără comentarii !

MOTO : ''Cultul zeului Om, Zamolxis, Zeul Moş,
Saturn îşi are originea în vremuri foarte
îndepărtate (. . .)
Geții ne-au transmis tradiții la fel de
vechi ca Vedele (. . .)
Marele Zeu al geților era un Zeu al du-
hurilor nemuritoare, al nemărginirii, al
timpului infinit. Fiecare român,zicându-
şi om, poartă un nume al Zeului ,al Mo-
şului geților, al stămoşului românilor.''
Mioara Căluşiță – Alecu (Zamolxis)

VII. ZAMOLXE

Urmaşi ai pelasgilor, geto-dacii au moştenit şi preluat de la aceştia credința în ''Zeii cei Mari'' ; dar la un moment dat, necunoscut cronologic, apare în lumea lor o personalitate covârşitoare care revoluționează întreaga lor religie. Acest mesager al unor noi concepții religioase, remodelează şi recreează întreaga spiritualitate dacică.

Dar să-l lăsăm pe Herodot (484 – 425 î.Hr.) să ne povestească :''Iată cum se cred nemuritori geții : ei cred că nu mor şi că acel care dispare din lumea noastră se duce la daimonul Zamolxis. Unii dintre ei îi mai spun şi Gebeleizis. Tot la al cincilea an ei trimit la Zamolxis un sol, tras la sorți, cu poruncă să-i facă cunoscute lucruri de care, de fiecare dată, au nevoie. Iată cum îl trimit pe sol : unii dintre ei primesc poruncă să țină trei sulițe (cu vârful în sus), iar alții, apucând de mâini şi de picioare pa cel ce urmează să fie trimis la Zamolxis şi ridicându-l în sus, îl azvârle în sulițe. Dacă - străpuns de sulițe - acesta moare geții socot că Zeul este binevoitor ; iar dacă nu moare aduc învinuiri solului, zicând că e un ticălos şi, după învinuirile aduse, trimit un altul, căruia îi dau însărcinări încă fiind în viață. Aceeaşi traci, când tună şi fulgeră, trag cu săgețile în sus, spre cer şi amenință divinitatea care provoacă aceste fenomene , deoarece ei cred că nu există un alt Zeu în afară de al lor.

Aşa am aflat eu de la elenii care locuiesc pe țărmurile Helespontului şi a Pontului Euxin, Zamolxis despre care vorbesc – fiind doar un muritor – a fost rob în Samos şi anume a lui Pitagora, care era fiul lui Mnesarchos. După aceea, ajungând liber, strânse bogății mari şi după ce se îmbogăți, se întoarse în patria lui. Întrucât tracii erau foarte nevoiaşi şi săraci cu duhul, Zamolxis acesta – cunoscător al felului de viață ionian şi al unor deprinderi mai cumpănite decât cele trace, întrucât avusese legături cu grecii şi cu Pitagora, un însemnat gânditor al acestora, a clădit o casă pentru adunările bărbaților, în care (se spune) îi primea şi punea să benchetuiască pe fruntaşii țării, învățându-i că nici el, nici oaspeții săi şi nici unul din urmaşii acestora nu vor murii, ci vor merge într-un anume loc unde vor trăi pururi şi vor avea parte de toate bogățiile. În vreme ce săvârşea cele amintite şi spunea lucruri de felul acesta, al a poruncit să i se clădească o lociință subpământeană. Când a fost gata, Zamolxis a dispărut din mijlocul tracilor şi, coborând în locuința lui de sub pământ, a trăit acolo vreme de trei ani. Tracii doreau mult să-l aibă jelindu-l ca pe un mort. În al patrulea an, el le-a apărut şi astfel Zamolxis făcu vrednice de crezare învățăturile lui. Iată ce se povesteşte despre înfăptuirile lui.

În privința lui Zamolxis şi a lucuinței sale subpământene nici eu nu resping cele spuse, dar nici nu le dau crezare prea mult ; mi se pare, însă, că el a trăit cu mulți ani înainte de Pitagora. Fie Zamolxis om ori vreun daimon de-al geților, să-i fie de bine.''

Şi pentru a înțelege mai bine amploarea acestei prezențe fantastice şi enigmatice în lumea dacă, vom pezenta pe rând toate informațiile pe care le avem despre Zamolxe de la cronicarii antici, dar doar cele din faza primară şi nu rezultate din diverse interpretări ale unor texte cunoscute.

Platon (427 – 347 î.Hr. – în Charmides) ''Tot aşa stau lucrurile Carmide şi cu acest descântec. Eu l-am învățat acolo în oaste de la un medic trac, unul din ucenicii lui Zamolxis, despre care se zice că îi face pe oameni nemuritori. Spunea tracul acesta că medicii aveau dreptate să cuvânteze aşa cum v-am arătat adineauri. Dar, Zamolxis, adaugă el, regele vostru, care este un Zeu, ne spune că, după cum nu trebuie să căutăm a griji ochii fără a ține seam de cap, nici capul nu poate fi îngrijit neținându-se seama de corp. Tot astfel trebuie să dăm îngrijire trupului împreună cu sufletul. Iată de ce medicii greci nu se pricep la cele mai multe boli : pentru că ei nu cunosc întregul pe care îl au de îngrijit.

Dacă întregul este bolnav, partea nu poate fi sănătoasă, căci ziceau ei, toate lucrurile bune şi rele pentru un corp şi – pentru om în întregul său – vin de la suflet şi de acolo curg ca de la cap la ochi, prietene, zicea el, sufeltul se vinde cu descântece. Aceste descântece sunt vorbele frumoase care fac să se nască în suflet înțelepciunea.''

Mnaseas (sec. II î.Hr. – fragment de Lexicon) – ''geții cinstesc pe Cronos, numindu-l Zamolxis''

Diodor din Sicilia (c. 80 – 21 î.Hr. – Biblioteca istorică) :''într-adevăr, se povesteşte că, la arieni, Zathraustes a făcut să se creadă că o bună zeitate i-a încredințat legile. La aşa numiții geți, care îşi închipuie că sunt nemuritori, Zamolxis pretindea că şi lui îi dăduse legile Hestia, zeitatea lor. Tot astfel la iudei, Moise spunea că legiuirea o datorează zeului lor, invocat de iudei sub numele de Ioa.''

Strabon (c. 63 î.Hr. – 23 – Geogr.VII.)'' se povesteşte că unul dintre geții cu numele Zamolxis a fost sclavul lui Pythagoras şi cu acest prilej a învățat de la filosof unele stiințe ale cerului, altele apoi şi le-a însuşit de la egipteni, deoarece a pribegit şi prin acele părți ale lumii. După ce s-a întors în patrie, el a câştigat o mare trecere înaintea mai marilor şi neamului său, desluşindu-le acestora semnele cereşti. În cele din urmă, l-a îînduplecat pe rege să împărtăşască domnia cu el, întrucât este în stare să le vestească vrerile zeilor. La început, el a fost ales mare preot al celui mai venerat zeu de-al lor, iar după un timp a fost socotit el însuşi zeu. S-a retras atunci într-un fel de peşteră inaccesibilă altora şi acolo şi-a petrecut o bună bucată de vreme, întâlnindu-se rar cu cei de afară, decât doar cu regele şi cu slujitorii săi. Regele, când a văzut că oamenii sunt mult mai supuşi față de el decât inainte, ca față de unul care le dă porunci după îndemnul zeilor, i-a dat tot sprijinul. Acest obicei a dăinuit până în vremea noastră ; după datină, mereu se găsea un astfel de om care ajungea sfetnicul regelui, iar la geți acest om era numit chiar zeu. Până şi muntele (cu peştera) a fost socotit sfânt şi aşa îl şi numesc. Numele lui este Cogaionon, la fel ca al râului care curge pe lângă el. Apoi când peste geți a ajuns să domnească Burebista, împotriva căruia divinul Caesar s-a pregătit să pornească o expediție, această cinste o deținea Decaineos. Iar practica pythagoreică de a se abține de la carne a rămas la ei ca o poruncă dată de Zamolxis'' (. . .)

''Spre a ține în ascultare poporul, el şi-a luat ajutor pe Deceneu, un şarlatan care rătăcise multă vreme în Egipt, învățând acolo unele semne de prorocire, mulțumită cărora susținea că tălmăceşte voia zeilor. Ba încă de un timp fusese socotit şi zeu, aşa cum am arătat când am vorbit despre Zamolxis. Ca o dovadă pentru ascultarea ce i-o dădeau (geții) este şi faptul că ei s-au lăsat înduplecați să taie vița de vie şi să trăiască fără vin.'' (. . .)

'' Posidoniu afirmă că misii se feresc, din cucernicie, de a mânca vietăți; şi iată deci moptivul pentru care nu se ating de carnea turmelor lor. Se hrănesc

însă cu miere, lapte sau brânză, ducând un trai liniştit – pentru care pricină au fost numiți /theosebi / si / capnobați /. Unii traci, spunea scesta îşi petrec viața fără să aibă legături cu femeile, numindu-se / ctişti / ; ei sunt onorați şi socotiți sacri, trăind, aşadar, feriți de orice primejdie.''

Herodian (232 – 304 – Viața lui Pitagora) :''Pythagoras, mai avea şi un alt adolescent pe care-l dobândise în Tracia, numit Zamolxis, deoarece - la naştere - i se aruncase deasupra o piele de urs. Tracii numesc pielea ''zalmos''. Îndrăgindu-l, Pythagoras l-a învățat să cerceteze fenomenele cereşti şi (să se priceapă) la sacrificii şi la alte ceremonii în cinstea zeilor. Unii spun că el mai este numit şi Thales, iar barbarii îl adoră ca pe Heracles. Dionisophanes afirmă că el a fost sclavul lui Pythagoras, că a căzut în mâinile hoților şi a fost tatuat când s-a făcut răscoala împotriva lui Pythagoras, care a fugit şi că şi-a legat fața din pricina tatuajului. Unii mai spun că numele de Zamolxis înseamnă ''bărbat străin''.

Zamolxe este pomenit în multe alte izvoare sub ambele forme ale numelui său. Astfel Hellonicos din Mitilene, Arrian, Apuleius, Lucian, Clemens din Alexandria, Agathias, Origene, Iamblichus, Enea din Gaza, , Hesychis din Alexandria, Leon Diaconul, Iordanes şi Suidas reiau legenda lui Herodot, comentând-o doar şi fără a mai îmbogăți cu ceva informațiile legate de mitul zamolxian.

Ca o completare la cele citite mai sus, putem prezenta şi portretul întocmit de Victor Kernbach în al său '' Dicționar de mitologie'' , lui Zamolxe, folosindu-se atât de istoricii contemporani cât şi de cei antici : ''Astfel, Zamolxe a fost : daimon getic (Herodot), sclav a lui Pytagoras (Herodot, Strabon, Celsus, Origene), inițiat în Egipt (Strabon, Iordanes), înțelept prepitagoreic (Hetodot), erou civilizator zeificat (Herodot, Strabon), mag şi medic psihoterapeut sau rege ajuns zeu (Platon), legislator (Diodor din Sicilia , filosof savant (Iordanes), profet (Strabon), reformator religios, cultural, politic (Herodot, Iordanes), mare preot al divinității daco-getice supreme (Strabon), personaj mort şi înviat (Celsus), divinitate feminină (Suidas), Hyperboreu (Clement), şaman (E.R.Dodds), zeu dionisiac după modelul Sabazius (Grigore G.Tocilescu), zeu celest şi atmosferic (Vasile Pârvan), zeu uranian (Mircea Eliade), zeu urano-solar evoluat dintr-un zeu htonic (Hadrian Daicoviciu), zeu htonic (I.I.Russu), divinitate inițiatică (Traian Herseni), profet htonic, naturist şi inițiatic al unui zeu suprem (Radu Florescu), zeul carpatic al nemuririi (Alexandru Busuioceanu), zeul totemic întruchitpând ursul (Romulus Vulcănescu), un zeu care reapare periodic (Alexandru Popescu) Zeul Moş (Nicolae Densuşianu, Romulus Vulcănescu).''

Asemenea unui pictor, din această paletă fantastic de bogată în culori – informație -, să încercăm să realizăm un portret al lui Zamolxe. Mă raliez intuitiv acestei forme a numelui (Zamolxis), ca şi Lucian, Diogene, Laertius, V. Kernbach, Alexandru Busuioceanu, Iosif Constantin Drăgan şi nu Zalmoxis, derivat deformat, greşit preluat de către Herodot al unui nume ''barbar'' pentru el unul din argumentele puternice în acest sens este informația dată de Herodian care întâlnind în cronici trei forme, intuieşte şi explică de la inceput sensul corect al numelui Zamolxis, Zalmoxis şi Salmoxis fiind derivat din primul.

Cazurile sunt foarte dese în rândurile cronicarilor antici, astfel Diurpaneus devine Dorpaneus sau Duras, Burebista este scris Boruista iar Decainos este echivalent cu Decebnau.

Iar în al doilea rând mi se pare absurd într-un anumit context truda istoricilor de a interpreta sensul numelui, căutând să-l traducă sub diferite forme care mai de care mai savante.În ciuda faptului că Porphyrios face o speculație legată de acoperirea lui Zamolxe cu o blană de urs la naştere, şi aşa zisul sens al cuvântului ''zalmox'' care în tracă ar însemna piele. Mi se pare puțin forțată afirmația cu tentă de îmbogățire a legendei , a informației pe care o preia de la Dionysophanes, deci preluată la mâna a doua şi nu direct de la Herodot.

Sensul cuvântului trebuie luat ad litera şi nu supus unor interpretări savante, din care, apoi sp rezulte atibuții care mai de care şocante. Nimeni nu s-a ''gândit

să traducă '' numele lui Burebista, Decebal sau Deceneu, deci nu înțeleg efortul de a atribui un sens criptic numelui Zamolxe. Cu atât mai mult, mult mai simplu ar fi fost să se înțeleagă că sinonimele pomenite în cronici ca Gebeleizis şi Zeuta sunt reprezentări ale unuia şi aceluiaşi personaj : Zamolxe.

Zeuta nume pomenit de Iordanes, poate fi desfăcut în două părți componente, aşa cum bine observă şi Mioara Căluşița – Alecu, în :Zeu – Tată. Însăşi denumirea latină Jupiter derivă din transformarea succesivă de deus – pater – divus – pater – diupater, care înseamnă acelaşi lucru. Deci marele Zeu get Zamolxe purta denumirea şi de Zeu tată.

Identic, numele de Gebeleizis pomenit de Herodot poate fi desfăcut, după propria mea convingere, în trei părți : Gebel – lei – zis, sau mai bine spus GEBEL – LAU – ZEU (ZEUS după greci).

Pe ce îmi bazez această explicație. E simplu de explicat. P.Kretschmer numeşte cuvântul GEBEL ca fiind rezultat dintr-o familie de cuvinte însemnând ''Pământ''. LAI – este cuvânt întâlnit pe un altar din Histria în anul 237 î.Hr. şi semnifică denumirea geto-dacilor. Vechii localnici ai României erau numiți de greci geți, de romani, daci, dar ei se **numeau pe ei ''LAI''.** Ultimul cuvânt din această grupă este cuvântul ZEU al cărui sens e foarte clar. Dar să vedem care este sensul grupării : Zeul băştinaşilor (născuți) din pământ – vechea credință a pelasgilor. Şi acest zeu unic era Zamolxe.

Această afirmație mai poate fi întărită şi cu un fapt mai puțin obişnuit. La începutul sec. VI, împăratul Justinian transferă o serie de trupe alcătuite din soldați daci (însoțiți de familiile lor) de la Dunăre catre Sinai, să apere mănăstirea Sf. Ecaterina. Treptat acveste trupe s-au adaptat modului de viață aspru al deşertului devenind un trib de beduini cu o identitate diferită de cea a celorlalți beduini arabi, ei numindu-se GEBALIE- băştinaşi din Dacia, născuți din pământ – sau gabhalai care este acelaşi lucru (ultima particulă ''LAI'' fiind întâlnită de noi şi explicată). Acest trib a păstrat în spiritualitatea lor, locul de origine, numindu-l țara Llah. Şi iată cum se poate face legătura între LAI – ul dac şi numele românilor din evul mediu – LAHI şi apoi VLAHI şi VALAHI. Simplă deformare şi evoluare în timp a unui nume.

Ca o completare la cele povestite mai sus, voi reda o descriere făcută de scriitorul Mihnea Gheorghiu, în urma unei călătorii desfăşurată în nordul Africii :'' Intr-un oraş dintr-o pitorească regiune nord - africană am cunoscut un profesor de filologie localnică. Trecut de prima tinerețe, cu pielea de culoarea aramei, cu ochii albaştri şi cu părul roşu-castaniu inelat, reprezenta o populație străveche, a cărei limbă şi cultură se pare că n-au fost încă definitiv identificate în cadrul istoric al lumii arabe înconjurătoare. Era berber. Vorbind despre avatarurile lingvistice popoarelor africane, cu câteva exemple de etimologii necunoscute, mi-a dat şi o informație extraordinară, cuvintele berbere ''fotă'' şi ''brâu'' inexistente în lexicul neamurilor vecine, vin - zicea el – de undeva nu se şti de unde. Am citit în privirile lui stupefacția, atunci când i-am spus că acestea sunt în acelaşi timp, cuvinte vechi româneşti inexistente, de asemenea, în limba vecinilor noştri.''

Dar să trecem peste această paranteză – revelatoare- şi să revenim la fondul problemei.

Ştim din cele prezentate mai înainte că dacii au preluat de la ascendenții lor, pelasgii, credința în ''Zeii cei mari''. Cine erau aceşti zei şi cum se numeau ne-o spune chiar Nicolae Densuşianu, istorisindu-le întreaga legendă. Sintetizând, ajungem la o prezentare directă a lor. Primii zei au fost Uranus şi Gaeea sau Gaia, zei creatori, Uranus fiind zeul primordial, personificarea cerului, puterea absolută, iar Gaeea divinitatea gliei materne, pământul în esență. Descendentul lor a fost Saturn, zeu al adâncimilor ascunse şi protector al semănăturilor. Saturn era identificat şi cu Cronos, devenit zeu al timpului, iar mai târziu cu Pelasgos, stămoşul mitic al populației pelasge. Din unirea lui Saturn cu Rhea, titanidă, s-au născut Osiris, Zeul egiptean al morții şi al învierii periodice a naturii vegetale, Typhon, monstru fabulos şi Zeus, zeul suprem al cerului.

Cu cine poate fi identificat Zamolxe ?! unii cercetători susțin că cu Uranus, iar alții atribuindu-i denumirea de Zeul Moş cu Saturn.

Dar să încercăm să cercetăm în amănunt tot ceea ce avem ca informație despre el, simplu, metodic şi fără interpretări forțate.

Mai toate informațiile pe care le avem încearcă să ne convingă, că el, la început a fost un om care a dobândit apoi rangul de zeu. Naşterea lui ne este prezentată ca un episod mitic, transformând un accident la naştere sau un ritual într-o definire a numelui.ne referim desigur la Porphyrios şi la teoria lui legată de blana de urs care a fost aruncată peste pruncul abia născut.

Herodot insistă în mod deosebit asupra făptului, că Zamolxe a fost un om şi a trăit în vremea lui Pitagora, fiindu-i acestuia sclav ; dar dându-şi seama de imposibilitatea acestui fapt îşi retrage afirmația spunând că sigur a trăit cu mult înainte de filisoful grec. Acceptând ideia că Zamolxe a fost initial un om, nu a putut fi unul obişnuit. Ci un om care cunoaşte misterul vieții şi al morții. Om al cărui filozofie de viață se apropie de filosofia acelor guru indieni ascetici care caută absolutul prin meditație şi abținerea de la viața materială.

Nu degeaba Herodot îl numeşte ''daimon'', înțelegând prin aceasta, spirit elevat dar şi misterios, inițiat în tainele Universului. Istoria lumii cunoaşte astfel de spirite legiuitoare, creatoare de religii, mesageri ai Ziditorului, profeți. Cei mai celebri dintre ei, ca superioritate morală şi spirituală sunt :Moise, conducătorul evreilor ;Zaratustra, conducătorul poparelor ariane ; Budha, înțeleptul poporului indian; Iisus Cristos, Fiul şi mesager al Lui Dumnezeu, generator al creştinismului ; Mahomed, profet al Islamului. Toți aceşti mesageri al Unicului Creator, generatori de religii, sunt o legătură între Divinitate şi omul simplu, acționând asupra acestuia din urmă, cu scopul de a realiza sensul existenței lui pe pământ.

Zamolxe intră şi el în această categorie, fiind poate cel mai timpuriu ca existență (mai sus au fost prezentați în ordinea apariției lor cronologice).

Asemenea lui Moise care-şi notează mesajul lui Yahweh pe tăblițe din piatră, notându-si legile poporului său, asemeni lui Budha care-şi transmite învățăturile în urma unei revelații, asemenea lui Zaratustra care ascetic a învățat să iubească înțelepciunea şi dreptatea, împărtăşind-o apoi oamenilor, asemeni lui Iisus Cristos ca prezență a lui Dumnezeu pe pământ, Zamolxe după cum afirmă Diodor din Sicilia : ''pretindea că şi lui îi dăduse legile Hestia, zeitatea lor.''

Cine este această Hestia ? euripide a identificat-o cu Gaeea afirmând despre ea :''Tu, Maică Glie, muritorii înțelepți te numesc Hestia.'' Dar sensul cuvântului Hestia este unul mult mai complex şi relevant :'' Cea care dă impuls tuturor lucrurilor''.

Zamolxe este un mesager al Divinității, un învățător al poporului său. Care sunt aceste legi trasmise ? În primul rând principiul absolut al universului, principiul echilibrator al vieții prin ordinea indispensabilă a naturii şi societății. Lecția lui de anatomie şi patologie, povestită de Platon, este o dovadă în acest sens. El nu tratează doar particularul ci întregul luat în ansamblu, dar studiind în amănunțit fiecare parte componentă a lui. Iată şi o legătură între cunoştințele de medicină ale lui Zamolxe şi principiile tradiționale chineze.

Legile lui Zamolxe sunt simple, legate de natură, învățându-i pe daci să nu manânce vietăți ci să adopte un regim alcătuit din diferite cereale, miere, lapte şi brânză. Care sunt în ziua de azi sfaturile medicilor tradiționalişti legate de modul de tratare a diferitelor boli, nu altele decât adoptarea unui regim de viață naturist.

Strabon ne prezintă şi pe acei aficianți – preoți ai cultului lui Zamolxe, adevărați pustnici, trăind în singurătate, cucernicie şi renunțare la cele lumeşti. Aceşti oameni sunt prezenți sub numele de ''ktistai''.

Un important sens trebuie dat şi afirmației lui Herodot, legată de credința în Nemurire a geto-gacilor. Textul scris se interpretează în general în două variante :''iată cum se cred nemuritori geții'' şi ''iată cum se fac nemuritori geții''

Care este sensul corect al afirmației ? Învățătura lui Zamolxe ne spune că oamenii nu vor muri, ci vor merge într-un anume loc, unde vor trăi de-a pururi. Pe ce se bazează această afirmație ?

Zamolxe a fost un ''inițiat'' în tainele morții, şi pentru a înțelege aceasta, vom răsfoi cartea lui Paul Brunton – Egiptul secret , pentru a vă prezenta mai pe larg sensul acestei inițieri :''este fapt stabilit că, în templele cele mai vechi, mulți preoți egipteni de rang superior şi toți titularii marelui sacerdoțiu erau versați în cunoaşterea misterelor hipnotice şi magnetice putând face ca subiecții experiențelor acestora să cadă într-o stare cataleptică atât de profundă încât moartea să rezulte din acest fapt (. . .)

În acest mod, puteau să imprime o putere de înțelegere a sufletului omenesc şi, obligându-l sufletul însuşi să iasă temporar din corp, să-l facă să perceapă existența unei alte lumi, aşa numita lume a spiritului (. . .).''

Brunton ne prezintă inițierea unui tânăr sub numele de Lucius, în misterele lui Osiris :''poate că, cititorule entuziast arzi de nerăbdare să afli ce s-a spus şi ce s-a făcut în acel moment. Ți-aş spune dacă aş avea dreptul în mod legal şi dacă ar fi legitim să auzi. Dar limba şi urechea ar suferi această otrăvire dacă ți-aş satisface via curiozitate. Totuşi, deoarece,fără îndoială, o dorință pioasă te chinuie nu-ți voi aplica o angoasă mai lungă. Ascultă deci şi crede, pentru că ceea ce spun este adevărat. Am pătruns până în preajma frontierelor morții, punând piciorul pe pragul Proserpinei ; am fost transportat prin toate elementele. Apoi am revenit pe pământ. Am văzut soarele strălucitor, magnific în mijlocul nopții, m-am apropiat de zeii de sus şi de cei de jos ; i-am adorat față-n față. Fii atent : ți-am spus lucruri pe care, deşi le-ai auzit, nu trebuia să la ştii.''

Care a fost şi mărturia nobilului Platon : ''în consecință aceste inițieri divine, am contemplat viziuni simple şi binecuvântate, ce se prezentau într-o lumină pură, iar noi înşine redați imaculați, am fost eliberați de acest înveliş pe care îl numim cor, de care suntem actualmente legați ca o stridie de cochilia sa.''

Declar de asemenea, că scopul ultim al misterelor constă în readucerea omului la principiile pe care rasa noastră le-a pierdut la început. Inițiații în vechile mistere depuneau jurământ solemn că nu vor destăinui niciodată nimănui ce se petrecuse cu ei în aceste experiențe sacre. Se pare că Zamolxe a fost dezlegat de acest jurământ sau poate inițierea lui nu a cuprins o constrângere.

Starea celui supus inițierii era într-un veşnic zbucium. Nu degeaba Stabon scrie atât de cutremurător despre punctul culminant al inițierii în moarte :''spiritul este îndurerat şi agitat în moarte, tot aşa cum este şi în inițierea în marile mistere ; prima etapă constă doar în erori şi incertitudini, eforturi, mers rătăcitor şi tenebre. Apoi ajuns la liziera morții şi inițierii totul se tranformă în orori cutremurătoare, spaime. Dar odată terminată această scenă, iată că se răspândeşte o lume divină şi mraculoasă (. . .) ; perfect inițiat, eşti liber încoronat, triunfător, parcurgi domeniile preafericiților '' (text preluat din paul Brunton – Egiptul Secret).

Citirea acestor extracte ne trimite la cazurile contemporanede moarte aparentă, studiate şi prezentate de doctorul Raymond Moody în cartea sa ''Viața după viață''

Să luăm la întâmplare din cartea lui o asemenea relatare :'' M-am trezit şi am ieşit pe coridor să beau nişte apă ;în acel moment , am aflat mai târziu, am făcut o perforație de apendice. Puterile m-au părăsit şi am căzut pe podea. Am început să plutesc în derivă, mă simțeam ca şi cum aş fi fost când în corp, când în afara lui, şi auzeam o muzică foarte frumoasă. Pluteam în lungul coridorului, până i-am trecut pragul, ale cărui uşi erau închise. Acolo, am avut impresia că sunt nişte nori, sau mai degrabă o ceață roz s-a strâns în jurul meu ; am trecut prin batantele uşi ca şi când nici n-ar fi existat şi de acolo spre acea lumină de cristal pur, o lumină albă care strălucea ;o lumina foarte frumoasa, foarte stralucitoare, iradianta. Dar nu producea nici o durere ochilor. Nu putea fi comparată cu nimic din ce există pe pământ. Nu pot să spun că am distins o persoană în această lumină, dar era foarte clar că posedă o identitate. Imaginați-vă o lumină făcută din înțelegere totală şi iubire absolută. Un gând a venit spre mine – Mă iubeşti ?- Nu era chiar o întrebare, dar cred că ceea ce vroia să-mi spună lumina era – Dacă mă iubeşti,

întoarce-te termină ceea ce ai lăsat început. Şi în acelaşi timp mă simțeam învăluit de compasiune şi strivit parcă de iubire (. ..)''

Toți cei reîntorşi dintr-o astfel de experiență prezintă aceeaşi dorință de a trăii şi de a servi unui țel curat, menționând că evenimentul le-a schimbat însuşi sensul vieții. Este indubitabil că Zamolxe a avut experiența unei morți aparente. Inițiat de cineva anume sau ,victimă a unui accident, experiența lui legată de moarte influențează modul de a gândii al poporului dac. Acei daci care nu se tem de moarte, ştiind că spiritul lor se va duce să-l întâlnească pe Zamolxe. Este bine cunoscut obiceiul dacilor de a jeli la naşterea unui copil şi de a se înveseli la moartea unuia dintre ei. Numai acest obicei poate genera o întragă filosofie legată de sensul existenței omului pe pamânt.

Credința nemuririi sufletului este mai rară la popoarele antice, moartea fiind văzută ca o trecere ''in corpore'' în Hades, locul judecății ulterioare.

Dar să vedem care este sensul retragerii lui Zamolxe într-o peşteră, considerată sacră. Cum a putut Zamolxe să-i convingă pe daci de veridicitatea experiențelor şi cunoştințelor lui legate de viață şi mai ales de moarte ?; cum a putu să-i convingă pe daci de existența nemuririi sufletului ?; cum a dezvăluit dacilor modalitatea de a '' Se face nemuritori'' ?

Pentru a-i convinge de cele spuse, nu avea decât o singură cale, aceea de a le demonstra veridicitatea afirmațiilor lui, printr-un fapt concret. Zamolxe se retrage într-o peşteră, sub pământ trăind ca un pustnic în asceză şi meditație. Termină toate pregătirile necesare, el şi-a provocat, prin mijloace cunoscute doar de el o moarte cataleptică.

Dezorientați în fața necunoscutului, dar preveniți în prealabil, totuşi dacii după cum spune Herodot :''l-au jelit ca pe un mort''.

Revenirea lui la viață după trei ani ''făcu vrednice de crezare învățăturile lui''. În fața unor experiențe de asemenea proporții dacii îşi revin cu greu, îmbrățişându-i în totalitate învățăturile şi legile.

Mulți sceptici vor comenta afirmațiile mele, dar îi voi invita să se informeze despre sutele de yoghini indieni sau fachiri arabi care s-au supus unor cercetări ştiințifice stricte, îngropați fiind zile întregi în pământ, într-o stare cataleptică asemănătoare morții.

Se cunosc cazuri după cum bine le prezintă acelaşi Paul Brunton în cărțile sale, în care inițiatul a stat îngropat ani de zile, revenindu-şi apoi normal la viață, exact la data şi la ora stabilită de el înainte de îngropare.

Explicația dată lui Brunton de un fachir arab după o asemenea experiență, văzută pe viu de autor, şochează puțin dar lămureşte chiar şi pe discipolii lui Toma :''trebuie să începem prin a recunoaşte în noi înşine marile posibilități pe care le posedăm cu toții. Până aici, rămânem țintuiți în limitările nici decum necesare care ne împiedică să ne folosim minunatele facultăți psihice şi materiale. Oamenii aflați în prezența fenomenelor pe care le produce văd în ele când un fel de vrăjitorie, când ceva în totalitate supranatural. Dublă greşeală. Nu par să observe că aceste lucruri perfect ştiințifice, respectă legile naturii înseşi. Este adevărat că observ legi psihice puțin înțelese, dar acestea sunt legi. În privința celor ce-şi închipuie că află în mine un fel de saltimbanc, scamator sau vrăjitor, nu pot decât să le deplâng îngustimea de gândire, incapacitatea de a lua în considerare pentru om vreo posibilitarea superioară exis-experienței limitate, pe care ei înşişi au primit-o în mod egal.''

Se pare că în trecut, omul stăpânea alte dimensiuni psihice, care-i confereau cunoaşterea unor probleme mai complexe legate de sensul existenței vieții şi a morții. Toate aceste cunoştințe accesibile, doar unei enumite pături a societății umane în dezvoltare, păstrate în cercuri restrânse de ''inițiați'' sub prestare de jurământ, s-au pierdut pe parcurs. Chiar transmiterea lor sub formă documentară naşte scepticismul unora dintre noi. Multe dintre ele redescoperite şi investigate în ziua de azi poartă etichetarea de paranormal. Este şi normal ca în fața unui om cu însuşiri deosebite, Herodot să folosească termenul de ''daimon''.

Făcând un sumum, putem afirma cu siguranță că Zamolxe este roul civilizator, legiuitorul şi învățătorul poporului său, mesager al Creatorului, premergător lui Moise, Budha, Iisus Cristos în masa viitorilor creştini. Învățăturile celor doi sunt foarte apropiate uneori suprapunându-se. Păcat că datorită lipsei de informație ştim prea puține despre Zamolxe pentru a vedea până unde ar putea ajunge această asemănare.

Naşterea lui Zamolxe este prezentată mitic, precum cea a lui Iisus Cristos, învățăturile celor doi se adresează oamenilor de rând şi nu doar unei oligarhii, precum erau unele religii ale acelor vremuri, moartea lor simbolică este întrucâtva asemănătoare, precum este şi venirea lor printre ucenicii lor. Relgia generată de cultul zamolxian poartă amprenta unui precreştinism, fapt confirmat şi de asemănarea practicanților cultului Zamolxe cu esenienii.

De fapt, dacă stăm să ne gândim bine, mesajul lui Dumnezeu este unul singur, indiferent cine îl transmite.

Om sau divinitate, rolul lui Zamolxe în istorie şi spiritualitatea omenirii trebuie reconsiderat şi acceptat la dimensiunile lui reale.

Fie-mi permis ca ajuns la sfârşitul acestui capitol să mă folosesc din nou de Paul Brunton, care într-un dialog că Sfinxul, martor al timpului nesfărşit, primeşte de la aceste următorul mesaj : ''tu aparții la ceea ce nu moare, tu nu eşti ataşat imperiului unic al timpului. Tu eşti veşnic ; tu nu eşti doar carne peritoare. În om, sufletul nu poate fi ucis ; el nu poate muri. Acoperit la adăpostul inimii tale el aşteaptă aşa cum eu aştept învelit în nisip, în universul tău. Cunoaşte-te pe tine, o muritorule ! Căci în tine, la fel ca în toți oamenii, vine cineva, se aşează şi atestă că există un Dumnezeu !.''

C O R O L A R 2

CUNOŞTINȚELE ŞTIINȚIFICE ALE DACILOR

’’ (. . .) Observând dispoziția lor (a dacilor- N.A.) de a-l asculta în toate şi că ei sunt din fire inteligenți, i-a înstruit în aproape toate ramurile filosofiei, căci el (DECENEU –N.A.)era în aceasta un maestru priceput. El i-a învățat morala, dezbrăcându-i de moravurile lor cele barbare ; i-a instruit în ştiințele fizicii, făcându-i să trăiască potrivit legilor naturii. . .; i-a învățat logica, făcându-i cu mintea superioară celorlalte popoare ; arătându-le practica, i-a îndemnat să petreacă în fapte bune, demonstrându-le teoria celor douăsprezece semne ale zodiacului ;le-a arătat mersul planetelor şi toate secretele astronomice şi cum creşte şi scade orbita lunii şi cum globul de foc al soarelui întrece globul pământesc ; şi le-a expus sub ce nume şi sub ce semne, cele trei sute patruzeci şi şase de stele trec în drumul lor cel repede de la răsărit şi până la apus, apre a se apropia sau a se depărta de polul ceresc. Vezi ce mare plăcere ca nişte oameni prea viteji să se îndeletnicească cu doctrinele filosofice, când mai aveau puțin răgaz de războaie. (Iordanes – Getica).

Mulți autori nu au luat în seamă aceste afirmații ale lui Iordanes, considerându-le nişte exagerări. Studiile mai recente însă confirmă realitatea celor afirmate în text de către Iordanes, şi chiar mai mult, începând cu N. Densuşianu, H. Daicoviciu, M. Opperman, Paul Mac Kendrick se fac simțite rezultatele studiilor legate de cunoştințele ştiințifice ale dacilor. Făcând un sumum din toate aceste studii, Ioan Rodean, îşi asumă o sarcină grea, învestigarea tuturor dovezilor privind cunoştințele dacilor, reuşind să întocmească un studiu foarte amănunțit şi interesant, publicat sub titlul ’’Enigmele pietrelor de la Sarmizetetusa’’

Iată de ce, cu permisiunea autorului, ne vom folosi de o serie de concluzii din cartea lui, precum şi de alte studii mai noi.

Referitor la textul lui Iordanes, vom adăuga pentru o mai bună înțelegere a informației, că, Deceneu a fost marele preot al dacilor şi Sfetnic de Taină a regelui Burebista. Personaj enigmatic, el apare în Istoria dacilor după o ’’rătăcire’’ în Egipt, unde învățase să tălmăcească ’’voința zeilor’’ fiind apoi considerat şi el ’’zeu, aşa cum am arătat când am vorbit despre Zamolxis.’’ (Strabo) CINE a fost el în realitate, dar pare-se că nu vom ştii, cert este faptul că, continuă munca de INIȚIERE în tainele ştiințelor începute de Zamolxe.

Bagajul de cunoştințe ale Dacilor a fost foarte vast în multe domenii ale ştiințelor exacte şi paranormale. Dar să le luăm pe rând.

Zamolxe ținea cursuri de medicină modernă şi trata bolile în ansamblul lor, ținând cont că acestea se răsfrângeau atât asupra corpului fizic cât şi asupra psihicului, de multe ori tratamentul psihoterapeutic (prin descântece, cum plastic le numeşte) dând rezultate sigure. Dacii cunoşteau efectul plantelor medicinale şi al izvoarelor termale. Totodată foloseau instrumente chirurgicale şi executau diferite operații chirurgicale, deosebit de complexe, chiar şi asupra creierului. La cetatea de scaun a dacilor, Sarmizegetusa s-a descoperit un mic ’’dispensar medical’’ care avea în inventarul lui instrumente chirurgicale, vase mici pentru prepararea diverselor medicamente, substanțe din care se preparau diferite leacuri şi poțiuni. Toatze acestea indică preocupările legate de igienă şi sănătate a dacilor. Să nu uităm nici îndemnul, pe care li-l

face Zamolxe în legătură cu necesitatea adoptării unei alimentații naturale şi reducerea abuzului de carne şi vin.(sfat întâlnit si la Deceneu)

Mai interesant este modul în care Zamolxe, îşi pregăteşte poporul să accepte ideea morții ca pe un fapt simplu biologic, natural al trupului şi continuitatea existenței spiritului într-o altă lume, dar nu una idilică (de genul rai), ci una revelată de el prin inițierile la care a fost supus. Nu putem decât să facem o asemănare între educația făcută de Zamolxe, legată de modul în care trebuie să ne pregătim şi să acceptăm ideea morții, cu cea cuprinsă în '' Cartea morților Tibetane ''.

În urma acestei educații, dacii nu se mai temeau de moarte, conştientizând că se duceau într-o altă dimensiune, paralelă cu cea a lumii noastre. Obiceiul lor de a plânge la naşterea unui copil şi de a se bucura la moarte, este unic în spiritualitatea universală.

Dacii aveau vaste cunoştințe astronomice şi calendaristice. Ei împărțeau anul în 360 de zile (36 de săptămâni a câte 10 zile). Zilele erau subordonate planetelor (Marte, Mercur ?, Jupiter, Venus, Saturn), fiind 5 zile ''masculine'' şi 5 zile ''feminine'' într-o săptămână. Sistemul zecimal a fost folosit de ei şi în viața economică ca unitate de măsură, in special în activitățile legate de oierit şi păstorit.

Datorită faptului că ocupația principală a dacilor era agricultura, ei foloseau un calendar agricol bine structurat pe anotimpuri, perioade de cultivare, înfluențe ale fazelor lunii şi periodicitate în variația culturii. Solstițiile şi echinocțiile erau considerate mari sărbători ale anului.

Cunoştințele matematice au fost remarcabile, orientate în special spre latura practică. La realizarea marilor sanctuare, dacii s-au folosit de noțiuni de geometrie plană şi în spațiu şi de trigonometrie. Studiile făcute de cercetători, ne confirmă cunoaşterea Teoremei lui Pitagora şi folosirea în mod uzual, încă din timpuri când aceasta nu purta numele marelui filosof şi matematician grec.

Buni cunoscători ai bioritmului uman şi al universului înconjurător, dacii defineau această periodicitate ca un rezultat al interacțiunii anergiilor pasive şi active (asemenea inn-ului şi yang-ului chinez). Orice fenomen sau eveniment era o succesiune de componente pozitive şi negative, care se întrepătrundeau creând caracterul de tot unitar.

Organizarea timpului era scrupulos împărțită în ani cu două componente (primăvară – vară ; toamă - iarnă), fiecare componentă împărțindu-se în două anotimpuri şi fiecare anotimp având 16 cicluri. Totalitatea ciclurilor dintr-un an calendaristic fiind în număr de 64. Aceste cicluri conțin o alternanță de elemente pozitive şi negative, dominanta schimbându-se de la ciclu la ciclu.

Este interesant de amintit aici că, Sanctuarul mic de la Sarmizegetusa, este format prin dispunerea a 8 coloane de stâlpi pe 8 rânduri, ceea ce ne dă prin înmulțire, acelaşi număr 64, identic cu numărul de câmpuri de pe tabla de şah (împărțite în spații albe şi negre reprezentări ale energiilor pozitive şi negative).

Iată cum cunoştințele dacilor sunt identice cu cele ale poporului indian şi mai ales cu ale chinezilor.

Ne lipsesc documentele pentru a realiza complexitatea cunoştințelor pe care le aveau strămoşii noştri. Apropiați de natură, ei au căutat să o cunoască şi să o înțeleagă. Multe din realizările şi cunoştințele lor depăşesc nivelul nostru de înțelegere. Rămân nedescifrate, pentru noi, grafia lor veche, caracterul cultului lui Zamolxe, legătura dintre aştri şi orientările sanctuarelor lor.

Poate timpul care va veni ne va dezvălui ceva din tainele stramosilor nostri.

MOTO : ''Nu se poate concepe o evacuare
Generală (a Daciei). Trebuie să fi
rămas la sate un număr din vechii
locuitori care trăiau în relații bune
cu goții şi nu aveau nici un interes
să abandoneze provincia. De alt-
fel, o evacuare generală ar fi fost
probabil imposibilă fără un război
deoarece goții n-ar fi acceptat
plecare populației civile.''
Leon Homo '' Istorii ''

MOTO : ''Şi de altfel, de ce să plece ? (. . .)
Mircea Eliade ''Meşterul Manole''

VIII. ÎN CENUŞA IMPERIULUI

Dacia Romană şi Dacia Liberă
106 – 271

''Nu mai credem în romanizările minunate, prin legionari de şaizeci de ani căsătoriți cu femei barbare- care, cu tenacitatea conservativă a femeilor, mai curând ele i-ar fi putut deznaționaliza – cu alergarea, pe alocuri, în Transvaalul – Daciei şi îmbulzirea atâtor căutători de aur şi nestatornici vânători de noroc uşor, care, nicăieri şi în nici o vreme, n-au obicei să se aşeze şi să înmtemeieze. Nu credem în minunile făcute abia în decurs de un veac şi jumătate cu asemenea oameni şi în asemenea situații (. . .)'' (Nicolae Iorga).

Este ciudat faptul, că sute de cărți de istorie conțin asemenea informații şi concluzii, legate de adevărurile neamului şi totuşi ne încăpățânăm să nu credem. Şi mai ales suntem de condamnat, pentru că ne învățăm copiii să trăiască în neadevăr şi minciună !

Dacii nu au fost înfrânți de romani, după moartea lui Decebal, cei supuşi Imperiului au dus mai departe lupta lor de rezistență împotriva ocupantului. Şi să ne amintim că aceştia erau doar o septime din Marea Dacie. Inima Daciei pulsa în acele momente în nordul Transilvaniei la dacii liberi din Moldova, patria mândrilor costoboci şi carpi.

Imediat după terminarea ostilităților din 106, romanii se organizează pentru a asigura autoritatea asupra băştinaşilor. Mutarea a trei legiuni de armată, a numeroşi auxiliari şi a unor detaşamente de cavalerie, implică construirea de castre şi forturi de apărare, legate între ele de drumuri sigure şi rapid apărate de valuri de pământ (limesuri). Necesitatea resurselor materiale şi financiare necesare construcțiilor, îi obligă la intensificarea activităților legate de minerit, agricultură şi meşteşugărie. Construcția unor noi aşezări apărate de garnizoare militare implică o forță de muncă enormă. Mulți cronocari afirmă că după războiul din 106 mulți daci au murit, în general bărbați, sau au fost vânduți pe piețele de sclavi. Şi atunci ne punem întrebarea care a fost forța de muncă

folosită în toate aceste activități ? Femeile ? Nu, nici într-un caz, ci toți acei bărbați care au supraviețuit războiului şi care luați prizonieri au fost obligați mulți ani la rând să ducă o muncă de sclavi pentru a asigura liniştea ocupantului.

Pentru ce, aceste pregătiri de apărare ale romanilor ? ; pentru ce atâtea trupe plasate în spațiul dacic, într-o țară aşa zisă pacificată şi romanizată ?

Pentru că situația lor nu era tocmai sigură, obligându-i să trăiască veşnic pe picior de război. De cine se temeau romanii într-o țară pustiită ? De spirite ? Da, de spiritul viu al dacilor supuşi, care nu puteau să rabde ocupația romană. Şi mai ales de forța dacică, de dincolo de hotarele provinciei care se pregătea să-şi izgonească duşmanul.

Nemulțumirile populației locale încep să se facă cunoscute încă de pe vremea lui Traian, generând puncte de revoltă, greu înăbuşite de administrația romană. Şi toate acestea duc la anul 117, când pe fondul unei răscoale puternice ale băştinaşilor, dacii liberi aliați cu sarmații şi cu roxolanii, atacă în forță provincia. Dacia devine teatrul unui adevărat război de eliberare. Însuşi guvernatorul provinciei C.Iulius Quadratus este ucis în decursul ueni lupte. Armată dacă, spontan creată, trece prin sabie toate castrele şi garnizoarele romane, ajungând până la Dunăre. Cu această ocazie, pentru a tăia calea romanilor dinspre sud, dacii dau foc suprastructurii de lemn a podului lui Apollodor.

Venit la fața locului, împăratul Hadrian conduce el însuşi armata romană, reuşind la sfârşitul anului 118, după lupte crâncene, să respingă armata dacilor liberi şi a aliaților lor peste graniță şi să pacifice populația răsculată. Forțat de amploarea evenimentelor, Hadrian ia măsuri de organizare a provinciei şi a armatei imperiale dizlocată în zonă, în scopul prevenirii unor noi tulburări locale şi respingerii atacurilor dacilor liberi.

În timpul împăratului Antonius Pius se produc din nou tuburări grave în Dacia. Răscoalele declanşate de băştinaşi în anul 139, cuprind o mare parte a provinciei. Stingerea focarelor de revoltă nu rezolvă prea mult situația,pentru că in 143 dacii liberi forțează granițas provinciei. Trupele romane sunt obligate să intre în alertă, reuşind cu greu să facă față situației. Ca măsură de prevedere, împăratul dă dispoziție de a se întări castrele din nordul Dunării şi deplasează în zonă trei legiuni de elită.

Dar situația anilor 156 – 157 devine incendiară. Dacii liberi atacă din nou provincia încercând să elibereze vechiul Regat a lui Decebal. Romanii se opun şi cu mari pierderi umane şi materiale reuşesc să echilibreze situația şi apoi să o încline în favoarea lor.

Zece ani mai târziu, anul 167 devine un an de referință în luptele de eliberare a dacilor. Pe fondul unor noi conflicte interne între băştinaşi şi trupele de ocupație, costobocii atacă Dacia Romană, transformând din nou o răscoală într-un război total. Provincia este ruptă în două, creând haosul şi panică în rândul trupelor romane. Invazia dacilor ajunge până în Macedonia şi Grecia, inima dominației romane. Şi în acelaşi timp, aliații lor declanşează deschiderea a altor două fronturi, iazigii atacă provinciile de pe cursul mijlociu al Dunării, iar bastarnii devastează coastele Pontului Euxin.

Pentru a face față situației, împăratul Marc Aureliu dispune deplasarea în Dacia, a unor mari legiuni romane, retrase din alte zone mai puțin fierbinți ale Imperiului. Abia în anul următor 168, se reuşeşte împingerea dacilor şi sarmaților în nord, dincolo de hotarele provinciei.

Dar nu pentru mult timp, pentru că imediat în toamna anului 169, războiul începe din nou. Dacia Romană este invadată de costobocii aliați cu sarmați şi bastarni. Preluând conducerea trupelor romane, M.Claudius Fronto, guvernatorul provinciei, este înfrânt într-o bătălie de proporții, el însuşi căzând pe câmpul de luptă. Urmaşul lui A. Iulius Piso Berenicionus, mai norocos, reuşeşte în cursul anului 170 să-i înfrângă pe daci.

Dar spațiul geografic al întregii Dacii i-a foc ! Atât dacii cât şi romanii sunt nevoiți să facă față unor noi duşmani. Pentru un moment luptele între ei încetează, ca într-un armistițiu tacit.

Dacii se confruntă cu un duşman necunoscut, crud şi războinic : goții, populație germanică din sudul Scandinaviei, care în migrația lor spre sudul Europei ating zonele locuite de daci. Confruntarea între cele două popoare este cumplită şi sângeroasă. Dacii liberi devin un tampon de siguranță pentru romani în fața năvălirii popoarelor migratoare, situație care se va repeta de atâtea ori în istoria poporului român.

Nici situația romanilor şi a dacilor din Provincie nu era roză, peste ei se abate asemeni unui uragan valul de triburi marcomanice. Primul război cu marcomanii al romanilor va dura 5 ani (170 – 175) iar al doilea 2 ani (178 – 180), cu un sfârşit echilibrat de ambele părți.

Războiul dus de daci împotriva goților va fi de mai lungă durată, până în jurul anilor 213 când se reuşeşte încheierea unui armistițiu între cele două părți, astfel încât carpii îşi permit să organizeze o expediție în Dacia. Împăratul roman Caracalla organizează o campanie de pedepsire a lor. În fața trupelor imperiale superior înarmate, dacii se retrag.

În timpul domniei scurte a împăratului Marcus Opellius Severus Macrinus,în anii 217 – 218 dacii liberi ocupă o mare parte din Provincie. În urma negocierilor purtata de mesagerii lui Macrinus şi conducătorii dacilor liberi, aceştia din urmă se retrag pe teritoriile lor ; eliberând şi o mare parte din semenii lor, luați ostateci de romani pe timpul lui Caracalla.

Liniştea dacilor liberi este tulburată din nou de valurile gotice. Dacii sunt nevoiți să ducă un nou război, nemilos şi crud, pentru a face față războinicillor goți. Conştienți că puterea dacilor îi ține în loc, scandinavii caută să realizeze un nou armistițiu cu aceştia. Nu ştim motivele şi mai ales condițiile în care s-a realizart acest tratat, dar cert este faptul că în anul 236/237 carpii şi aliații lor tradiționali sarmații atacă Dacia Romană. Înfrânți în lupte, dacii revin în anul 238 de data aceasta aliați cu goții. Sub această fantastică presiune, oficialitățile romane încearcă să negocieze o pace separată doar cu goții. Dar replica dacilor este promptă afirmând că ei ’’ sunt cu mult mai puternici decât goții ’’. (după Iosif Constantin Drăgan) ; şi duc mai departe lupta obligându-i şi pe goți să o facă. Înfrânți de trupele guvernatorului Moesiei, dacii sunt nevoiți să se retragă în locurile de baştină.

Dar fantastica cavalcadă a poporului dac nu se opreşte aici, pentru că în anii 242, 245 – 247 campaniile lor ajung până în Moesia Ii Tracia. Lupta de eliberare a dacilor abia începe ; făcându-se simțită din ce în ce mai puternic, mai ritmic şi cu periodicitate.

Anul 248 aduce împotriva romanilor o coaliție foarte puternică alcătuită din carpi, goți şi taifali, care trece prin foc şi sabie întreaga Dobroge, distrugând oraşul Histria şi punând pe fugă trupele romane. Conduşi se regele got Kniva, trec în Moesia obligând armata romană să se retragă pas cu pas spre sud. Prima mare confruntare între cele două forțe are loc în fața cetății Nicopolis, rămasă nedecisă, în anul 250. Totuşi goții şi dacii se retrag din fata armatei romane şi asediază oraşul Philippopolis (Plovdiv) cucerindu-l şi distrugându-l. Împotriva acestei aliançțe, iîmpăratul Decius, de origine traco-iliră, ridică o numeroasă armată romana alcătuită din trupe de elită. Astfel în anul 251 pe terenul mlăştinos din fața localității Abrittus din Moesia, are loc o uriaşă confruntare dintre cele două forțe. Balanța luptei se înclină în favoarea goților şi a dacilor, însuşi împăratul Decius şi fiul sau sunt ucişi şi călcați de cai în picioare, trupurile lor nemaifiind găsite. Rămăşițele armatei romane se retrag spre Grecia alegându-şi un nou împărat în persoana lui C.Vibius Treborianus Gallus.

Neînțelegerea dintre goți şi daci în urma acestei victorii îi fac să piardă roadele izbândei lor. Goții interesați de un câştig imediat acceptă subvențiile oferite de noul împărat şi se retrag, obligându-i la fel şi pe daci. În acest fel dacii au pierdut momentul în care puteau să-şi asigure suveranitatea asupra întregii Dacii. Când reuşesc

să-i convingă din nou pe goți de reluarea luptelor este prea târziu, nemaiputând să coalizeze în jurul lor o grupare mai mare, astfel încât în anul 253 campania lor în Moesia este oprită şi înfrântă de guvernatorul acestei provincii.

Şi totuşi încăpățânarea dacilor de a se autodetermina nu poate fi oprită. Anul 257 aduce în fruntea lor o personalitate fulminantă. Dar să dăm citire textului scris de I.C.Drăgan în cartea lui :'' (. ..)în Peninsula Haemusului se ridică împotriva puterii imperiale un om care se ilustrase prin calitățile sale militare în luptele pentru apărarea Imperiului. Acesta era un traco-dac, pe nume Regalianus (sau Regilianus). El însuşi afirma că destinde din familia marelui Decebal. (.. .) Că a fost sau nu a fost strănepotul lui Decebal, este greu de dovedit. Important este faptul că acest uzurpator era dac de origine şi că în sec. al III-lea nu fusese uitată amintirea regelui erou şi ea putea fi invocată ca un veritabil program de luptă, fie pentru a proclama libertatea daco-romanilor de pe malurile Dunării de Jos, fie pentru a sluji ambiția unui dac ce aspira să ajungă la demnitatea supremă în imperiu. Guvernator al Moesiei Inferior (257 – 259), Regalianus s-a sprijinit în acțiunea lui pe trupele formate din daco-tracii din Moesia şi poate şi unele contingente penonice. Proclamat împărat de armatele şi populația din Moesia Inferior (. . .), nu a reuşit să-i reziste lui Gallienus (împăratul roman oficial) şi după ce a fost înfrânt de acesta, soldații l-au asasinat pentru a obține iertarea de la îmmpărat.''

Lupta dacilor continuă. Aliați din nou cu goții, lovesc din ce în ce mai tare în imperiu, care trece printr-o criză acută. Anii 263, 264, 265 şi 267 sunt anii de campanii succesivela sud de Dunăre ale aliaților care trec prin foc şi sabie trupele romane, dar fiecare cu alte interese : dacii pentru a obliga administrația romană să se retragă, iar goții pentru a prăda şi jefui.

Imperiul roman este lovit şi de valurile migratoare ale popoarelor de origine germanică :peucii, greutungii, tervingii, gepizii, harulii şi celții. Situația balcanică devine tot mai problematică, împărații romani realizează că stau pe un butoi cu pulbere, şi încearcă să salveze ce se mai poate salva.

Primul care devine tranşant este Aurelian care, conştient de pericolul dac şi de complexitatea problemei balcanice, ia hotărârea retragerii armatei şi administrației de pe teritoriul Daciei ți întărirea cu aceste forțe a Moesiei. Acest eveniment se petrece în anul 271 şi marchează anul încetării dominației romane asupra Daciei.

Dacia este reocupată de către stăpânii ei legitimi dacii, administrația țării făcându-se după spiritul legilor vechi.

Anumiți autori indică faptul că Dacia a devenit o țară a goților, dar această afirmație se poate contesta prin două argumente :

1) dovezile arheologice indică prezența mai masivă a goților pe teritoriu abia după anul 300, ei trăind normal în zonele nordice ale Mării Negre.
2) În multe documente scrise de către istoricii vremii, goții erau confundați cu dacii. Chiar Iordanes în a sa Istorie a goților, vorbind despre despre stămoşii geților îi gotizează.

Istoricul italian Carlo Troya, afirmă că geții au fost numiți goți cu mult înaintea venirii lor la Dunăre, amintind o serie de texte evidente în acest sens precum ''Istoria împotriva Păgânilor'' în care Osirius afirmă :''(. . .) geții aceia care acum sunt numiți goți'' sau afirmația lui Temistius care îl numeşte pe Athanaric, conducător al goților, suveran al geților ''Dinasta dei Geții''.

Migratorii sunt popoare în faza de seminție – cete mici şi mobile. Ele nu pot dizloca masa autohtonă şi nici nu au vreun interes de a o face, ci uneori o şi apără căutând să o exploateze încontinu.

În situația comunității dintre daci şi goți, datorită superiorității numerice şi spirituale a primilor, goții sunt o mare parte asimilați preluând din obiceiurile băştinaşilor. Această comunitate a fost necesară ambelor popoare pentru a putea face față în decursul istoriei altor năvălitori şi mai cruzi. De aici rezultă marea confuzie făcută de către istorici între geți şi goți, multe dintre faptele dacilor fiind puse pe seama goților. Aici este rebusul istoriei care trebuie rezolvat pentru a afla mersul istoriei noastre în acele momente.

Iată cum confirmă singură istoria, imposibilitatea romanizării poporului român (a poporului dac). Într-o perioadă atât de scurtă, 165 de ani şi atât de incendiară ca cea din 106 – 271 ne fac să putem afirma cu siguranță că nu a existat nici o posibilitate de a se schimba identitatea neamului nostru.

Portul românilor din zilele de azi cu cel dacic este identic, obiceiurile poporului român sunt transmise de către strămoşii daci, limba poporului român este generată de limba poporului dac. Romanii nu sunt decât un episod în istoria românilor, ei fiind frați de-ai noştri şi nu părinții noştri. Romanii au adăugat limbii un pic de rafinament, ca o consangvinizare care a fortificat limba neamului. Nici convieţuirea cu goții, nici cea cu slavii, nici stăpânirea maghiară de o mie de ani nu vor reuşi să schimbe caracterul latin al limbii.

Şi totuşi părăsirea Daciei de către romani nu înseamnă o pace totală cu dacii, pentru că în anul 273 carpii, nemulțumiți de amestecul romanilor pe teritoriul dacic, ripostează puternic, impunând în anii 282 / 283 trasarea hotarului care delimita Imperiul Roman de Dacia Liberă. Şi în acest moment îşi face apariția un personaj celebru, care va face ca o întreagă Europă să se închine în fața spiritului dac.

C O R O L A R 3

TEZAURUL DE LA PIETROASA

''Bogată în zăcăminte de metal (aur şi argint) sau aramă necesară pentru fabricarea în aliaj cu cositorul, a bronzului, țara noastră a constituit, încă din epoci foarte îndepărtate, un centeru de prelucrare a unor piese din aur, argint sau bronz, ce merită întreaga noastră atenție atât din punct de vedere tehnic, cât şi artistic (. . .)''(acad. EMIL CONDURACHI).

Arta a însoțit încă de la inceputuri civilizația băştinaşă din România. Atât pelasgii cât şi daco-geții au fost mari iubitori de frumos, timpurile de pace, în serile de după munca câmpului, ocupându-le cu meştaşugitul unor adevărate opere de artă din piatră, lut ars, metale prețioase sau neprețioase.

De ce spun piatră şi lut ars, pentru că modelatul şi sculptura au fost una din primele ocupații artistice ale omului, începând cu cel primitiv. Nu doresc să pomenesc nici sutele de statuete, amulete şi obiecte de cult descoperite, sunt sute de cărți de istorie care o fac. Dar vreau să va prezint una din capodoperele Geniului Uman descoperite pe teritoriul României, excepțională prin ineditul ei.

Este vorba de '' Gânditorul şi perechea sa ''. Aceste statuete, datate cu aproximativ 6000 de ani în urmă, descoperite la Constanța, realizate din lut ars, sunt un model de stilizare originală, puțin întâlnită în istora artei universale. Abia peste sute de ani, marele nostru sculptor Constantin Brăncuşi, părăseşte sculptura tradițională şi revoluționează întraga artă prin esențializarea formelor şi concentrarea maximă a expresiei. Ptivind operele lui Brâncuşi şi stidiind figurinele de lut ars aparținând culturii Hamangiene, descoperim în ele o ascendență în timp. Istoricul american Paul Mac Kendrick, fascinat de caracterul insolit al poziției celor două figurine, consideră că aceste statuete ar rerezenta spiritul caustic al românilor '' o nevastă rea de gură, care îşi cicăleşte soțul răbdător ca un înțelept ''.

Părerea noastă este însă alta. Poziția şi fizionomia celor două figurine reprezintă momentul luării unor decizii foarte importante legate de viața de zi cu zi. Femeia necăjită, poate însărcinată, aşteaptă hotărârea bărbatului ei, pentru a ieşii din impas.

Dar pentru că anexa se numeşte ’’ Tezaurul . . .’’, vom trece la o scurtă prezentare a celor mai fabuloase obiecte de artă, executate din aur şi argint, descoperite pe teritoriul țării, realizate de băştinaşi.

În satul Perşinari, jud. Dâmbovița s-a descoperit între anii 1954-1962, un tezaur compus dintr-o spadă de sur (greutatea inițială 3 kg), însoțită de 12 pumnale scurte din acelaşi material (având o greutate cuprinsă între 230 şi 500 de grame). Vechimea acestui tezaur este estimată la 3500 de ani. Tezaure asemănătoare au fost descoperite la Tufalău şi Măcin (topoare şi pumnale de aur).

Tezaurul descoperit la Moigrad, jud, Sălaj, în anul 1912 este format din patru piese de aur masiv, iar vechimea lui evaluată la 5500 de ani. Forma primului obiect este asemănătoare cu un violoncel, placă în greutate de 800 de grame, celelalte trei piese semănând oarecum cu nişte păsări în zbor văzute de sus.

În anul 1960, în satul Sacoşu Mare, jud. Timiş, un țăran descoperă un tezaur format din lingouri de aur, bijuterii şi sârme lingouri. Greutatea totală a acestuia era de 1296,30 grame. Remarcabil faptul că ele sunt realizate dintr-un aur de înaltă puritate-22 de carate-.

Descoperit în anul 1980, tezaurul de la Hinova, jud Mehedinți, fascinează prin multitudinea şi varietatea obiectelor de aur descoperite. Greutatea totală a tezaurului este aproximativ 5 kg ; iar vechimea lui de aproximativ 3000 - 3200 de ani.

Tezaurul de la Băiceni, jud. Iaşi, are o greutate de aproape 2,5 kg aur pur şi este alcătuit dintr-un coif de luptă, diferite aplici şi brățări, nasturi sferoidali. Acest tezaur este cinsiderat un model de măiestrie a geto-dacilor.

Descoperirea mormântului unui conducător getic, înhumat în urmă cu 2300 de ani la Agighiol, jud.Tulcea, ne prezintă prin bogăția obiectelor găsite luxul şi fastul princiar al geto-dacilor. Inventarul obiectelor prețioase cuprinde : un coif din placă de argint aurit, două cnemide (apărătoare tip jambiere) realizate din foaie de argint artistic lucrate, patru vase scunde stilizate şi decorate cu motive florale, cupe de argint şi o mulțime de obiecte mărunte – cercei, aplici, bentițe, coliere, etc. înteresant este că pe unul din vase este prezentă o inscripție :’’ Kotis din Beos’’. Să fie oare acel rege enigmatic Cotiso ?

Încheiem aici enumerarea, doar a câtorva tezaure lucrate de către meşterii geto-daci, din cele câteva sute descoperite pe teritoriul țării.

Scopul meu este de a prezenta istoria şi existența spectaculoasă a unui celebru tezaur românesc numit ’’Tezaurul de la Pietroasa’’, sau cum îl numesc plastic poporul nostru ’’ Cloşca cu puii de aur’’.

În anul 1837, doi țărani, Ion Lemnaru şi Stan Avram, din satul Pietroasa, jud. Buzău, descoperă celebrul tezaur. Inițial păstrându-l pentru ei, îl vând ulterior unui negustor Anastase Tarba-Verusi, pentru o sumă foarte modestă. Acest negustor barbar prin comportament, nerealizând valoare lor istorică, le distruge, tăindu-le cu toporul, aruncând pietrele prețioase căzute din piese în urma acestui tratament inuman. În urma diferendului apărut între acest negustor şi George Frunză-Verde, vecin al pământurilor boiereşti pe care fusese descoperit tezaurul, ştirea despre existența lui ajunge le domnitorul Țării Româneşti Alexandru Ghica.

În urma intervenției a lui Mihalache Ghica, banul Craiovei şi Petrache Poienaru, un fel de ministru al învățământului, tezaurul este depus în muzeul Țării Româneşti din Bucureşti.

Tezaurul inițial a fost alcătuit di 12 piese, având o greutate totală de 19 kg de aur pur. Din ce piese este alcătuit tezaurul ?

În primul rând o tavă platâ rotundă, cântărind 7,13 kg, apoi o fibulă de mari dimensiuni, concepută sub forma unei păsări de pradă, în gtreutate de 817 grame şi alte trei fibule mici. Alt obiect reprezentativ este un vas de aur, având în centru o statuetă, înfățişând o divinitate feminină. În jurul acestei statuete sunt reprezentate două cercuri concentrice care cuprind 16 personaje, zei şi zeițe, şi scene de vânătoare. Alte obiecte

sunt : un ulcior zvelt, fuziform, două cupe bogat ornamentate şi trei colane lucrate extrem de fin.

De ce poartă acest tezaur numele de''Cloşca cu puii de aur'' ? Pentru că imaginația poporului a identificat fibula cea mare cu ''cloşca'', cele trei fibule mai mici cu ''puii'' iar tava plată cu ''cuibul cloştii''.

Descrierea şi interpretarea decorațiunilor de pe piese şi atribuirea acestui tezaur goților, a făcut-o Alexandru Odobescu, care prin diferite supoziții, dovedite false, numeşte şi posibilul deținător al acestuia, Gainas, rege got, favorit al împăratului Arcadius (395 – 408).

Greşeala lui A. Odobescu a fost foarte mare pentru că ea s-a întipărit în mintea generațiilor următoare, perpetuând mai departe acea credință că tot ce e bun şi frumos trebuie atribuit străinilor şi nu băştinaşilor.

Tezaurul de la Pietroasa este de origine DAC şi nu got, şi spre argumentarea acestui fapt concură trei argumente :

1. realizarea acestui tezaur s-a făcut în atelierele meşteşugăreşti dacice atât de răspândite pe teritoriul țării, dovedite arheologic. Astfel la Sarmizegetusa exista un atelier de orfevrieri atât de bine specializat încât realizările lor artistice, constând în bijuterii şi statuete, se răspândiseră pe întreg teritoriul țării, fiind căutate şi prețuite şi în exterior. Totodată realizările artistice anterioare, pline de gust şi refinament, confirmă executarea acestui tezaur de meşteşugarii daco-geți. Cercetările ştiințifice confirmă că aurul folosit la executarea obiectelor aparținătoare tezaurului, este extras din minele Daciei.
2. reprezentările de pe vasul de aur, ne confirmă că nu sunt zeități de factură germanică, ci aparținătoare lumii geto-dace timpurii, personajul central al tăvii fiind Geea iar personajele înconjurătoare '' Zeii cei Mari '' pelasgii.
3. al treilea argument este legat de încercările sde traducere a inscripției de pe unul din colane. Sensibilizați de atribuirea făcută de Al. Odobescu goților, diferiți cercetători germani sau germanişti au căutat să traducă inscripția folosindu-se de scrierea runică. Iată câteva din rezultatele concluziilor lor :
   - UTAN NOTI HAILA = ferit de necazuri, noroc
   - GUTANI AD HAILAG = preasfințit obiect aparținător lui Odin
   - GUTA NIOWI HAILAG = dedicat noului templu al goților
   - GUTANIO WI HAILAG = dar consacrat din partea femeilor.

Iată cum un singur text provoacă o seamă de traduceri care mai de care mai diferite şi mai pretențioase lipsite de realitate. După studii îndelungate, cercetătorii gernmani ajung sa-şi de-a seama că au făcut o greşeală catastrofală în traducerile lor, cuvântul HAILAG *neexistând* în limba gotica. Tot eşafodajul construit de ei pică, textul nu este gotic şi nici literele runice (cu toate că se aseamănă).

Nicolae Densuşianu traduce acest text, scris în vechea scriere pelasgă, folosindu-se de enigmatica scriere a plutaşilor de pe Bistrița, semne rămase prin timp, identice cu cele ale proto-dacilor, ca o mărturie peste veacuri a identității Poporului Român.

Textul tradus pare să aibă două variante :

- VULCHATIOS O FICET - sau - VELCHANU A FĂCUT

ceea ce sună foarte aproape de limba română !

Ca o paranteză, aici, vom pomeni din nou de scrierea veche dacă, amintind şi că atunci când s-a elaborat alfabetul gotic – runele – şi când Chiril şi Metodiu, în anul 862, au întocmit scrierea chirilică, această scriere străveche a slujit ca model noilor alfabete. Nu trebuie omis nici faptul că românii au preluat foarte repede alfabetul chirilic, folosindu-l în mod uzual, mai ales şi datorită asemănării cu vechiul lor alfabet.

Dacă toate aceste argumente nu par suficiente, voim reda şi concluziile trase de o serie de cercetători iluştri ai pieselor tezaurului, care vor repara afirmația greşită a lui Odobescu :

JOSEPH ANNETH - '' Caracterele acestei inscripții sunt întru-toate asemănătoare cu cele pelasge''.

A. LABARTE - ’’ În nici un caz nu se poate presupune că aceste obiete prețioase ar fi fost fabricate de industriaşi goți. Goții erau cultivatori de pământ şi soldați şi peste tot jefuitori desfrânați. Aceste calități bune şi rele ale lor nu se unesc nici într-un caz cu artele si nu e posibil să fi existat vreodată în colibele lor din mijlocul pădurilor, ateliere care să poată fabrica obiecte aşa de elegante de aur şi de un preț aşa de mare’’.

CEZAR BOLLIAC - ’’ Zică cine orice va tice, zvârcolească-se oricât vor pitea arheologii noştri, vasele de la Pietroasa sunt vase dace, ci stil dacic, pentru un cult în Dacia’’.

NICOLAE DENSUŞIANU - ’’ Tezaurul de la Pietroasa nu este nici gotic, nici bizantin, nici după forma, nici după genul de ornamentare al obiectelor, nici după mitologice ce le reprezintă, (. . .).

Fără îndoială că noi avem aici resturile unui tezaur religios, compus din diferite obiecte prețioase, ce au fost consacrate în timpuri îndepărtate unui templu ilustru, al Mamei Mari, ai lui Apollo – Hyperboreul în țările de la Dunărea de Jos’’.

FLORIN OLTEANU - ’’ Nu voi intra în amănunte, dar voi face precizarea că piesele din tezaurul de la Pietroasa aveau o funcționalitate astronomică şi astrologică, ceea ce demonstrează că civilizația geto-dacă deținea un bagaj de cunoştințe despre organizarea Cosmosului’’.

Nimeni nu afirmă că acest tezaur la un moment dat, nu ar fi aparținut goților, dar el mai mult ca sigur a fost jefuit de la daco-geți.

MOTO : ‘’Acest Galeriu, care ar merita mult de la conştiința noastră românească, este un nume perfect necunoscut pentru elevii noştri şi chiar şi pentru mulți profesori de istorie ‘’.

Ion Coja

‘’ Transilvania – invincibile argumentum’’

IX. A RM E N T A R I U S

O DINASTIE DACĂ PE TRONUL IMPERIULUI ROMANĂ

Pentru a înțelege cine era acest om, care purta o poreclă atât de rustică, ‘’Armentarius – paznic de vite’’, să-l lăsăm pe Lucius Caecilius Firmanus Lactantius, profesor de retorică al lui Dioclețian, să-l caracterizeze pe scurt :’’ celălalt Maximianus (Galerius) pe care Dioclețian şi-l alesese ca ginere, era mai rău nu numai dacât aceştia doi (Dioclețian şi Maximianus) pe care i-au cunoscut vermurile noastre, dar chiar decât toți câți au fost vreodată. Această fiară avea o sălbăticie şi o cruzime înnăscută, cu totul străină de sângele roman, aceasta nu e de mirare, deoarece mama sa, originară din regiunile de dincolode Dunăre, cu prilejul invaziei carpilor (anul 245) trecuse fluviul şi se refugiase în noua Dacie.’’

Ciudate afirmații frăcute despre un împărat roman ! Dar pentru a-l cunoaşte mai bine pe primul împărat roman de origine DACĂ, ne vom folosi de scrierile lui Iosif Constantin Drăgan şi a cuplului de autori Ion Barnea şi Octavian Iliescu.

Galerius Valerius Maximianus s-a născut în anul 250 după unii autori 245, în satul Romulianul din Dacia Ripensis, nu departe de oraşul Sardica (azi Sofia). Tatăl său era trac, iar mama dacă, refugiată din anumite motive, din nordul Dunării în sud. Nu s-a păstrat decât numele acestei femei, Romula, numele tatălui rămânând necunoscut. Copil fiind asemeni tuturor copiilor de la țară , chiar şi în zilele de azi, Galerius se ocupă de păstorit. Datorită acestei ocupații din tinertrețe, viitorul împărat va fi poreclit ‘’păstorul’’ = ‘’armentarius’’.

Inrolat de tânăr în armata romană, sub împărații Aurelian (270 –275) şi Probus (276 – 282) Galerius reuşeşte prin curajul şi vitajia lui, într-un timp foarte scurt să urce treptele ierarhiei militare romane.

Proclamat împărat la 17 noiembrie 284, C.Valerius Diocles, cunoscut sub numele de Dioclețian, remarcă calitățile militare ale lui Galerius, numindu-l şef al gărzii personale. Conştient de imposibilitatea cârmuirii unui vast imperiu de către un singur om, Dioclețian instituie în anul 286 sistemul tetrarhiei. In ce consta acest sistem ? conducerea imperiului se împărțea între doi ‘’Auguşti’’ secundați de doi ‘’Cezari’’. Această conducere îm patru fusese experimentată şi mai înainte de către împărații romani dând rezultate uneori bune. Dioclețian fiind unul din Auguşti, numeşte pe Maximianus Herculius

ca fiind celălalt. Ca Cezari sunt aleşi Constantius Chlorus şi Galerius. Drumul dacului spre culme abia acum începe.

Pentru a se lega într-o familie, Chlorus i-a dat de soție pe fiica lui Herculius, iar Galerius divorțează de prima lui soție, luând în căsătorie pe fiica lui Doclețian, Valeria (293 d.Hr.).

Acest moment al instituirii tetrarhiei din 286 marchează, prin împărțirea puterii între Dioclețian şi Maximianus Herculius, scindarea Imperiului Roman în două :Imperiul de Răsărit şi de Apus.

Implicându-se într-o serie de războaie în perioada 288 – 294 în întreaga Europă şi Africă de Nord, Dioclețian lasă conducerea Imperiului de Răsărit pe mâna lui Galerius. Se pare că această mână a fost de fier, pentru că liniştea şi pacea se aşează peste această parte a Imperiului, facilitând dezvoltarea activității paşnice a oamenilor. Datorită modului autoritar de guvernare, Imperiul de Răsărit cunoaşte o perioadă de dezvoltare şi înflorire mult superioară Imperiului de Apus, devastat de lupte şi războaie.

Datorită capacității de organizare şi a cunoştințelor lui militare, Galerius ține în şah la granița imperiului, hoarde imense de migratori. Inceputul anului 294 –îl face pe câmpul de luptă, izgonind iazgii până în zona Banatului.

In urma frământărilor din Egipt, Dioclețian reîntors în Peninsula Balcanică, obosit de atâtea lupte îl trimite pe Galerius în vara anuli 294, să reprime răscoalele țăranilor şi orăşenilor egipteni. După lupte grele trupele moezice reuşesc să pacifice țara, Galerius primind titlu de Thebaicus şi Aegyptitus.

Anul 295 aduce pentru Galerius o confruntare cu propriul lui popor. Nemulțumiți de intervențiile romanilor pe teritoriul lor, în urmărirea migratorilor, dacii aliați cu goții trec Dunărea atacând oraşele de pe malul drept. Alertat, Dioclețian recheamă pe Galerius din Egipt cu o parte din trupe, trimițându-l împotriva invadatorilor. Nevoit, Galerius reuşeşte să-i înfrângă pe aceştia şi să-i împingă peste Dunăre. Dar posibil ca dacii să se fi retras din fața armatelor romane pentru a evita o confruntare de proporții. Galerius rămâne din nou stăpân peste acest întregul Imperiu de Răsărit, pentru că Dioclețian trece din nou în Egipt cu trupe pentru a preveni eventuale răbufniri a răscoalei (anii 296 – 297).

Primăvara anului 297 aduce pentru romani amenințarea unui duşman puternic şi viclean. Narses, regele persan pătrunde în Mesopotamia romană, declanşând ostilitate împotriva Imperiului. Ocupat fiind în Egipt, Dioclețian îl însărcinează pe Galerius să pornească împotriva persanilor. Atras în capcană pe un teren necunoscut, Galerius acceptă lupta. Bătălia s-a dat pe malurile Eufratului lângă localitatea Carrhae. Mult superior numeric şi avantajați strategic persanii înving trupele romane, obligându-l pe Galerius să se retragă.

Galerius îşi întăreste armata cu noi forțe proaspăt recrutate, legiuni cu ''Limitanei Daciae'', probabil mercenari daci şi porneşte din nou împotriva persanilor. Fiind diplomat reuşeşte să atragă de partea lui pe regele Armeniei, Tiridate al II-lea. Confruntarea dintre armatele persane şi legiunile romane, întărită de cavaleria armeană are loc la Erzerum. Trupele persane sunt nimicite, întraga familie a lui Narses fiind luată prozonieră. Captura de război este impresionantă, întregul tezaur persan trece în mâinile romanilo, creiind o adevărată legendă, ca termen de comparație a valorii capturii.

Victorios, Galerius trece în Mesopotamia, asediind şi cucerind una după alta cetățile persane, impunând lui Narses condițiile de pace romană. In urma tratatului încheiat la Nisibis, Imperiul Roman anexează teritoriile de dincolo de Tigru, transformându-le în provincii romane. Cert este faptul că după această victorie asupra persanilor, Galerius începe să exercite o puternică influență asupra lui Dioclețian, atât în porbleme militare cât şi de ordin organizatoric legat de problemele din Imperiu.

Conştient de capacitatea sa, Galerius suportă tot mai greu poziția lui de subordonare față de Dioclețian. Contradicțiile iscate între cei doi, îl obligă pe Dioclețian să abdice după 20 de ani de domnie, în data de 1 mai 305 la Nicomedia ; şi abdicarea unui August implică şi abdicarea celuilalt – Maximian. Astfel la această dată Cezarii - Galerius

şi Constantinus devin Auguşti urmând să-şi aleagă secunzii :Constantinus pe Severus, iar Galerius pe Maximinus Daia (Daza).

Cronicile afirmă că acesta din urmă era un nepot de a lui Galerius. Afirmația unor autori, că Daia era fiul ficei lui Galerius, Maximilla, este grevată de imposibilitatea cronologică. In anul 305 când Galerius avea în jur de 55 – 60 de ani nu putea să aibă un nepot de fiică nici de minim 20 de ani. Vârsta şi la care pare absurd a-l alege pe secundant. Mai sigur este faptul că ecesta a fost un nepot de frate sau soră al împăratului, ceea ce modifică în profunzime unele aspecte legate de refugiul mamei lui Galerius în Imperiu.

Care ar fi putu fi motivele unei femei cu sau fără soțul ei , de pe meleagurile natale între străini, şi mai ales duşmani ai poporului ei ? Explicația că s-a refugiat în timpul invaziei carpilor pare duboiasă. Ea nu putea fugi de poporul ei, dacii nu luptau împotriva semenilor lor şi nici împotriva familei. Apariția acestui nepot, confirmă ciudățenia refugiului unei femei cu mai mulți copii pe un teritoriu străin. Mai ales că această femei avea să-i dea o educație în spirit profund dacic, viitorului împărat.

Mai mult decât atât, Eutropius ne arată că Galerius ‘’ridică la treapta de imperator pe Licinius, dac de origine şi prieten vechi al său, care-i adusese, prin vitejia lui, mari servicii (. . .)’’

De unde apare acest Licinius ? de ce Galerius ajuns Cezar apoi August se înconjoară de trupe dace şi sfătuitori daci ? De ce o informație legată de luptele din 295 şi 297 duse împotriva carpilor de către Galerius sunt retractate ulterior de cronicari, punând aceste fapte pe seama altor tetrarhi ?

Părerea noasrtă generală este că Galerius nu putea lupta împotriva propriului popor, aşa cum o afirmă unii, el nu a apărat statul roman ci a avut un alt ideal. Care era acest ideal ne-o spune chiar Lectantius, cel mai înverşunat duşman al lui :’’Odinioară, când a primit titlu de împărat, el a declarat că este duşman numelui de roman şi că vrea să achimbe titulatura Imperiului Roman cu aceea de Imepriu Dacic’’. Toată ascensiunea lui până la ultima treaptă din Imperiu se pare că a fost dirijată din centul Daciei, fiecare pas i-a fost ajutat de frații de dincolo, care i-au trimis colaboratori apropiați şi oşteni daci, necesari gărzilor lui, singurii în care putea avera încredere. Dacii au jucat o carte mare încercând şi reuşind pentru un moment să preia destinele Imperiului atât prin Galerius cât şi prin urmaşii lui : Maximian Daia, Licinius şi Maxențiu, soțul Maximillei, fica lui Galerius.

Dar să urmărim în continuare firul evenimentelor din momentul preluării puterii de noua tetrarhie din anul 305. imperiul este împărțit la fel ca şi în timpul vechii organizări :Constantinus împreună cu Severus preiau Galia, Italia, Spania şi o parte din Africa de Nord, iar Galerius cu Maximinus Daia, Balcanii, Asia Mică, Orientul Mijlociu şi Egiptul. Imperiul apusean este răscolit de luptele pretendenților la domeniu, în urma morții lui Constantinus. Fiul acestuia, Constantin, viitorul Constantin Cel Mare, este proclamat împărat ; în acelaşi timp, Maxențiu fiul lui Maximian Herculius şi ginerele lui Galerius este ales împărat la Roma. Trupele lui Severus, Cezar al tetrarhiei, pornesc împotriva lui Maxențiu dar sunt înfrânte, însuşi Severus fiind ucis la Ravenna ; trimis de Dioclețian, Maximianus Herculius porneşte şi el împotriva fiului său, dar este nevoit să fugă şi moare ucis. Din acest moment puterea Occidentală se împarte între Constantin şi Maxențiu. Acesta din urmă, mai mult ca sigur fiind sprijinit şi ajutat de Galerius.

In timp ce în această parte a Imperiului au loc lupte pentru putere, în zona răsăriteană Galerius gun’vernează ăn pace şi linişte peste supuşii lui. Singurele tulburări care se produc sunt legate de persecuțiile sistematice duse împotriva creştinilor de către Galerius, precum odinioară o făceau Dioclețian şi alți împărați romani.

Dar, spre cinstea lui, se cuvine a fi amintit faptul, că nu Constantin Cel Mare a dat primul edict de toleranță față de creştini aşa cum se afirmă, ci Galerius în anul 311 la 30 aprilie. Peste câteva zile Împăratul Dac moare bătrân şi ros de boli la Nicomedia. Trupul lui a fost dus şi înhumat de credincioşii lui soldați la Serdica.

Să păstrăm un moment de reculegere în fața memoriei unuia dintre marii conducători ai neamului. Implantat în adâncul sistemului roman, el şi-a făcut datoria față de poporul său. În ciuda faptului că nu a reşit crearea acelui Mare Imperiu Dacic prin UNIREA Imperiului Roman de Răsărit cu cel Dacic, rolul lui a fost covârşitor în mersul istoriei, ca un factor stabilizator şi de echilibru în zonă. Nu şi-a uitat niciodată neamul şi nici numele de dac.

Dar să vedem care este situația Imperiului după moartea lui Galerius. În Occident lupta pentru putere se dă între Maxențiu învingător în toate conflictele până la acea dată şi Constantin aliat de această dată cu Licinius, vechiul colaborator al lui Galerius. În Imperiul Răsăritean Maximinus Daia rămâne singurul administrator care continuă să conducă treburile Imperiului după principiile lui Galerius. În anul 312 conflictul dintre M axențiu şi Constantin se acutizează conducând la o bătălie finală, decisivă pentru una din părți. Armatele lui Constantin obțin o mare victorie asupra lui Maxențiu şi acesta din urmă este ucis. În urma victoriei de la podul Milvius, Constantin rămâne singurul stăpân din Occident asociindu-şi-l şi pe Liciniu în mod oficial prin căsătoria sorei lui vitrege cu acesta.

Liciniu având drept stăpân pe Constantin se angajează într-o bătălie datată 30 aprilie 313 cu Maximinus Daia şi-l înfrânge obligându-l pe acesta să fugă cu rămăşițele trupelor . Daia încearcă reorganizarea unei riposte, dar bolnav moare în vara aceluiaş an.

Liciniu intră la 13 iunie 313 triunfător în Nicomedia proclamându-se împărat peste Imperiul Roman de Răsărit, astfel conducerea Imperiului se va face printr-o diarhie – conducere în doi – Constantin şi Liciniu. In decursul anilor însă apar fricțiuni între cei doi conducători. Astfel încât la data de 3 iulie 324 Constantin Cel Mare îl atacă pe Liciniu chiar în propria-i poziție de la Adrianopolis silindu-l după o luptă cumplită să se retragă peste Bosfor. Luptele dintre cei doi continuă pe mare, dar şi aici tânărul Cezar Crispus a lui Constantin, nimiceşte flota lui Liciniu, la intrare în Hellespont. In fața atâtor pierderi, Liciniu se angajează într-o luptă decisivă la Chrysopolis. Bătălia are loc în data de 1 septembrie 324 şi este câştigată de către Constantin. Peste câteva săptămâni, acesta intră triumfal în Nicomedia devenind singurul stăpân al Imperiului Roman. Lui Liciniu i se fixează un domiciliu forțat în oraşul Thesalonic. Dar acesta încearcă să reia legăturile cu dacii pentru a-şi recâştiga înalta demnitate, dar este prins şi executat de oamenii împăratului.

Odatarea cu mutarea capitalei Imperiului la Constantinopol făcută în anul 324, ruptura dintre cele două părți ale Imperiului se adânceşte, ajungându-se în partea răsăriteană la o grecizare treptată şi la o tranformare a numelui acelei părți a Imperiului în Imperiul Bizantin (după vechiul nume al oraşului Constantinopol) sau altfel spus ROMANIA (nume folosit de greci :''Romania este una din denumirile medievale ale Imperiului pe care noi îl numim convențional bizantin. Oficial, acest imperiu purta numele de Basileia ton Romaion. Împărația romanilor, iar supuşii săi deşi de limbă greacă, erau numiți romaioi. Romani şi niciodată ellenes, eleni, căci Imperiul Bizantin nu este altceva decât continuatorul celui roman''.- N.S.Tanaşoca – acest nume de Romania v-a trece ca nume al țării noastre în vremea domniilor fanariote adus de grecii constantinopolitani.)

In final pentru a sintetiza cele scrise ne vom folosi de textul unuia dintre cei mai eruditi cercetători ai istoriei neamului, Alexandru Busuioceanu :'' (. . .) perioada de maximă gravitate este la sfârşitul sec. al III-lea şi începutul celui de al IV-lea, când Roma, pierzându-si autoritatea, Imperiul este pe punctul de a se dezagrega prin proclamațiile militare şi prin ascensiunea anarhică a provinciilor. Rolul Dacilor este primordial în acea mare criză care zguduie temeliile Imperiului. Istoricii dau de regulă puțină atenție, sau nici una faptului că timp de 4 decenii – de la venirea lui Maximian Herculius ca împărat asociat lui Dioclețian (286) până la moartealui Liciniu (324) – patru împărați, daci sau carpi de origine, se succed fără întrerupere la cârma Imperiului şi constituie o adevărată dinastie, cea dintâi dinastie danubiană în Imperiul Roman :Maximian Herculius, Maximian Galerius, Maximian Daia şi Liciniu, la care trebuie adăugați şi Maxențiu – împărat uzurpator (fiul lui

Maximian Herculius), precum şi alți doi daci ca Cezari : Severus şi Licinianus. Toți sunt de origine umilă, ciobani sau țărani cu excepția lui Maxențiu – duşmani neîmpăcați ai oligarhiei din Roma. Ajunşi la purpură prin voința Legiunilor, unii dintre ei neînțelegând să pună piciorul în Italia decât ca duşmani, aceşti daci reprezintă în istoria Romei un fenomen absolut unic şi revoluționar : sunt împărații antimonici înseşi a Imperiului.(. . .)

Intre aceşti împărați , cel care prezintă personalitatea cea mai puternică şi tenace, Galerius, pare să fi avut toată conştiința vechiului dac, inamic ereditar al Romei. Se cunosc prin mărturii contemporane ale lui Lactanțiu (comentate de H.Gregoire în Byzantion, dar trecute cu vederea de istoricii români) motivele personale şi impulsul ireductibil care îl împingeau pe acel dac la violență, împotriva Imperiului căzut în mâinile lui. Fiu din mamă transdanubiană = adoratoare a divinității munților= şi dedicat el însuşi acestui cult, caree nu poate fi altul decât al lui Zamolxis, Galeriu e tipul rebelului ieşit din acei munți, unde viața ciobănească păstrase întotdeauna ideea libertății barbare, inamică oricărui Imperiu. Ajuns Cezar şi apoi împărat fostul cioban, fidel credințelor lui strămoşeşti, originii lui sociale şi instinctului poporului său, îşi întoarce legiunile împotriva Italiei, cu hotărârea – afirma Lactanțiu de a şterge până şui amintirea Romei.''

Fără comentarii !

MOTO :'' Acestor oameni ai locurilor pe care au săşăşnuit, slavii le-au dat numele de valahi, vlohi sau volohi. Denumirea nu au adus-o cu ei, ci au găsit-o pe loc de la foştii stăpânitori de neam germanic (goții) pe care slavii i-au înlocuit. (. . .) slavii au numit acele ținuturi cu nume grăitoare precum Vlaşca şi Vlăsia – țara românilor''

N. Vătămanu

X. FEDERAȚIA DACĂ DEVINE FEDERAȚIA VLAHĂ

Secolul III – IV este '' tocmai perioada când, pe celălt mal, goții, care trăiau acum printre daci, începeau probabil să se obişnuiască cu ideea că erau – geți – şi să celebreze în cântecele lor pe Zamolxis, pe Deceneu şi pe eroii daci. Ce contacte vor fi avut acei Dacisci sau Carpi sau Carpogeți cu Goții ? Şi până la ce punct a ajuns probabila lor simbioză, care se manifestă în acțiuni comune, în certuri şi în rivalități cunoscute prin unele mărturii ? E o problemă cheie, întunecată mult de lipsa ştirilor, dar şi mai mult de această confuzie de nume, într-o vreme când – roman şi got – erau termeni mai mult juridici care nu corespundeau unei desemnări etnice precise. Nu e posibil să pătrundem cu criterii sigure îîn această enigmă. Este evident că Mitul Getic răsare mai puternic oricând şi că, din ceața adâncă ce se lasă atunci asupra acelor pământuri, el i-a încă o dată forma lui războinică şi izbugneşte afară din hotarele getice. Cu goții, acum – geți -, şi poate şi cu geții, acum - goți -, v-a ajunge la Bizanț, la Roma, v-a trece în noua Gallie fondată de goți şi va apărea în vremea lui Orosius în Pirinei, legată de destinul Spaniei.'' (a. Busuioceanu)

Începând din acest secol III şi până în sec. X – XI manualele noastre de istorie nu prezintă decât o binecunoscută lozincă care poate fi sintetizată în felul următor :'' în această perioadă, supusă marilor invazii ale goților, hunilor şi slavilor s-a format poporul român !''

Ce naiv şi simplu. De parcă acest pământ românesc era la cheremul hoardelor sălbatice, lipsit de apărare, o țară deşertică. Odată ce romanii s-au retras din Dacia, dacii, carpii şi costobocii şi-au luat traista în băț şi au plecat undeva aiurea dispărând de pe scene istoriei, lăsând un spațiu mioritic sălbaticilor. Un popor care s-a opus imperiilor şi au reuşit să le înfrângă, dispare pur şi simplu din istorie, se evaporă, pierzându-şi urma.

Numai minți bolnave, înguste, pot judeca şi crede asemenea fenomene demne de orice carte de groază. Multe asemenea persoane cu pretenții academice au fabulat pe seama românilor, atribuindu-ne origini care mai de care mai fantasmagorice. Nu e cazul să la amintim, pentru că la considerăm jigniri la adresa poporului nostru.

După retragerea trupelor romane din 271, controlul asupra Daciei din punct de vedere administrativ îl preiau carpii creând după cum bine afirmă I.C.Drăgan :''federația carpilor''. Prezența goților pe teritoriul Daciei şi acceptarea lor, este o necesitate a ambelor popoare, de a se uni împotriva duşmanului comun. De aici rezultă acea confuzie permanentă între identitatea celor două popoare.

Goții fiind un popor abia în formare, intrat târziu pe scena istoriei, vor învăța şi prelua multe din spiritualitatea şi obiceiurile poporului dac ; stocându-le în memoria lor sub forma unor mituri primare. Comunitatea de arme dintre cele două popoare a fost foarte puternică şi corectă ; sprijinul acordat de unii altora a fost întotdeauna prompt. Dar niciodată goții nu au impus dacilor administrația şi stăpânirea lor, pentru că aceştia din urmă erau cu mult mai puternici. De altfel crearea marelui regat got din anul 350, sub conducerea lui Ermanric se va face în nordul Mării Negre şi nu în Dacia.

Anul 370 aduce asupra Europei o amenințare crudă şi sălbatică, venită din întinsele câmpii ale Asiei: hunii. Primii care cad sub loviturile lor sunt goții. Regatul got este nimicit iar ei se refugiază în sudul Dunării pe teritoriul Imperiului Roman. Masiva lor deplasare provoacă o serie de conflicte cu autoritățile romane. În urma acestor lupte, părțile se aşază la masa trativelor, în 382 încheind un contract avatajos de ambele părți : romanii permițând aşezarea triburilor astrogote şi vizigote în Imperiu în schimbul obligativității acestora de a presta serviciul militar în armata romană. În Dacia, mica comunitate gotă rămâne să trăiască în continuare alături de daci şi să se opună hunilor.

Se pare că acesta este momentul când numele de ''dac'' sau de ''get'' va dispărea fiind înlocuită cu noua identitate a poporului, aşa cum va apărea în Evul Mediu, ''Vlahi''. Aşa cum grecii numeau poporul nostru ''GEȚI'', romanii ''DACI'', goții vor prelua de la băştinaşi proprial lor identitate de ''LAI'', în ''LAHI'' şi apoi ''VLAHI'' prin germanicul ''WLACH''.

Dar cine erau noii duşmani ai valahilor şi cum arătau ei ?M.Brion ne face în acest sens o teribilă prezentare :'' Niciodată nu s-au văzut astfel de oameni, nici chiar la perşi sau etiopieni. Pielea lor era de un galben întunecat. Aveau brațe lungi, un piept larg, o față turtită in care ochii mici, traşi spre tâmple, puneau o lucire vicleană şi de cruzime. Craniul lor era deformat din copilărie cu un aparat făcut din scânduri şi din curele, se lungeau înapoi şi erau spâni, căci aveau grijă să-şi tragă pe obraji dâre adânci ca să împiedice creşterea părului. Îmbrăcați cu piei de animale, acoperindu-şi capul cu blănuri, încălțați cu nişte curele din piele, aceşti omuleți cu privirea vicleană şi sălbatică semănaseră groaza în toate popoarele din Asia şi Europa.''

Şi totuşi aspectul şi sălbăticia lor nu-i înspăimântă pe vlahi. Conducătorii acestora, organizează modul de apărare prin mijloace cunoscute : deşertizarea ținutului de dinaintea inamicului, retragerea în păduri, hărțuiala permanentă sub forma unor atacuri scurte şi necruțătoare, atrăvirea bucatelor şi fântânilor, intinderea de curse, folosirea în luptă a terenurilor nefavorabile invadatorilor.

Toată această strategie le va fi de folos pentru a supraviețui şi ai înspăimânta pe huni. Astfel încât în anul 381, valahii vor avea statut de aliați ai hunilor. Hunii se aşază la sfârşitul acestui secol IV în Câmpia Panonică, de unde organizează campanii succesive împotriva Imperiului Roman. Această aşezare a hunilor, provoacă deplasarea vizigoților în Italia. Odată cu această deplasare a goților, s-au angrenat în această mişcare şi o serie de geto-daci aflați în trupele vizigote. Numai astfel se poate explica prezența dacă în Gallia, Italia şi Spania. Anul 410, este anul cuceririi şi jefuirii Romei de către trupele regelui vizigot Alaric. Participarea dacilor la această luptă şi clar evidențiată în cronicile vremii. Paulin din Nola, un cronicar al vremii, scriind despre aceste evenimenteafirmă că spaima şi haosul au fost atât de mari la aflarea veştii că :'' Geții deja amenință la porțile cetății – Roma'' încât mulți din cetățenii oraşului au fugit din el, căutând scăpare în împrejurimi, dar fără succes.

Iată cum daco-geții, urmaşi ai lui Decebal, reuşesc să dea o lovitură cumplită duşmanilor lpr, spălând sângele lui Decebal.

Prezența dacilor în istoria Regatului Vizigot de la Tolosa, înființat în sud-vestul Galliei în anul 439 de către Theodoric I. este mai puțin cunoscută, în schimb se cunoaşte rolul lor in întemeierea Spaniei, foarte bine.

Dar să ne întoarcem la Valahia şi la situația înconjurătoare, care începe să devină incendiară. În fața puterii crescânde a statului Hun, mai de voie mai de nevoie, valahii împrospătează o mai veche alianță. Astfel încât când in anul 445 ATTILA, ajunge

singurul stăpân al regatului hun, la curtea acestuia există printre diverşii principi slavi veniți din Răsărit, ostrogoți din Balcani şi valahi :'' Attila acum venea. Douăzeci şi patru de principi îi precedau voioşi. Însuşi RAMUNG (sublinierea noastră) principele, care stăpânea în Țara Valahiei, venea având cu el vreo şapte sute de oaste, tot cavaleri aleşi''. (...) (Cântecul Nibelungilor) Şi acest principe valah Ramung apare şi în poemul ''Biterolf'', poem a cărei acțiune se petrece la curtea lui Attila. Tot în Cântecul Nibelungilor mai apare un alt valah SIGEHER von WALAGHEN - Sigeher din Valahia. Cine au fost aceştia şi, care au fost numele lor reale ? pentru că, atât Sigeher cât şi Ramung sunt preluari germanice. Posibilii conducători valahi ai unor ținuturi, asemenea unor cneji sau voievozi, au devenit de nevoie aliați ai marelui Han.

Marele Hun declară război Imperiului Roman. Sub conducerea lui o armată formată din huni, cumeni, bulgari şi valahi, atacă Peninsula Italică, cucerind rând pe rând oraşele şi târgurile. Valahii lovesc din nou inima imperiului ; în fața unei asemenea invazii, cetățenii romani, cer ajutorul împăratului din Constantinopole. Armata bizantină condusă de fiul împăratului pătrunde drept revanşă, mai întâi în Valahia, unde nimiceşte oraşe, târguri, fortărețe, ucigând un număr mare de locuitori, după care se îndreaptă spre Italia susținînd lupte îndârjite cu armata lui Attila.

Croniciele italiene prezintă foarte sugestiv acesrte evenimente, reliefând în mod deosebit caracterul şi trufia unuia din conducătorii valahi : ''Malduca, domn al valahilor, care se trăgea dintr-un neam foarte nobil ''(Historia delle azioni d'Attila cognominato flagello di Dio – D.Gio. Battista Pitoni).

O altă cronică franco – italiană reia episodul luptelor romano – hune, menționând existența unui : '' Rege Maudelos, care era foarte crud, mare, pternic, trufaş, semăna a uriaş, ținea țara şi palatul Brahiei (Valahiei)''.

Nu putem şti dacă cei doi conducători prezentați, cu nme atăt de asemănătoare, nu au reprezentat una şi aceeaşi persoană. Cert este faptul că valahii şi conducătorii lor sunt prezentați drept cei mai viteji. Astfel se explică şi pretenția lui Attila de a se intitula :'' . . . Rex Hunnorum, Medorun, Dacorum .''

Sfârşitul domniei hune este iminent, o puternică coaliție romană formată din trupe imperiale aliate cu cu contingente vizigote, alane franceşi burgunde, condusă de generalul Aätius (dac nascut la Silistra !), înfrâng oastea condusă de Attila, pe Câmpiile Catalunice la 20 iunie 451. Nu se ştie dacă la această luptă au participat şi aliații valahi ai lui Attila. În urma acestei bătălii regatul hun începe să decadă. Ultimele lovituri i le dau proprii aliați, după moartea lui Attila (453), prin bătălia de la Nedao. Regatul hun este astfel distrus, puținii supraviețuitori retrăgându-se spre răsărit.

Secolele V şi VI sunt secole în care valahii se confruntă cu puternice popoare migratoare. Val după val, se abat asupra țării : gepizii, bulgarii, avarii, slavii. Lipsa documentelor, nu ne permite înscrierea în istoria patriei, a filelor glorioase de luptă împotriva invadatorilor.

În ciuda repetatelor afirmații ale unor istorici străini, referitor la existența unui teritoriu pustiu în spațiul carpato pontic al acestor vremuri, totuşi migratorii nu s-au stabilit în aceste zone, fiind obligați să se îndrepte spre sud. Au preferat conflictele cu Imperiul Bizantin, decât cu asprii valahi din nordul Dunării !

Există totuşi prezența ale lor în lumea Valahă. Anumite grupări ale lor mai paşnice au fost tolerate pe teritoriul țării, formându-şi mici comunități ce s-au integrat în masa băştinaşilor. Prezența gepizilor în zone din Nordul Transilvaniei este atestată arheologic, prin mici aşezări ; la fel şi cea avară în zone din Muntenia, Dobrogea şi Transilvania.

Prezența slavilor este mult mai complexă şi îmbracă altă formă, mult superioară celei anterioare, dintre daco-geți şi goți. Probabil datorită unei afinități spirituale mai deosebite, atât slavii cât şi valahii găsesc posibilitatea unui dialog constructiv pentru ambele popoare. Slavizarea românilor este o aberație catastrofală, susținerea unei astfel de teorii fiind ridicolă. Slavii nu au ocupat teritoriile Valahe cu statut de stăpânitori, ei au convieţuit paşnic cu băştinaşii, fiecare preluând de la celălalt, bogăția spirituală a

tradițiilor şi obiceiurilor. Influența legată de limbă şi port sunt frapante. Să privim la vecinii noştri sârbi pentru a realiza asemănarea portului lor cu cel dacic.

Conviețuirea valahilor cu slavii se va întinde pe o perioadă de trei secole. Prezența lor pe teritoriul țării marchează momenrtul trecerii de la o societate antic organizată la una de tip nou, feudal. Slavii vor influența viața politică şi socială a băştinaşilor, obiceiurile şi unele tradiții, în general cele legate de creştinism. Vocabularul valah se va îmbogății cu cuvinte noi, necesare, în acea etapă de dezvoltare socială, economică şi politică. După elementul proto latin, elementul va ocupa al doilea loc ca număr de cuvinte.

Limba română este deci rezultat al unor consangvinizări permanente :proto-latina pelasgă, ca limbă originară, suferind modificări de-a lungul timpului, reîmprospătată lexical latin prin ocupația romană şi, adăugarea elementelor slave. Numai datorită acestui fapt se poate explica caracterul unitar al limbii pe tot teritoriul țării şi, nu altfel. Tot astfel s-au format şi celelalte limbi latine, printr-o ’’ consangvinizare ’’ a elementului local proto-latin cu elementul roman. Triburile Europene care au format popoarele Europei nu au venit din Asia ci ele au apărut şi evoluat în spațiul european ; lucru certificat prin realizările lor megalitice din vestul continentului.

Niciodată un popor nu a putut să impună unui alt popor, limba şi obiceiurile lui, numai dacă a existat o afinitate între ele. Cu cât caracterul a fost mai deosebit, contrastant, cu atât mai mult nu a putut exista o simbioză între acele popoare. Dovadă este şi conviețuirea de sute de ani a daco-geților cu goții. În urma acestei comuniuni, trebuiau să se păstreze în limba română elemente germanice, mai ales că acea perioadă este considerată, perioada de formare a poporului român. Totuşi aceste cuvinte NU există. Deosebirile lingvistice prea mari între caracterul de limbă latină a limbii dacice şi caracterul germanic al limbii goților, a fost factorul determinant al neîmprumutului de cuvinte.

NU se poate face o paralelă între această concluzie şi cea legată de împrumuturile din limba slavă şi caracterul diferit al acestei limbi față de cea valahă. Am explicat mai înainte că, de la slavi, valahii au preluat doar cuvintele necesare definirii unor noi realități, ale începutului de EV MEDIU. Dacă, prin absurd am elimina toate împrumuturile din alte limbi, ar rămâne un fond de 10.000 de cuvinte pur latine cu care am putea foarte normal conversa.

C O R O L A R 4

DACII ÎN SPANIA LUI TRAIAN

Să ne întoarcem puțin la goți (vizigoți) şi la momentul anului 410, al cuceririi oraşului Roma. Pentru a lămurii confuzia dintre goți şi geți, voi folosi termenul de daci.

Cunoaştem participarea unor contingente dacice alături de goți, se pare că în număr destul de mare dacă cronicarii nu uită să o facă. Poate mulți vor fi sceptici în acest fapt şi vor infirma orice legătură dintre geți şi goți şi vor nega participarea primilor la atacurile Romei. Dar îi voi ruga să-şi explice atunci prezența dacilor alături de vizigoți în Gallia (Franța) şi Spania şi implicațiile acestui fapt.

În anul 411 vizigoții pun bazele unui regat germanic cu capitala la Tolosa (actuala Toulouse), iar din 415 îşi extind acest imperiu anexând şi o mare parte din Spania unde vor rezista până la venirea arabilor, în anul 711. Pentru a fi mai concret în explicarea modului cum dacii au avut un rol preponderent în întemeierea Spaniei şi pentru a nu fi acuzați de originalitate mă voi folosii de textul lui Busuioceanu, omul care a studiat şi reflectat mulți ani la rând printre documente la această problemă : '' Îmi închipui că această parte a cronicilor spaniole n-a fost cercetată de istoricii români, dacă nu s-a observat până acum că, pentru cronicarii spanioli, adică pentru toți, nu Dacia a fost fondată de un împărat iberic sau are a-şi căuta vreo urmă între hispanici, ci dimpotrivă hispanicii sunt descendenți din din geți sau daci şi Spania a fost fondată la a patra ei întemeiere, cea definitivă în sec. al V-lea, de poporul de la Dunăre''.

Cum altfel se pot explica precizările făcute de Orosius :''geții, cei care şi acum se cheamă goți ?'' şi Isidor din Sevilla, care pe jumătate got, susține identitatea geților cu a goților pomenind în cronicile sale numele unui rege Vitiza Getico.

Alți cronicari spanioli precum Iordanes, care atribuie istoriei goților personalități celebre ale dacilor precum Deceneu, Burebista, Zamolxe, sau Lucan care afirmă într-un vers că geții trebuiau să năvălească în Spania şi potrivit unei voințe divine să înceapă noua istorie a poporului hispanic, ne relevă rolul supercivilizator al dacilor.

De ce viitoarea clasă conducătoare spanioală îşi întemeiază noblețea pe ascendența dacă ?

De ce apar în genealogia poporului hispanic :'' Don Dicineo, Don Zamolxen, Don Decibalo, Don Burebista ?''

De ce pe scutul Regilor Catolici Spanioli apar simbolurile dacilor : jugul şi săgețile ?

Ce de afirmă Sfântul Isidor următoarele : ''Roma însăşi învingătoarea tuturor popoarelor, a trebuit să slujească supusă – famula – şi să primească jugul triumfului getic ?''

De ce cu mult înaintea descoperirilor lui Alexandru Busuioceanu, Nicolae Densuşianu căuta similitudini în denumirile de localități din Spania şi dacia ?

De ce dacii în drumul lor în Europa, nu s-au aşezat în Germania laolaltă cu celelalte triburi germanice, fiind cu vizigoții, ci a ajuns tocmai în Gallia şi Spania ? Oare nu dacii existenți în rândurile lor au inspirat această alegere teritorială ? Dacii nu s-au simțit oare atraşi de verii lor primari de la începuturile civilizației Vechii Europe ?

Mai este cazul de a susține teoria romanizării când nu se ştie exact cine pe cine a romanizat ?

Iată cum, după ce au cucerit Roma şi au jefuit-o, după cum şi-au pus amprenta spiritualității lor asupra civilizației franceze şi după ce întemeiază Spania, Dacii îşi iar revanşa asupra lui Traian învingându-l la el acasă !

Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte !

MOTO :'' Situația avea să se agraveze după sfărşitul domniei lui Justinian, când slavii, nemulțumindu-se să urmeze peregrinarea hunilor sau a succesorilor lor din imperiul stepei, au început să se aşeze statornic în provinciile din Balcani, pe care nu aveau să le părăsească. Astfel, observă în legătură cu aceasta Marquart, goții creştini au foat răzbunați de bulgari, slavi şi avari şi actualii neo-eleni şi români pot să mulțumească acelui atât de lăudat împărat că cele mai multe părți ale Peninsulei Balcanice au fost pierdute pentru ei.''

Gh.I.Brătianu ''Marea Neagră''

XI. COMUNITATEA VALAHO – SLAVĂ ŞI IMPERIUL BIZANTIN

În general, cărțile noastre de istorie, tratează evenimentele din sec. V şi până în sec. VIII / IX cu două fraze dogmatice :

1) Pătrunderea slavilor în spațiul Intracarpatic ; conviețuirea cu populația daco-getă ; participarea acestora la pracesul de etnogerneză a poporului român.
2) Imperiul Bizantin menține legăturile economice şi culturale dintre romanitatea nord Dunăreană şi cea din Imperiu.

Destul de false ambele formulări, prin imaginea pe care încearcă să ne-o transmită, despre acea perioadă.

În primul rând slavii, au apărut pe teritoriul țării noastre în jurul anului 460 şi după o scurtă perioadă de tatonare a reacției băştinaşilor, în anul 477 înregistrăm o alianță între cele două popoare.

Care pot fi motivele unei aşa rapide înțelegeri ? În primul rând slavii, nu erau un popor sălbatic ci :'' (.. .) Sunt blânzi şi binevoitori cu oaspeții şi-i duc pe rând din loc în locunde au nevoie. Dacă întâmplător străinul a fost păgubit din lipsa de grijă a celui care l-a primit, vecinul acestuia porneşte război împotriva lui, socotind drept o datorie sfântă a răzbuna oaspetele. Pe cei care se află prizonieri la ei nu-i țin ca şi sclavi până la nesfârşit, ca celelalte neamuri, ci le hotărăsc un anumit timp şi lasă în seama lor dacă doresc să se întoarcă în ținuturile lor de baştină, plătind o răscumpărare oarecum, sau rămân acolo slobozi şi prieteni.'' (Mauricius – scriitor bizantin, sec. VII).

Fiind un popor paşnic, slavii realizează că o confruntare dintre ei şi valahi ar fi dezastruoasă şi lipsită de sens. Astfel ei preferă prietenia şi ajutorul valahilor, deoarece aceştia aveau propriul lor sistem de organizare şi conducere, dar în simbioza de trei secole dintre cele două popoare, vor apărea noile forme de organizare teritorială şi implicit militară. Secolul VIII este momentul când se vor forma primele ''țări'' valahe sub numele de ''cnezate şi voievodate''.

În general marea masă a slavilor nu va staționa decât foarte puțin pe teritoriul țării noastre, preferând sudul Dunării, loc de unde puteau organiza expediții militare împotriva Imperiului Bizantin, mult mai uşor. Cei care rămân pre teritoriul țării, se vor integra în viața comunității valahe, fiind apoi asimilați. Zestrea lor culturală şi spirituală va deveni un dar făcut gazdelor.

Legat de relațiile dintre valahi şi Imperiul Bizantin, lucrurile nu sunt chiar aşa de idilice, precum vor unii autori să pară.

Perioada de creştere a puterii bizantine, se face simțită odată cu domnia lui Iustinian I (540 – 565), care încâ de la începutul dominatului, obsedat de figura lui Constantin Cel Mare, încearcă să reconstitue Imperiul Roman. Organizându-şi statul după noi principii, slavul Iustinian, îşi remodelează forța militară. Numirea în fruntea armatei a unor oameni mai tineri, generalii Belizarie şi Narses, declanşează o adevărată restructurare a vechilor organisme militare.

Odată pregătită armata, Iustinian o aruncă în luptă ; generalii lui purtând-o în triumf după triumf, recucerind un vast teritoriu :Africa de Nord (533), Italia (540 – 552), sud-estul Spaniei (554) şi sudul Dunării (535) de la ostrogoți. Noul Imperiu începe să se contureze. Singurele bătălii pierdute, bizantinii le înregistrează în Persia.

Dar în toiul acestor lupte, privirea lui Iustinian şi a oamenilor din Imperiul lui se îndreaptă spre Valahia. Împăratul dispune întărirea garnizoanelor de pe malul Dunării, construirea unora moi, întărirea sistemului de atac şi apărare atât prin forțe umane cât şi material, prin maşini de război. Şi totuşi istoria nu consemnează luarea în posesiune de către bizantini, nici în anii domniei lui Iustinian, nici mai târziu, a zonei valahe, prin simplu motiv că nu a putut să o facă. Băştinaşii s-au opus bizantinilor, ca pe vremuri dacii ,romanilor. Riposta valahă a fost atât de puternică încât armata bizantină nu a putut să facă un pas spre nord de la Dunăre (anii 545 – 550).

Situația se repetă identic în anul 593, când trupele conduse de generalul Priscus, sunt trimise de împăratul Mauriciu într-o expediție de cucerire a țării de dincolo de Dunăre. Armata bizantină se confruntă cu o puternică opoziție din partea valahilor aliați cu slavii şi se retrage înapoi pe teritoriul bizantin. Sătui de intervențiile bizantine pe teritoriile lor, trupe valahe, mai mult ca sigur, vor participa la asedierea Constantinopolului, făcută de către o coaliție foramtă din slavi, bulgari şi avari, în anul 626 (lunile iulie – august). Această prezență, neargumentată documentar, este însă posibilă şi mai mult ca sigură. Atât timp cât se afirmă că pe teritoriul Valahiei, acelor vremuri era o comunitate umană rezultată din urma conviețuirii dintre slavi şi valahi, este normal ca asemenea anilor 477 şi anilor următori, când slavii aliați valahii s-au opus expansiunii Imperiului Bizantin, tot aceştia să meargă mai departe până în inima Imperiului şi să ajute la cucerirea Constantinopolului, ca o măsură punitivă impuse de acțiunilor împăraților bizantini îndreptate împotriva teritoriului din stânga Dunării.

Datorită modului deosebit în care s-a organizat asediul şi în plus atragerea în alianță a unui duşman mai vechi al bizantinilor perşii, care au atacat oraşul dinspre litoralul asiatic, bizantinii suferă o grea înfrângere care îi obligă să ceară pace. În urma tratatului de pace întocmit :slavii se aşază în sudul Dunării (pe actualul teritoriu al fostei Iugoslavii şi Bulgarii), iar valahii obțin o pace de lungă durată, nederanjată de pretențiile teritoriale ale Imperiului.

Crearea acestui stat slav şi ulterior transformarea unei părți din el în Hanat bulgar ne confirmă absurditatea cercetătorilor unguri şi de alt neam, legat de pustietatea tinuturilor României înainte de venirea maghiarilor. Este normal ca un popor puternic şi numeros precum slavii sudici să se fi aşezat pe teritoriul țării noastre ca fiind un teritoriu nepopulat. Ori ei s-au aşezat în chiar Imperiul Bizantin la discreția acestora. Iată cum istoria ne prezintă existența puternicelor stătulețe valahe pe aceste teritorii. Evenimentele trebuie văzute în ansamblu zonal şi nu disparat. Este mai mult ca normal ca opoziția valahilor față de eventuala '' aşezare '' a slavilor, să fi fost foarte puternică. Dar şi mai mult faptul că-i întâlnim atât de des în poziție de aliați, ne face să înclinăm spre ideea că însuşi valahii ar fi inspirat această aşezare sudică într-o zonă cu populație tracă, pentru

a o scoate din starea de influență a Imperiului Bizantin. Valahii preferau să piardă mici zone ale lor în favoarea aliaților pentru a-şi putea unii forțele împreună cu aceştia împotriva vechiului duşman.

Nici bulgarii, popor crud şi sălbatic, în cursa lor migratoare nu s-au oprit pe teritoriul Valahiei, ci au preferat conflictul cu slavii şi bizantinii aşezându-se în partea sud-estică a Dunării. Presați între puterea valahă şi Imperiul Bizantin, bulgarii au jucat ulterior rolul unui stat tampon între cele două forțe.

Dar după o perioadă se scurtă pace se face auzit din nou glasul armelor. Într-o notiță păstrată la o mănăstire de pe muntele Athos se pomeneşte de năvălirile în Imperiul Bizantin a vlaho-râcniilor de prin părțile Dunării. Şi aceasta se petrece în anul 726. Care a fost motivul atacului valah asupra bizantinilor nu-l ştim, cert este faptul că a fost de lungă durată, anul atenuării acestor conflicte fiind 780. O perioadă atât de lungă de 54 de ani de lupte şi conflicte cu un duşman atât de puternic, ne obligă să realizăm puterea organizatorică şi militară de care dădeau dovadă strămoşii noştrii.

Pentru a nu putea să trăiască liniştiți şi să-şi cultive în pace câmpul, istoria îl provoacă din nou pe țăranul valah, obligându-l să ia armele pentru a se opune invaziei unui alt popor asiatic, de origine turcă : cumanii. Astfel în anul 839 cumanii forțează pătrunderea în Europa angajându-se într-o serie de lupte cu başkirii, ruşii şi românii (ulak – denumire pe care o dădeau băştinaşilor), urmați la scurt timp de un alt popor asiatic : maghiarii, alți trecători în Istoria Poporului Român.

MOTO :'' Voi ucide pe orice valah care se va găsi în calea mea. Voi ucide pe oricare din ei, nu va exista milă. Noaptea voi incendia satele valahe.. Voi otrăvi fântânile şi atunci nu va mai fi în Transilvania decât o singură naționalitate, acea maghiară.
Ducso Csaba '' Nici o îndurare – 1939''

XII. INVAZIA

'' Informațiile despre primul habitat al triburilor ce vor constitui mai târziu poporul ungar, după migrarea lor în Câmpia Panonică, sunt destul de confuze. Studiul limbii a arătat că este vorba de elemente de origine fino – ugrică, analoage cu cele care populează încă Siberia vestică, amestecată cu triburi turcice ; aceste din urmă au furnizat clasa conducătoare. Nu este imposibil ca însuşi numele de =unguri= sub care îi cunoaşte Europa după instalarea lor în Panonia să fi derivat din cel de =onogurii=, trib turcic înrudit cu protobulgarii.'' (Gheorghe I. Brătianu – Marea Neagră)

Angrenați în mişcarea obişnuită a popoarelor asiatice spre vest, spre mirejul european, ungurii îşi părăsesc habitatul originar din stepele siberiene şi începând cu secolele I d.Hr.- II d.Hr. îi găseşti aşezați într-un spațiu cuprins între Munții Urali şi fluviul Volga, teritoriu dominat de Imperiul Khazar.

Khazarii, populație turcică de tip caucazian, se aflau datorită zonei pe care o stăpâneau în veşnic conflict cu Imperiul Bizantin. Conflict acutizat şi de prezența masivă în rândurile lor a unei diaspore evreieşti emigrate din Constantinopol ca refuz la încercarea de convertire a lor la creştinism, inițiată de Leon, la acea dată împărat bizantin (723 d.Hr.). Ceea ce nu reuşise Leon, vor reuşii evreii în scurt timp : convertirea le iudaism a clasei conducătoare şi a unei mari părți a populației khazare.

Într-un imperiu conglomerat care îi cuprindea şi pe cumani, pecenegi şi bulgari, maghiarii vor fi tolerați în schimbul ajutorului lor militar în lupta dusă de aceştia împotriva Imperiului Bizantin.

Dar nu pentru mult timp, pentru că în urma unor disensiuni dintre maghiari şi pecenegi, primii se vor vedea nevoiți să se deplaseze din nou. Împinşi de populațiile pecenege, blocați la nord de ruşi, vor înainta spre vest, cucerind şi ocupând un teritoriu cuprins între Prut şi Nistru căruia îi vor da numele de Atelkuz (țara dintre râuri).

De pe acest teritoriu vor începe în jurul anilor 850 – 860 primele atacuri împotriva cnezatelor şi ducatelor româneşti de dincolo de Prut.

În această situație băştinaşii valahi şi slavi de pe teritoriul Basarabiei actuale, împreună cu cei de dincoace de Prut vor iniția lupte de eliberare şi blocare a continuității invaziei maghiare, hărțuindu-i atât în interiorul teritoriului ocupat cât şi în timpul expedițiilor de jaf.

Datorită acestei opoziții hotărâte, triburile maghiare, se văd nevoite să ocolească partea centrală a țării mai bine organizată şi apărată, mulțumindu-se să o tranziteze pe la nord.

În timpul acestor expediții de jaf şi cucerire, în jurul anuli 862 pătrund în Câmpia Panonică, spațiu slab populat şi asemănător locului lor de origine asiatic. Descoperirea unui asemenea teritoriu precum şi veşnica amenințare a pecenegilor îi determină să părăsească Atelkuzul şi să se îndrepte spre această ''țară a făgăduinței''. Această mişcare de populație se va face într-un timp destul de lung, 38 de ani, timp caracterizat prin veşnice hărțuieli duse de băştinaşi ca răspuns la expedițiile de jaf organizate de triburile maghiare.

Numai datorită acestui fapt, ungurii îşi modifică traseul de infiltrare în Câmpia Panoniei, forțând teritoriul țării noastre pe la sud pe un drum paralel cu cursul Dunării. Modul lor de pătrundere violent şi distructiv va provoca riposta bulgarilor, care aliați cu cumanii vor da o grea lovitură hoardelor maghiare învingându-i într-o mare bătălie dată, probabil în Câmpia Română, în anul 895. Această bătălie va determina grăbirea deplasării est-vest şi aşezarea lor în Panonia.

Astfel se încheie prima etapă a invaziei maghiare prin limitarea puterii lor în zona Panonică, în urma neputinței de a ocupa teritoriul țării venind dinspre est.

Aşezați în Panonia şi organizați sub forma unor uniuni de triburi conduse de Arpad, maghiarii îşi vor îndrepta țelurile expansioniste spre Occident, ajungând până în Germania şi Franța şi spre Transilvania, teritoriu mirific al spațiului carpatic.

În ciuda afirmațiilor unor istorici maghiari că invazia maghiară din Transilvania a găsit un spațiu pustiu din punct de vedere populațional, cronicile maghiare evidențiază prezența şi opozitia românilor din spațiul intracarpatic încă din primul moment al evenimentelor. Cronica '' Gesta Hungarorum '', întocmită de notarul anonim al regelui Bela pe la 1150 descrie în mod detaliat modul în care s-au deşfăşurat ostilitățile şi urmările lor.

Iată cum ne prezintă cronicarul întrevederea dintre solii lui Arpad şi Menumorut, voievodul valah care stăpânea teritoriul cuprins între Mureş, Someş şi Tisa: ''În adevăr, trimişii lui Arpad, Usubuu şi Veluc, au trecut peste râul Tisa în vadul Lucy, şi după ce au plecat de aici, venind în fortreața Bihar, au salutat pe ducele Menumorut şi i-au prezentat darurile pe care ducele lor i le trimisese. La urmă însă, comunicându-i ce aveau să spună din partea ducelui Arpad, au pretins teritoriul numit mai sus. Ducele Menumorut i-a primit însă cu bunăvoință şi încărcându-i cu diverse daruri, a treia zi le-a cerut să se întoarcă. Totuşi le-a dat răspuns zicându-le :=Spuneți lui Arpad, ducele Hungariei, donmnul vostru : datori îi suntem ca unui amic, cu toate ce-i sunt necesare fiindcă e un om străin şi duce lipsă de multe. Teritoriul însă ce l-a cerut bunei voințe a noastre nu îl voi ceda niciodată, câtă vreme voi mai fi în viață. =''

Cuvintele lui Menumorut sunt identice cu cele ale lui Dromichete în fața pericolului macedonean sau ale lui Decebal în fața puterii romane, devenind un ideal şi un crez pentru toți domnitorii Țărilor Române.

Ce altă dovadă mai bună trebuie pentru a demonstra continuitatea daco-getă decât acest ideal şi comportament curajos specific neamului românesc.

În urma acestui refuz foarte diplomatic a lui Menumorut de a le ceda teren, maghiarii pornesc ostilitățile, atacând din mai multe părți voievodatul Bihariei. Nevoit să se angajeze în luptă, Menumorut va pierde rând pe rând toate cetățile sale, fiind nevoit să se refugieze în cetatea lui de scaun. După un asediu susținut timp de treisprezece zile, Biharea avea să cadă în mâinile năvălitorilor, iar voievodul transilvănean este nevoit să accepte condițiile de pace oferite de Arpad. Tratatul de pace dintre cei doi conducători va fi consfințit de căsătoria fiului lui Arpad, Zulta, cu fiica lui Menumorut. După moartea acestuia, voievodatul va trece în mâinile lui Zulta şi implicit sub dominație maghiară.

Cel de-al doilea voievod care va avea de suferit datorită politicii de expansiune maghiară va fi Gelu, stăpânitor al teritoriului ''Ultransilvan'' teritoriul aflat în partea centrală a Ardealului. Menționat în cronici ca şi conducător al valahilor şi slavilor, de origine ''blacă'', Gelu va avea de înfruntat triburile maghiare conduse de Tuhutum. Situația voievodului transilvănean este foarte delicată, hărțuit permanent de cumani şi

pecenegi, el va fi prins la mijloc între aceştia şi triburile maghiare. Angajându-se într-o bătălie fără sorți de izbândă el va fi prins şi ucis lângă râul Căpuş. Voievodatul lui va trece în stăpânirea luiTuhutum şi a urmaşilor acestuia.

Cu ceva mai mult noroc Glad, voievodul Banatului îşi va păstra independența țării lui, acceptând însă suzeranitatea maghiară.

Se pare însă că au mai existat formațiuni statale mici, condse de daci şi cneji valahi în partea de nord şi de sud a Ardealului, care şi-au păstrat suveranitatea şi independența în ciuda tuturor atacurilor maghiare. Cronicile maghiare menționează ca teritoriu trecut sub severanitate maghiară centrul Ardealului nu şi '' țările'' Maramureşului, Hațegului, Făgăraşului şi Almaşului, Bârsei.

Pentru că este momentul , aş dori să fac aici o precizare legată de numele sub care vor apărea în cronici provinciile româneşti de-a lungul timpului şi originea acestor nume.

Denumirea dată spțiului intracarpatic, Ardeal, vine din timpuri imemoriale ale existenței pelasge. Tot mai mulți cercetători vin să confirme identitatea numelui de Ardeal ca fiind o denumire de origine pelasgă, trecută în fondul foarte bogat de denumiri geografice ale dacilor. Romanii au folosit termenul de Ultrasilvania sau Transilvania – teritoriu de dincolo de păduri – sau – în mijlocul pădurilor -. Această denumire împreună cu cea de Ardeal va forma în limba maghiară grupul de cuvinte erdö-erdély (silvania – pădure), determinând mai târziu pe lingviştii maghiari să susțina originea maghiară a numelui Ardealului (maghiarii fiind de origine locuitori de pusta, nu aveau in vocabularul fonetic termenul de padure, astfel ca au fost nevoiti sa si-l creeze prin adaptare) . Limba maghiară a preluat din română foarte multe cuvinte şi expresii adaptându-le exprimării lor fonetice.

Denumirea dată teritoriului estic de dincolo de Carpați de Moldova, este de origine dacică, fiind la origine Moldava. Alcătuit din doi termeni ''mol'' ce intră în componența numeşlui Zamolxe şi ''dava'', termen ce denumeşte cetățile dace, cuvântul Moldova s-a păstrat nemodificat de-a lungul timpului.

Teritoriul sudic al țării v-a purta inițial numele de Muntenia, nume originar în denumirea dată de romani acestui teritoriu ce se întindea la poalele Carpaților :Trans-Montana. Ulterior va mai fi folosit şi termenul de ''Terra Valahorum'' – folosit în relațiile dintre voievozii munteni şi şi regii maghiari pentru a delimita identitatea specială a băştinaşilor Câmpiei Române. Acest termen va deveni mult folositul nume al Munteniei – Țara Românească.

Pentru că nu este lipsit de interes, vom prezenta şi termenul general care denumea în evul mediu timpuriu întreg teritoriul țării : DACIA !

Primii cincizeci de ani ai sec. X sunt pentru maghiari anii organizării unor incursiuni fructuoase în Occident. Rând pe rând sunt călcate regatele şi ducatele morave, france şi germane. Expedițiile devin din ce în ce mai frecvente ceea ce determină pe regii francezi şi germani să se organizeze în scopul apărării şi contracarării efectelor invaziei maghiare.

Astfel încât la 10 agust 955, regele german Otto Cel Mare înfrânge şi distruge puterea maghiară, oprindu-le pentru totdeauna drumul spre vest. Rămăşițele acestor triburi se vor grupa în pusta panonică iar sub regele Stefan vor forma baza statului maghiar.

Odată cu sedentarizarea definitivă a maghiarilor, se vor acutiza conflictele dintre regalitatea maghiară şi populația băştinaşă din Transilvania.

Astfel încât în jurul anului 1000, uramşul lui Glad, Ahtum sau Ohtum respinge dominația maghiară şi acceptă suveranitatea bizantină, iar ca semn de vasalitate se botează în rit ordoxos bizantin. Acesta este şi un răspuns la catolicizarea regelui Ungariei, Stefan I. Replica regelui Stefan nu se lasă aşteptată trimițând împotriva lui Ahtum o oaste bine organizată condusă de unul dintre cei mai capabili conducători de oşti maghiare :Chanadinus.

Învingător în toate luptele purtate, Ahtum îşi proclamă independența stabilindu-şi capitala în cetatea Morisena. Pentru o asemenea jignire adusă coroanei maghiare, în anul 1003 Ahtum este asasinat, ducatul lui trecând sub conducerea lui Chanadinus.

O mai interesantă morală au evenimentele desfăşurate între urmaşul lui Tuhutum, Jula şi regele Ungariei, Stefan Cel Sfânt.

Dar să ne întoarcem la momentul Tuhutum.

După trecerea voievodatului lui Gelu în mâinile lui Tuhutum, urmaşii acestuia îl vor stăpânii respectând regulile vasalității maghiare. Nepotul lui Tuhutum, Jula cel Bătrân, fiul lui Horca a avut la rândul lui doi nepoți, Stefan, fiul fiicei lui căsătorite cu ducele Geza şi Jula denumit cel Tânăr.

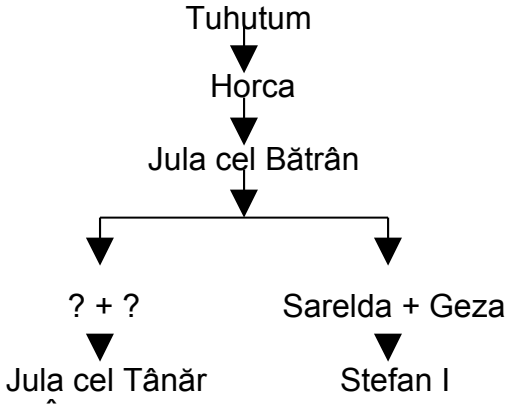

În anul 1000 cei doi veri vor fi în culmea gloriei şi a puterii. Jula va stăpâni cnezatul lui Gelu extins precum ''dux magnus et patens'', iar Stefan va fi rege al Ungariei. În spiritul lui Ahtum şi Jula se va împotrivi dominației maghiare, inițiind lupte de eliberare şi atodeterminare. Considerat ca periculos coroanei maghiare el va fi capturat, posibil prin trădare şi dus la Alba Iulia şi creştinat cu forța în rit catolic. Pentru a nu mai constituii o amenințare, Jula va fi şi el asasinat în anul 1003, eliminându-se o posibilă concurență la tronul maghiar.

Despre cel de-al treilea voievod menționat în cronicile maghiare, Kean, se cunosc foarte puține date, limitându-se doar la delimitarea spațiului care-l administra : sud-estul Transilvaniei.

Fapt interesant în desfăşurarea acestor evenimente este continuarea luptelor de eliberare de sub dominația maghiară şi respingerea oricărui statut de suveranitate al coroanei ungare. De ce este important acest lucru ? Pentru că în acest refuz de a accepta ocupația maghiară vor fi implicați atât români cât şi slavi, cumani, pecenegi, secui şi chiar maghiari, cum a fost cazul lui Jula cel Tânăr.

De ce ridic acestă problemă ? Pentru că, continuitatea maghiară în spațiul european este o ciudățenie. Şi am să vă explic de ce.

Poporul maghiar la origine a fost un popor de rasă mongolă, având caracteristicile antropologice tipice acestei rase. Pe parcursul timpului acest caracter va dispărea în primul rând datorită luptelor pe care le-au dus. Marea majoritate a luptătorilor veniți din Asia vor pieri pe câmpurile Europei fiind la un moment dat exterminați de pecenegi şi de armatele franco-germane. În acest moment elementul mongol se va substitui prin infiltrarea elementului turcic sau caucazian (să ne amintim de khazari), evreiesc (idem momentul khazar), german şi slav (prin asimilarea locuitorilor pustei Panonice), valahi (prin maghiarizări forțate şi acceptate benevol) etc. Numai astfel se poate explica de ce actalul popor maghiar are aceleaşi caracteristici fizionomice asemănătoare cu popoarele din prejur şi europeene, singura particularitate fiind limba de origine ugro-finică pe care au adoptat-o toți cei convertiți.

Aşa se explică de ce mulți dintre conducătorii lor au fost de origine khazară : Usubuu, Velus, Bulcsu. Fiind acceptați de masa maghiară, ei s-au deplasat împreună cu aceştia spre Europa. Astfel se explică şi existența monumentelor funerare evreieşti prezente pe teritoriile țării noastre (nordul Transilvaniei şi al Moldovei) începând

încă din sec. al X-lea. Mulți dintre primii regi maghiari vor fi de origine evreiască : Samuel, Solomon, Coloman.

Fenomenul maghiarizării asemănător celui uzitat de evrei prin convertirea la iudaism, a fost necesar implicit pentru salvarea populației de la dispariția de pe scena istoriei.

În Transilvania, maghiarii a dus permanent o politică de deznaționalizare trecând în rândurile lor, forțat sau în schimbul acordării unor privilegii, mari mase de populații româneşti, cumane, slave, secuieşti. Nu este lipsit de interes să prezentăm lista primilor regi maghiari, pentru a înțelege implicațiile unei astfel de substituiri istorice. Primii patru regi sunt descendenții direct ai maghiarilor originari din Asia : Arpad, Zsolt, Taksany şi Geza ; următorii poartă deja nume latineşti , fie de împrumut, fie că au o origine valahă : Stefan, Petru, Andrei ; urmîtorii sunt cei amintiți mai sus de origine evreiască : Samuel, Solomon, Colomann ; apoi urmează o combinație internaționalistă : Otto, Ldovic, Sigismund de Luxemburg - germani ; Venceslav, Vladislav – slavi ; Ladislau – cuman ; Carol, Robert – franco-italian ; Iancu de Hunedoara, Matei Corvin – români şi lista ar mai putea continua.

Tot aşa se prezintă lista şi în Transilvania ; majoritatea principilor şi guvernatorilor acestei provincii vor fi de origine română. De altfel majoritatea familiilor de viță nobilă maghiară au o ascendență românească.

Trecerea multor cneji şi mici nobili români în rândurile nobilimii maghiare s-a făcut fie ci sabia fie în asigurarea nepierderii vechilor privilegii. Numele vechilor cnezi de Maramureş, Dragoş a devenit Dragfy ; cel al cneazului Vladislav Românul din Zlaşti s-a adaptat la Zaladi ; numele voievodului de Hunedoara a devenit Hunyadi , precum s-au maghiarizat şi numele familiilor Cândea în Kendefy, Zeicu în Zeyc, Pop în Papp, Crai în Kiraly.

Şi originea acestei ciudățenii se află în povestea de începuturi a descendenței maghiare.

La moartea lui Gelu, Tuhutum avea să-l căsătorească , pentru a linişti spiritele băştinaşilor, pe Horca cu una din ficele voievodului român. Din această alianță avea să se nască acel personaj misterios care va fi numit de cronica lui Anonimus, Jula. Mulți cercetători au lansat diferite ipoteze privind numele acestui personaj istoric real, care mai de care mai interesantă. Interesant este faptul că atât Chronicon Budense cât şi Chronicum Pictum Vindobonense asociază numele marelui duce maghiar cu oraşul Alba Iulia. Nu este exclus ca acest conducător să fi fost educat în spirit românesc iar numele lui de origine să fi fost de fapt Iuliu. Povestea descoperirii de către el a cetății Alba Iulia fondată de către romani fiind un fapt perfect normal. Valahii transilvăneni nu puteau dezvălui locul unai cetăți sacre decât unuia dintre ei. Ca dovadă că maghiarii au rebotezat oraşul după numele redescoperitorului – Gyulafehérvár – oraşul oraşul alb a lui Iuliu. Iată cum nu este exclus ca originea primului rege catolic maghiar, vorbim despre Stefan I, să fie de sorginte valahă. De altfel vărul lui, Iuliu (Jula) cel Tânăr a demonstrat-o cu prisosință.

De ce m-am legat de aceste amănunte, pentru că nu putem înțelege statutul Principatelor Transilvaniei decât explicând cazele care i-au conferit acest drept.

Istoria se măsoară prin ciudățeniile ei şi nu prin evenimentele normale şi clare. Cum poate fi clasificat gestul învingătorului lui Ahtum, Chanadinus atunci când omagiindu-l pe regele lui catolic porneşte împotriva Transilvaniei, iar odată ajuns aici şi învingător nu găsaşte alt lucru de făcut decât să construiască şi să ctitorească la Morisena o mănăstire ORTODOXĂ !

După moartea lui Stefan I, românii reiau lupta de eliberare a Transilvaniei coalizând în jurul lor toate forțele existente. Astfel în anul 1068 o alianță valaho-pece-negro-cumană zdruncină siguranța coroanei maghiare, obținând victorii după victorii, obligând elementul maghiar să se retragă din Transilvania. În această situație armata maghiară pătrunde în Principat, obligând alianța valahă şi cumană să se retragă. Bătălia decisivă se va da lângă oraşul Dobuka pe muntele Kyrieleys, bătălie câştigată de

regele Solomon. Interesant este faptul că această alianță a fost condusă se pare de un conducător de origine valahă, pe nume Osul.

Sub regii maghiari Ladislau I (1077 – 1095) şi Coloman (1095 – 1116) procesul de maghiarizare se intensifică sporind efectul dominației maghiare. Conştienți de imposibilitatea alipirii Ardealului coroanei maghiare, i se conferă acestei provincii statutul de Principat care îi asigură autonomia, dar cu recunoaşterea suveranității maghiare.

Primul principe transilvănean va fi începând din anul 1111 Mercurius (oare maghiar get-beget ?).

Dar să părăsim spațiul intracarpatic pentru a vedea ce se petrece în afara lui, chiar dacă lipsesc cu desăvârşire documentele acestei epoci, în acest spațiu.

Evoluția societății româneşti îm pragul mileniului doi, condiționează necesitatea formării unor nuclee generatoare de viitoare state centralizate feudale. Această centralizare se va face fortuit în scopul apărării populației în fața triburilor migratoare. Organizarea mai complexă a societății valahe implică existența unor conducători numiți de acum : duci, cneji, voievozi ori jupani.

Această organizare care duce la apariția primelor cnezate şi voievodate este pomenită în cronicele ruse, maghiare şi bizantine.

Prezentând luptele dintre cneazul rus Sviatoslav şi triburile cumane, cronica lui Nestor ’’ Povestea vremurilor trecute ’’ menționează existența a nu mai puțin de optzeci (!) de oraşe-cetăți – în Câmpia Munteniei, puternic dezvoltate social şi economic. Acest fapt nu ne poate convinge decât de existența unor puternice voievodate conduse de pricepuți voievozi.

Este cazul să amintesc şi situația altei provincii româneşti, Dobrogea, teritoriu get care a intrat în componența provinciei romane – Moesia. Numele provinciei vine de la numele conducătorului valah Dobrotici.

Prima mențiune medievală legată de acestă provincie aflată sub ocupație bizantină vine din anul 943, odată cu amintirea unui conducător al regiunii pe nume ’’jupân Dimitrie’’.

Luată în posesiune de cumani şi pecenegi, aceştia inițiază o revoltă populară îndreptată împotriva dominației bizantine. Conducătorii acestei revolte organizată între anii 1073 – 1074 sunt pomeniți în cronica ’’Alexiade’’ întocmită de Ana Comena, sub numele : Tatos – stăpânitor al Durostorului, Satza – stăpânitor al Vicinei şi Sesthlav.

Dominația cumană durează puțin, până în juru anului 1100, când aceştia părăsesc teritoriul țării, migrând spre sud.

Dobrogea trece din nou sub stăpânire bizantină fiindu-i hărăzit să se reîntoarcă la patria mamă abia în timpul lui Mircea cel Bătrân.

C O R O L A R 5

TEORIA ROMANIZĂRII DACILOR - UN RĂU NECESAR

Această problemă a definirii identității poporului Român a suscitat de-a lungul timpului multe şi mari controverse. S-au aruncat în luptă teorii care mai de care mai fanteziste, etalate prin diverse cărți, concepute de diverşi neaveniți, care mai de care mai departe de realitate. Discuțiile legate de originea noastră au căpătat un caracter politic, şovin, antinațional şi un caracter strategic, mai ales în sec. XVIII şi XIX, când ocupanții austro-ungari ai Transilvaniei căutau să-şi argumenteze pretențiile teritoriale asupra Ardealului, prin teorii aberante şi nu în conformitate cu adevărul istoric.

Astfel Fr. Sulzer formulează obiecțiuni împotriva continuității dacice, scriind că actualii valahi nu sunt aborigeni, ci un popor venit din Iliria sau Macedonia. În completare, R.Roesler susține că dacii au fost exterminați , iar odată cu retragerea armatei romane din Dacia puțina populație romanizată s-ar fi retras în sudul Dunării, dând naştere popoarelor valahe existente în zonă (Macedonia şi Grecia). Românii ar fi venit de undeva din Lombardia sau Romagna şi s-arr fi aşezat pe actualul teritoriu al României în sec. XII- XIII, într-un spațiu ocupat de cumani, slavi, pecenegi, bulgari (în Țara Românească şi Moldova) şi unguri (în Ardeal).

Interesant este faptul că pe lângă autorii de origine maghiară, austriacă şi bulgară, care susțin apariția elementului românesc prin invazie târzie, se adaugă şi autori români care susțin teorii false, străine de realitatea istorică şi contrare interesului național.

Alexandru Philippide prezintă originea românilor ca rezultat al ascendenței romane din Moesia, de unde ar fi trecut în sec. XII Dunărea, migrând spre nord. Dacii romanizați în Dacia ar fi fost foarte puțini, neglijabil ca număr. Românii s-ar fi născut dintr-un conglomerat format din elemente romanizate, la care s-au adăugat : alanii, vandalii, avarii, bastarnii, gepizii, goții, herulii, marcomanii, sarmații, slavii, taifalii, bulgarii şi roxolanii. La tot acest fantastic amalgam mai adaugă şi triburile dace: bessi, costobocii şi carpii.

Vorba lui Robert Charroux :'' A spune contrariul, a susține avidența, ar fi erezie !''

Eudoxie Hurmuzaki completează în mod nefericit teoriile lui Philippide, concluzionând că românii s-au născut în Munții Haemusului.

Iată de ce în fața unor asemenea murdării, corifeii Şcolii Ardelene au reacționat prompt, încercând să dovedească originea poporului român ca descendent al poporului geto-dac romanizat.

De unde provine această teorie a dacilor romanizați ?

În contextul luptei antiotomane, inițiată şi condusă de români, occidentalii şi bizantinii '' redescoperă '' că dincolo de bariera slavă şi maghiară există o enclavă latină. Neputându-şi explica această ciudățenie, concluzionează pueril că unica posibilitate a descendenței valahe ar putea fi romanii, care au cucerit cândva o perioadă de timp, Dacia.

Romanitatea poporului român este afirmată de Poggio Bracciolini în ''Descriptiones convivales'' (1451), Enea Silviom Piccolomini (Papa Pius al II-lea), Nicolas Hachinensis, fiind preluată de alții şi dezvoltată şi de mari umanişti ai timpului precum :

Pietro Ransano, Alessandro Cortesi, Antonio Bonfini, Filippo Buonacorsi Calimacco, Johannes Lebel, Georg Reichersttoffer, Jan Dlugosz etc.

Nicolae Oalhus preia această ipoteză şi într-o scrisoare adresată lui Erasmus din Rotterdam îi semnalează acestuia că românii din Transilvania '' se trag chiar de la Roma, cetatea stăpână a împăraților şi că au fost aşezați într-o parte foarte bogată Daciei, care se numeşte Transalpina. . . ''

Această teorie va fi preluată şi de o serie de învățați maghiari: ''Transilvania a fost locuită de romani, de la care au rămas valahii în păduri şi în munți şi care se numesc ei înşişi valahi.'' (Heltai Gaspar), sau :'' colonia romanilor s-a transformat în neamul românilor (. . .). denumirea lor nu derivă din =Flavus= cum pretind Bonfinii, ci din denumirea dată de către unguri strămoşilor romanilor din Panonia.''

Este şi normal ca şi cronicarii români să preia această teorie a romanizării dacilor pentru a-şi putea apăra ființa şi identitatea națională. Dimitrie Cantemir susține şi el originea pur latină a poporului român prin nimicirea elementului lingvistic dac de către cuceritorii romani şi adoptarea limbii acestora.

Mult mai realist, Miron Costin susține simbioza daco-romană, asemenea altor cronicari : Dosoftei, Gr. Ureche, Stolnicoul Cantacuzino, Radu Popescu, Ion Neculce.

În sec. al XVIII-lea originea românilor devine o problemă de ordin politic. Românii ardeleni pornesc lupta pentru a-şi păstra ființa națională. Unul dintre inițiatorii acestei lupte va fi marele umanist Ioan Inochentie Micu Clain (1692 – 1751) care va deschide drumul spre afirmarea conceptului de națiune pentru românii transilvăneni.

Munca lui va fi continuată de reprezentanții Şcolii Ardelene : Gheorghe Şincai, Samuil Micu, Petru Maior şi Ion Budai Deleanu, corifei care vor susține originea pur latină a românilor din Ardeal şi dreptul de afirmare ca națiune. Intr-un cadru social răvăşit de revoltele românilor, împotriva ocupației austro-ungare, protestul lor de definire a identității naționale capătă caracterul de luptă politică. Folosind tot ceea ce se cunoştea la acea vreme, contestă aberantele teorii ale lui Sulzer şi Roesler, mai mult intuitiv şi folosindu-se de puținele documente ale vrenmii.

Şi să ne gândim cât de periculos era pentru acele timpuri să afirmi că nu a existat nici o combinație daco-romană şi, că românii se trag din daci. Simpla contestare a ideii de romanizare ar fi dat apă la moara adepților teoriilor roesleriane şi panslaviste, periclitând situația politică şi socială a românilor.

Alegând această formă de apărare a identității neamului, mari istorici ai sec. XIX şi XX, precum : B.P.Haşdeu, A.Xenopol, V.Pârvan, N.Iorga (!) (chiar daca in anumite scrieri chiar ei insisi o negau !), aveau să dezvolte utopia ''Daciei şi a dacilor fericiți într-o Dacie ocupată de romani'', adâncind prăpastia care ne desparte de adevăr.

Chiar dacă Nicolae Densuşianu va încerca să prezinte adevărata fațetă a originii dacilor şi a mecanismului de formare a popoarelor europene de limbă latină, efotul lui va fi etichetat drept mitologizare şi nebăgat in seamă.

Totuşi într-un moment de luciditate şi inspirație, Iorga avea să conteste tot ceea ce a susținut o viață, afirmând că ''nu suntem un popor de bastarzi'' ; fiind imposibil de crezut că poporul român s-a născut din potența ofilită a unor veterani romani?, storşi de vlagă după un serviciu militar de 20 –30 de ani.

Întregul fundament al teoriei ''romanizării dacilor se bazează pe arhicunoscutul basm ce fabulează despre existența unui general roman Flaccus sau Flavus care i-a civilizat pe daci şi a împrumutat numele său neamului nou născut. Şi această naivitate a fost transmisă prin intermediul cronicilor timp de sute de ani, conferindu-i-se un caracter ştiințific şi argumentat arheologi ! (?)

Dacă am admite funcționarea teoriei romanizării forțate a dacilor, atunci cum am putea explica faptul că dacii au conviețuit mai mult de 165 de ani cu goții, iar în limba română nu a existat nici o influență germanică ? Cum am putea explica faptul că în urma comunității româno-slave, limba română a luat din limba slavă o mulțime de cuvinte dar nu şi-a schimbat caracterul latin-dacic ? De ce nu există nici un efect lingvistic în urma ocupației de 1000 de ani a mahiarilor în Transilvania ? Cum a fost posibil ca limba

română să nu fie substituită de către maghiari în ciuda eforturilor făcute ? Cum putem explica unitatea teritorială a limbii odată ce Moldova, nordul Transilvaniei şi estul Munteniei n-a fost ocupat niciodată de glorioasa armată romană ?

Este timpul să recunoaştem că acea comunitate daco-romană mult trâmbițată a fost echivalentă cu o coabitare dintre un cuceritor şi un asuprit. Niciodată vechile cronici nu au pomenit o populație daco-romană sau romanizată, ci doar dacică sau valahă. Chiar şi în evul mediu teritoriul țării este pomenit de cronicari cu termenul de ''Dacia''.

Dovezile continuității dace pe acest teritoriu există, dar nu sunt analizate suficient, fiind ignorate.

După retragerea armatelor romane din Dacia, unul din titlurile de glorie ale împăraților romani a fost adoptarea calificativului de ''Dacicus Maximus''. Ce reprezintă această distincție ? Şi cui i se acorda ? Acelor Cezari care-i învingeau în lupte pe DACI. Şi atunci cum afirmăm că dacii au fost strămutați sau exterminați ? Când după părăsirea mai puțin glorioasă a Daciei, romanii au mai luptat împotriva dacilor încâ câteva sute de ani !

Trebuie să ne punem întrebarea ce l-a determinat pe Attila, mare conducător hun să se intituleze :''Attila, Rex Hunorum, Medorum, Dacorum''? Spiritele dacilor dispăruți sau a celor vii care-i erau aliați în luptele duse împotriva Imperiului Roman ?

Cronivcarul bizantin Kekavmenos este cel care va explica corect continuitatea şi identitatea românilor într-un text simplu şi memorabil :''Niciodată neamul Vlagchilor n'a păzit credința către nimeni, nici măcar către cei mai vechi împărați romani. Bătuți de împăratul Traian şi cu totul striviți, ei fură supuşi şi regele lor Decebalus tăindu-se capul, îl puseră în țapă în mijlocul cetății Romanilor. Aceşti Vlahi sunt aşa numiții Daci şi Bessi.''

Rândurile lui Kekavmenos se complectează perfect cu concluzia riguroasă a umanistului italian Lazaro Sorano :'' Sono senza dubbio i Transilvani stimati di piu belicosi popoli d'Europa. Questi insieme con i Moldavi et con i Valacchi sono gli antichi Daci, tanto temuti da Romani'' (L'Ottomanno –1599) ; adică pe dacă :'' Fără nici un dubiu transilvănenii sunt stimați ca cel mai războinic popor din Europa. Aceştia împreună cu cu moldovenii şi valahii sunt anticii Daci, atât de temuți de Romani.''

De unde s-au inspirat aceşti autori dacă nu din cronici mai vechi, unele dispărute. Studiul celor existente ar lămuri însă definitiv problema adevăratei origini a românilor, aliminându-se pentru totdeauna una din marile erori ale istoriei.

Care sunt aceste documente ? Să-l lăsăm pe Radu Stan Carpianu să ni le enumere :'' sunt legile Belagine (ale lui Deceneu) scrise de geți, care se mai foloseau şi în sec. VI sub acelaşi nume, iar ulterior sub numele de ''Lex Antiqua Valachorum'' ; sunt Biblia (lui Ulfilas), Omiliile Ostrogoților, Papirusul de la Arezzovo, Codex Argenteus, Calendarul şi celelalte scrieri în limba getică publicate de Mai şi Castiglioni, cum arată istoricul italian Carlo Troya ; sunt lucrările scrise (în limba bessică) pe timpul Sfântului Niceta episcopul vechii Dacii ; sunt scrierile geților (sau Valahilor) din a doua parte a mileniului I e.n. din mănăstiri, biserici, oraşe, care fiind scrise într-o limbă şi un alfabet getic (apropiat de cel chirilic şi grec), nu au fost (sau nu s-a vrut să fie) luate în seamă şi studiate până în prezent ; sunt Codicele de la Ieud (care poartă data de 1391) şi alte scrieri mai vechi (sec.IX) care deşi descoperite de multi ani, nu au fost încă introduse în circuitul literar şi istoric, (. . .)'' (Enigma insulei sau călătorie peste şapte milenii – Bucureşti).

Concluzie :'' Românii nu-şi au originea în culcuşul amoros al lui Traian
cu o femeie dacică de moravuri îndoielnice'' (!)

Constantin Daicoviciu

MOTO :'' Căci este scris : Domnului Dumnezeului tău se te închini şi numai Lui să-i slujeşti.''
''Noul Testament – Iisus Christos''

XIII. ISTORIA CREDINȚEI ŞI ÎNCEPUTURILE BISERICII ÎN DACIA ~ VALAHIA

Cunoaştem din capitolul închinat lui Zamolxe, originile religiei Geto-Dace din cultul închinat ''ZEILOR CELOR MARI'' de către pelasgi şi ,''reforma'' religioasă şi socială realizată de Zamolxe. Putem afirma fără nici o rezervă că Zamolxe a pregătit creştinarea poporului său. Astfel preoții lui numiți ''KTISTI'' – ctitori, ziditori, întemeietori-, adoptau o ținută stoică, castă, fiind la mare cinste între daci. Pomeniți şi sub numele de ''PLEISTOI'', Josephus Flavius îi compară cu secta precrestină a esenienilor, căreia ar fi aparținut atât Ioan Botezătorul cât şi Iisus Christos, sectă despre care se fac atât de multe speculații în ziua de azi.

Cert este faptul că Dacia prima țară creştină din această zonă Balcanică a fost creştinată paşnic şi nu cu sabie. Astfel încât dacii, au fost ''primii creştini din această regiune a Europei. Celelalte popoare vecine numai după multa secole au fost botezate.''(Mircea Eliade)

Aşa cum arată Eusebiu, i s-a hărăzit ca lucru creştinarea Daciei Apostolului Andrei : ''sfinții apostoli, discipoli ai Salvatorului nostru, erau atunci dispersați pe tot pământul. Lui Toma, după tradiție i-a revenit țara părților ; Andrei a primit Scythia; Ioan ,Asia, unde a trăit şi a murit la Efes.''

Dar să vedem cine era acest Andrei ? De origine pescar, frate al lui Simon Petru, supranumit de primii creştini ''Întâiul Chemat'', Apostolul Andrei a predicat pe la mijlocul sec. I în Grecia, Asia Mică ,Schytia Mica (Dobrogea) si Schytia Mare. Împărtăşind sfârşitul tragic al Mântuitorului, moare şi el crucificat de romani pe un instrument de tortură în frmă de X, aşa-zisa Cruce a Sfântului Andrei. Crestinarea dacilor avea sa-l aduca lui Andrei, supranumele de " Apostol al Lupilor " !

Dar sămânța aruncată de el, prinde roade şi pe parcursul timpului, mulți daci devin adepți ai creştinismului. Cu toate că, cultul lui Zamolxe este practicat în mod oficial, o mică parte din daci convertiți de misionari, încep să se închine lui Dumnezeu (din latinul Dominus et Deus – Stăpân şi Zeu). Dacii vor prelua religia creştină şi pe o altă cale, care poate fi considerată cea principală. Conviețuirea dacilor cu goții şi adoptarea de către aceştia a Arianismului, implică şi convertirea dacilor la această formă a religiei creştine.

Să vedem ce este Arianismul şi care este originea lui. Doctrina lui Arius, preot din Alexandria, Egipt, excomunicat în 323, neagă divinitatea Verbului, identitatea de substanță dintre Christos şi Dumnezeu, Dumnezeu fiind etern, Infinit şi Atotputernic, iar celelalte ființe sunt creaturi ale Lui. Astfel Iisus Christos a fost extras din neant şi nu din

substanța divină, iar prin alegerea binelui de către el şi a meritelor lui a fost adoptat ca Fiu al Creatorului, devenind o divinitate secundară sau subordonată.

Dacii leagă astfel cultul zamolxian de cel creştin, prin convingerea că şi Zamolxe a putut fi un ales a lui Dumnezeu. Adoptarea arianismului de către daci este mai mult ca sigură , având în acest sens trei dovezi :

1. prima este legată de comunitatea cu goții ; obiceiurile celor două popoare se întrepătrund pe parcursul sutelor de ani. Aşa cum goții au preluat cultul lui Zamolxe, tot aşa au preluat şi dacii arianismul de la goți.
2. numai astfel se poate explica dispariția prezenței cultului lui Zamolxe din spiritualitatea dacă, prin identificarea cu Iisus Christos.
3. descoperirea unei inscripții, datată 1128, care afirmă aurmătoarele :''egipsis iglisia i Valaki'', adică '' biserica egipteană şi valahă'', termenul de biserică egipteană reprezentând tocmai forma ariană a cultului practicat la începuturi.

Primele comunități creştine au fost persecutate de împărații romani, iar practicanții ucişi. Pe teritoriul Daciei, brațul romanilor e mai scurt, creştinii putând să-şi desfăşoare activitățile legate de cult mai în voie. Totuşi în timpul domniilor lui Domițian şi Galerius, creşte intensitatea persecuțiilor față de creştini, ajungând şi în Dacia, mulți adepți ai lui Christos fiind martirizați.

Şi totuşi Galerius este cel care dă PRIMUL EDICT DE TOLERANȚĂ față de creştini şi, nu Constantin cel Mare , care oficializează religia creştină pe tot teritoriul Imperiului Roman. Aceasta este realitatea istorică şi nu alta.

Aşa cum afirmă Lactanțiu, Galerius a fost cel mai înverşunat duşman al creştinismului. Care a fost motivul schimbării atitudinii lui față de creştini, cu câteva zile înainte de moarte ? Primirea iertării de la creştini ? Nu este cazul. Galerius, educat în spiritul lui Zamolxe ştia că va merge la el după moarte şi nu avea nevoie de lumea unui zeu străin. Sau poate motivul toleranței lui față de creştini a fost de inspirație divină, asemenea semnului primit de Constantin cel Mare pe câmpul de luptă (acea cruce care a acoperit cerul).

Anul morții lui Galerius, 311 d.Hr. este anul naşteii lui Ulfila (Wulfila), viitor episcop şi propovăduitor al creştinismului, jumătate dac după mamă (după I.C.Drăgan), jumătate got. Ulfilas este cel care traduce în limba dacilor şi a goților, Biblia. Să vedem ce afirmă legat de aceasta, Radu Stan Carpianu :'' Ținând seama că Geții (respectiv Goții), dispuneau de o scriere (preluată de la Deceneu şi mai departe) în care s-au scris diferite opere (aşa cum s-a arătat) şi în care Ulfilas a tradus Biblia în limba Goților (înainte de a fi episcop Sf. Nichita) este posibil ca frații Metodiu şi Chiril când au întocmit alfabetul slavon (în sec. IX –X) să fi ținut seama se scrierile care existau în această parte a Europei în acest sens, ceea ce a făcut ca şi Vlahii (românii) urmaşii Geților să preia această scriere (chirilică) asemănătoare cu cea getică şi greacă şi s-o folosească în biserici şi în administrația de stat până în sec. XIX când a fost înlocuită oficial cu cea latină.''

Iată o transformare a scrierii vechi pelasge-protodace în scriere greacă, runică (la goți) şi chirilică.

Imediat după dispariția lui Ulfilas, rolul de conducător al spiritualității creştine este preluat de către Ioan Cassian din Constanța, născut în anul 360 în Dobrogea şi decedat în anul 435 la Marsilia. Ctitor al catedralei Sf. Victor dibn Marsilia şi discipol a lui Ioan Gură de Aur, a publicat peste optzeci de lucrări filosofice-religioase.

Lucrarea lui Ioan Cassian va fi ulterior preluată în sec. IV –V de către Sf.Niceta, episcop al Daciei de Sud, iar în sec. VI de Dionisie Românul, mare doctrinar şi cărturar al Bisericii.

Scindarea Imperiului Roman provoacă şi scindarea Bisericii. Fiecare din cele două jumătăți aşe Imperiului asumându-şi rolul conducător în propovăduirea religiei creştine, prin existența unui Patriarh la Constantinopole şi a unui scaun Pontifical la Roma. Începând din anul 857, şi culminând cu anii 861 şi 866, luptele interne, tăcute, dinte cele două Biserici duc la Marea Schismă din anul 1054, când Marele Patriarh al

Constantinopolelui, Cerularie, închide toate Bisericile şi Mănăstirile de rit latin de la Constantinopole. Ca răspuns la acest fapt, Cerularie a fost excomunicat de către Leon al XI-lea în acel moment Papă la Roma.

Datorită zonei în care era aşezată, Valahia, intra în sfera de influență a Bisericii Bizantine de rit ORTODOX (greco-oriental) – drept credincioasă.

Dar să vedem ce spune Dan Zamfirescu în cartea sa, despre acest moment :''Dacă, urmând bătrânilor noştri, am vedea în unele întâmplări ale istoriei degetul lui Dumnezeu, atunci întemeierea Țărilor Române în nordul Dunării şi consolidarea lor împotriva imixtiunilor lumii catolice în cursul veacului al XIX-lea, adică veacul in care turcii pun piciorul pe pământ european, ne-ar apare ca o astfel de întâmplare cu un tâlc de găsit pe alte tărâmuri.''

Să ne amintim unul din motivele conflictului dintre regele maghiar Stefan şi voievodul valah Ahtum. Ca răspuns la botezul regelui maghiar în rit catolic, Ahtum se botează ca ortodox. '' Statele române se nasc într-o vreme de puternică expansiune occidentală, în umbra Ungariei şi Poloniei, din care, aderarea la Catolicism făcuse în adevăr în această vreme = mari puteri = ale Europei Medievale. (. . .) Propaganda catolică, interesele de stat, o serie întreagă de realități puneau pe domnii români în dilema Orient – Occident, Ortodoxism – Catolicism. Ei au ales Ortodoxia, Răsăritul, Bizanțul şi au întors armele chiar împotriva Occidentului şi Catolocismului la Posada.'' (şi de câte ori a mai fost nevoie pentru apărarea intereselor naționale. → N.A.) (Dan Zamfirescu).

Atât în Țara Românească cât şi în Moldova, Ortodoxia se va decide prin puterea armelor. În urma victoriei lui Basarab I asupra ungurilor, fiul lui întemeiază în anul 1359, Mitropolia Munteană Ortodoxă ; iar în acelaşi timp Bogdan '' Descălecătorul '' se intitulează Domn al Moldovei, independent de amestecul Regilor Catolici maghiari şi Ortodoxă. În Transilvania acceptarea Ortodoxismului ca formă de luptă împotriva ocupantului maghiar, devenise o problemă de ordin Național, încă din jurul anului 1000. În ciuda faptului că autoritățile maghiare au dus, timp de 807 ani, o politică de deznaționalizare şi maghiarizare a elementului Românesc, ei nu au reuşit nici măcar să-i convertească la Catolicism. În cele mai grele momente ale Istoriei sale, Transilvania şi-a păstrat religia Drept – Creştină.

'' Caracterul – Domniei – româneşti este deci bizantic şi nu occidental şi acest fapt explică diferența profundă ce o constatăm între profilul lui Mircea cel Bătrân, a unui Ştefan cel Mare, a unui Brâncoveanu şi al regilor apuseni.

Ceea ce lipseşte tuturor este spiritul de aventură, de cucerire, de căutare a gloriei armelor – toți sunt nişte apărători de țară, nişte paznici ai integrității pământului lor, al dreptului cel aveau asupra acestui pământ. Când la Nicopole, Mircea participă la cruciadă, avea de-a face în mod evident cu două lumi : o lume pentru care războiul era o aventură, o faptă = suprameritorie =, extraordinară, aducătoare de glorie şi o altă lume care îşi apăra - nevoile şi neamul -. Una este educată de Biserica Catolică, cealaltă de Ortodoxie.'' (Dan Zamfirescu)

Ocuparea Constantinopolelui şi a Imperiului Bizantin de către turci va muta inima Ortodoxismului , pentru un moment istoric, în Țările Române. Războaiele domnitorilor Români împotriva turcilor, misiune nobilă de oprire a Islamului la Porțile Europei, o vor face-o fără nici un sprijin occidental. În momentele de cumpănă pentru români şi întreaga Europă implicit, regii Catolici refuză să de-a o mână de ajutor Domnitorilor Ortodoxi, preferând o alianță cu musulmanii ! Mulți domnitori aveau să fie îndepărtați din domnie şi ucişi datorită aranjamentelor occidentale.

> ''Nu se poate repeta îndeajuns acest lucru: nu turcii au distrus Bizanțul, ci occidentalii ! Turcii n-au fost decât profitorii conflictului religios, economic şi politic, dintre Orientul Bizantin şi Occidentul Latin.''
>
> (Dan Zamfirescu)

MOTO :'' Zice – va neştine : prea târziu iaşte ! După sutele de ani, cum să vor putea şti poveştile adevărate, de atâtea veacuri ? Răspunz : Lăsat-e puternicul Dumnezeu iscusita oglindă minții omenşti, scrisoarea, dintre care a, dacă v-a voi omul, cele trecute cu multe vremuri le v-a putea şti şi oblici.''

Miron Costin,
'' Letopisețul Țării Moldovei ''

XIV. IMPERIUL VLAHO - BULGAR

Iată cum o '' scrisoare'', după cum afirmă Miron Costin, în cazul nostru o inscripție, poate da peste cap istoria unui întreg popor. Dar să vedem despre ce este vorba.

În anul 1687, amiralul venețian Francesco Morosini cumpără din Pireu doi lei din piatră, aşezându-i în fața intrării principale a Arsenalului din Veneția. Abia foarte târziu, în anul 1924 este semnalată de către prefesorul Em.C. Grigoraş în lucrarea : ''Criptografia şi istoria românească'' o inscripție pe capul unuia din lei. Inscripția fiind parțial ştearsă de vitregiile timpului nu a putut fi tradusă în totalitate ci doar fragmente, primul fiind :'' 1128 egipsia iglisia i Valakia'' (boiserica egipteană şi valahă), iar al doilea ''1113 Nicolai Basarab ot Vdi ot Bulgaria'' (Nicolae Basarab al Valahiei şi Bulgariei).

Şi totuşi până în ziua de azi nimeni nu a căutat să o interpreteze, pentru a descripta ce conține ; ea a rămas uitată. Ce se poate înțelege din acest fragment de inscripție ? Anul 1128 pare să reprezinte anul terminării bisericii, de rit arian, după cum ne explică textul, dar cu specific valah. În general pe frontonul bisericilor noastre este menționat anul începerii construcției, anul terminării, ctitorul şi numele constructorilor . De ce este prezentă această inscripție pe unul din lei ? Mai mult ca sigur că ei reprezentau un dar omagial făcut bisericii de către voievodul Nicolae Basarab.

Cine este acest Nicolae Basarab ? De unde apare el în anul 1113, când primul domnitor cunoscut cu acest nume în istoria țării este Basarab I, fiul lui Tihomir, care devine donmn în 1310 ? Titulatura lui Nicolae Basarab este simplă şi clară, domn ''al Valahiei şi Bulgariei''. Iată cum Basarab I voievodul care era considerat până acum întemeietorul Țării Româneşti devine Basarab al II-lea, iar întemeierea Țării Româneşti s-a făcut mult mai timpuriu !

Se pare că la origine, numele de Basarab este cumanic, părere fundamentată de Nicolae Iorga şi P.P. Panaitescu : ''numele Basarab era un nume propriu, de botez, pe semne împrumutat de la cumani ceea ce nu înseamnă că purtătorii lui erau cumani, precum numele slave Dan, Valdislav, Mircea, nu înseamnă că avem a face cu domnitori de neam slavon.'' În lexicul limbii noastre existând şi alte nume cumanice preluate de localnici : Bărăgan, Teleorman, Caracal, Caraiman, Vaslui, Călmățui, etc.

Cert este faptul că în anul 1113, Nicolae Basarab este domnul Valahiei şi Bulgariei. Lipsa de documente ne obligă să ne folosim deducția şi mai ales intuiția. Stim că în jurul anulor 1100, cumanii ocupau încă unele regiuni din Câmpia Română cât şi în Bulgaria, fie în comunități restrânse fie înglobați în marea masă a băştinaşilor. Nu este exclus ca acest Nicolae Basarab să fie rezultatul unei căsătorii mixte dintre un conducător cuman şi o femeie valahă, pentru a putea ulterior avea pretenție la domnia peste Bulgaria şi implicit a cumanilor aşezați aici în Valahia. De origine curat cumană nu putea fi pentru că cumanii fiind de neam turcic, nu ctitoreau biserici creştine. Oricum şi oricine ar fi fost, anul 1113 îl găseşte pe Nicolae Basarab ca domn al Valahiei şi Bulgariei şi inițiator al viitorului Imperiu Valaho-Bulgar al Asăneştilor.

Evenimentul mai sus prezentat cât şi următoarele ne arată că Valahii (adică românii) nu erau aşezați şi organizați ca stătulețe doar la nord de Dunăre, în Muntenia şi Moldova sau Transilvania, ci şi în sudul Dunării, undeva lângă Taratul Sârb. Întreaga zonă este controlată de administrația bizantină, atât politic şi economic cât şi militar. Înrăutățirea acestor condiții şi pierderea unor drepturi privilegiate pe care le-au avut valahii din această zonă (privilagii dăruite de împărații Comneni, care se pare că la origine erau valahi), a dus la răbufnirea unor revolte, revolta inițiată şi condusă de frații valahi Petru şi Asan. Surprinzător este faptul că istoricul bizantin Choniates, martor ocular al răscoalei, prezintă în mod favorabil acțiunea valahilor, condamnându-l pe propriul lui împărat : ''şi pe sub mână, din lăcomie, a jefuit (Împăratul Isac II din dinastia Angelos) între altele şi oraşele din părțile dinspre Anhialos făcând în acest chip sieşi şi romeilor neâmpăcați duşmani pe acei barbari ce locuiesc peste tot cuprinsul muntelui Haemus, şi care înainte se numeau misi (altă veche danumire dată geto-dacilor), iară acum Valahi se cheamă. Aceştia, bizuindu-se pe stâmtori şi sumețindu-se în cetățile lor, de care foarte multe sunt şi se înalță drepte pe stânci prăpăstioase şi altădată s-au încumetat de a se împotrivi romeilor, dar atunci dându-li-se prilej binevenit, cum se zice că a fost dat lui Patrocle, cu răpirea turmelor şi bântuirea lor, au făcut răscoală înfricoşată. Cei care au iscodit răul şi au vânzolit între neamul, erau unul Petru şi Asan, doi frați din aceeaşi semințe, care nevrând să facă începutul fără cuvânt, se înfățişează la împărat pe când acesta petrecea la Kypsella. Dânşii îi cer dreptul să fie oştiți alături de romei şi prin carte împărătească să li se dea un loc de moşie cu venit puțin, din muntele Heamus : dar cererea lor fu respinsă, fiind dumnezeiasca putere mai presus de cea a omului. Deci văzându-se neluați în seamă, dânşii începură a cârti ;şi pe când din nou stăruiau în cererea lor, au îndrăznit pe negândite să rostească chiar cuvinte care trădau răzvrătirea şi tot răul ce avea de gând să facă la întorsul acasă. Dintre amândoi cel mai cutezător şi mai crud era Asan, care pedepsindu-se pentru neobrăzare a şi fost pălmuit din porunca lui Ioan Sevastocratul (. . .) dar mulțimea de rele ce au făcut romeilor aceşti blestemați şi nelegiuiți, cu ce cuvânt s-ar putea spune ?'' (după G.I.Brăteanu).

Toată această prezentare făcută de un cronicar străin este asemănătoare, dacă nu identică cu celelalte relatări din istorie legate de comportamentul românilor. În ciuda necazurilor suferite, ei nu se ridică asupra stăpânitorilor, ci caută inițial un dialog. Numai poporul care a creat proverbul :''capul plecat sabia nu-l taie'' poate să încerce în cele mai cumplite momente de urgisire suferite de el să negocieze.

Românii iubesc pacea şi pentru a avea o viață liniştită şi calmă, fără prea multe pretenții, vor suporta în tot decursul istoriei toate mijloacele represive îndreptate asupra lor de către diferiți dominatori. Dar şi aici este un dar, fapt atât de bine confirmat şi de cronici, în momentul când răbdarea românilor ajunge le muchie de cuțit, nu cunosc îndurarea. Războaiele duse de neamul nosrtu au fost de un curaj şi de o vitejie fără seamăn, românii nemători de moarte, luptând în cele mai grele condiții : puțini sau fără arme, dezbrăcați sau lipsiți de hrană, ura împotriva duşmanului de orice fel îi transforma pe câmpul de luptă în adevărate fiare neîmblânzite. În asemenea momente grele pentru poporul lui, furia românilor, acea ''furor dacicum'' este fără milă, spulberând totul în cale. Într-o istorie dominată de puteri expansioniste, poporul Român a fost întotdeauna mica buturugă. Sunt concluzionante în acest sens ultimele cuvinte ale textului cronicarului

bizantin :'' mulțimea de rele ce au făcut romeilor acei blestemați şi nelegiuiți (adică valahii)''. Şi stăm să ne gândim, ce au cerut, valahii Marelui Împărat, în afară de libertatea dreptului de a trăi paşnic ? Nimic altceva ! Ori după ce bizantinii din lăcomie jefuiesc oraşele şi satele valahe, mai au tupeul să se plângă de tratamentul aplicat lor de cei pe care ei însăşi i-au maltratat. Oare termenul de ''blestemați şi nelegiuiți'' e necesar să se aplice valahilor, sau bizantinilor care au provocat această revoltă ?

Valahii pornesc răscoala, care cuprinde întreaga zonă cuprinsă între Dunăre şi Grecia. Oraşe şi aşezări, unde populația bizantină era majoritară, sunt distruse şi pustiite. Aliații cu bulgarii trec prin foc şi sabie Imperiul Bizantin din Balcani. Victorioşi în toate luptele purtate împotriva armatelor bizantine, răsculații proclamă întemeierea unui stat comun :'' Dumnezeul bulgarilor şi a valahilor a binevoit această libertate şi a încuviințat scuturarea jugului celui de mult (în scopul de)a se uni, hotărâți de această dată de a reînființa Imperiul Misienilor şi al Bulgarilor după cum fusese mai înainte'' (Choniates). Când ? Pe vremea lui Nicolae Basarab ? Mai mult ca sigur !

Dar nu la mult timp de la această proclamație, trupe bizantine numeroase şi bine echipate militar intervin şi obligă retragerea oştirii aliate valaho-bulgare în munți. Chemați de glasul sângelui, Petru şi Asan, trec Dunărea in nord după ajutor. Cronicarul ne povesteşte că, găsind înțelegere la voievozii munteni, Petru şi Asan se întorc în sudul Dunării cu o oştire puternică, valaho-cumană care se uneşte cu răsculații. Armata generalului bizantin Cantacuzen este atrasă în cursă, înfrântă şi distrusă. Anul acestei bătălii este 1186.

Din cele relatate ne punem întrebarea, cum se numeau voievozii nord – dunăreni şi cât de bine erau organizate voievodatele lor, dacă şi-au permis trimiterea unei oştiri valahe în ajutorul fraților din sud ? Prezența cumanilor ne confirmă existența lor preasimilată în marea masă a valahilor.

După patru ani de hărțuieli duse de armata bizantină împotriva statului valaho-bulgar, rămase fără rezultat, împăratul Isac Anghelos organizează în anul 1190 o campanie de pedepsire ''a obraznicilor'', condusă de el însuşi. Atrasă din nou într-o capcană de către valahi şi bulgari, pe un teritoriul muntos inpropriu desfăşurării armatei bizantine, aceştia sunt decimați fără milă iar însuşi împăratul scapă cu greu cu viață.

După acest dezastru, Bizanțul, renunță la pretențiile teritoriale şi de supunere a valahilor şi bulgarilor, retregându-şi din zonă toate trupele la granița nouă a Imperiului Bizantin. Imperiul valaho-bulgar se consolidează în zonă înglobând în el şi alte teritorii cu o majoritate valahă. În urma asasinării conducătorilor lui, Petru şi Asan, în urma unui complot de care sigur nu era străina mâna bizantinilor, in anul 1197, cel care va prelua destinul acestui stat comun va fi Ioniță, cel de-al treilea frate a lor, glorificat de tradiția populară cu numele de '' Caloianul''.

Pentru a-şi consolida poziția statului în fața puterii Bizantine, Ioniță duce tratative cu occidentalii în scopul primirii unui ajutor. Astfel se ajunge ca Papa Inocențiu al III-lea să-l trimită în anul 1204 pe Nunțiul papal Leon, Cardinal de Santa Croce, care pe data de 8 noiembrie îl încoronează pe Ioniță cu titlul de ''Dominus Bulgarorum et Blacorum''.

Între două rele, Ioniță Caloianul îl alege pe cel care i se pare, pentru un moment , mai puțin negru, aliindu-se cu occidentalii împotriva bizantinilor. Dar această alianță va sfârşi altfel decât se aştepta şi se va întoarce împotriva lui. Papa Inocențiu al III-lea îl pune pe Ioniță în legătură cu ''Împăratul Latin'' al Bizanțului, Balduin de Flandra, cavaler cruciat care împreună cu oştile sale ocupase Constantinopolul în numele catolicismului. Dar Balduin se simte jignit la gândul că trebuie să se alieze cu un ''Rob'', neconsiderându-l pe Ioniță de spiță nobilă după criteriile lui, şi-l amenință cu ocuparea statului valaho-bulgar.

Dându-şi seama că a fost atras într-o tabără greşită, Ioniță îşi reanalizează spiritul ortodox al credinței sale şi caută prin toate mijloacele să încheie o alianță cu bizantinii împotriva latinilor. Şi pentru a-i convinge pe aceştia de loialitatea faptelor sale, atacă trupele occidentale care înconjuraseră oraşul Adrianopole greu apărat

de bizantini, şi îi înfrânge pe latini capturându-l pe însuşi Balduin şi timiţându-l la o închisoare în Târnovo, la acea vreme capitală a Imperiului valaho-bulgar.

În acest moment, probabil Ioniţă, conştient de puterea lui iniţiază o serie de campanii de eliberare a oraşelor şi provinciilor de sub stăpânirea cruciaţilor. Asemeni lui Galerius, urma să creeze un Imperiu valah extins în Balcani. Bizantinii realizează primii acest scop al lui Ioniţă şi conştienţi de pericolul valah încheie o pace cât de cât acceptabilă cu latinii, aliindu-se cu aceştia şi pornind împotriva lui Ioniţă. Dar fără prea mult succes pentru că la acea dată în Balcani Caloianul era singurul stăpân şi Imperiul valaho-bulgar avea cea mai puternică forţă militară a momentului. Abia în anul 1207 , puterea valahă scade oarecum, prin moartea lui Ioniţă, asasinat şi el ca şi fraţii lui în urma unui complot.

În ciuda dispariţiei lui Ioniţă, Imperiul valaho-bulgar sub conducerea lui Borilă va rezista tuturor presiunilor latino-bizantine. Astfel încât la intervenţia Papei ostilităţile încetează, fiecare din părţi păstrându-şi teritoriul şi suveranitatea. Ca o garanţie a acestei păci se mediază o căsătorie între fica lui Borilă şi împăratul Henric de Flandra (fratele lui Balduin). La refuzul, din nou (!) a lui Henric de a lua de soţie o femeie de obârşie atât de incertă, supuşii acestuia (Robert de Clari) i-au replicat :''Ba sire s-o faceţi, pentru că aceşti oameni sunt cei mai temuţi şi mai tari ai întregului Imperiu şi chiar ai pământului.'' (după G.I. Brăteanu).

La moartea lui Borilă, statul Asăneştilor mai cunoaşte o scurtă perioadă de înflorire sub conducerea lui Ioan Asan al II-lea, 1218 – 1241, care iniţiază în lunga lui domnie o serie de măsuri politice şi economice favorabile dezvoltării statului său. Şi acest lucru nu poate dacât să atragă mânia împăratului bizantin Ioannes al III-lea Dunkas Vatatzes, care realiza influenţa puterii statului valaho-bulgar chiar în coasta imperiului. Deplasând o puternică armată se angajează într-o luptă decisivă cu forţele valaho-bulgare la Klokotniţa, aşezare de pe râul Marişa. Oştirea lui Ioan Asan al II-lea iese învingătoare iar trupele bizantine sunt distruse, puiţinii supravieţuitori fugind la Constantinopole şi istorisind împăratului trista soartă a campaniei. Bizanţul nu va mai organiza nci o campanie împotriva statului Asăneştilor, care rămâne până la moartea lui Ioan Asan al II-lea cea mai puternică forţă din penisula Balcanică. După moartea lui Ioan Asan al II-lea, în anul 1241, tătarii pătrund în statul valaho-bulgar, ocupându-l până în jurul anului 1320. mulţi conducători valahi se retrag în munţi împreună cu comunităţile lor sau trec în Valahia de peste Dunăre.

Şi în zilele de azi mai există numeroase ''Insule'' la sud de Dunăre care continuă să vorbească a limbă traco-valahă, populaţii numite :valahi, aromâni, megleno-români, istro-români şi macedo-români. Avem o menţiune interesantă legată de existenţa acestor comunităţi româneşti din Balcani făcută de către scriitorul german Thunmann în sec. al XVIII-lea : ''şi valahii de dincolo de Dunăre sunt un popor mare şi numeros. Ei alcătuiesc jumătate din populaţia Traciei şi trei sferturi din cea a Macedoniei şi Tesaliei ; şi în Albania se găsesc mulţi. Vorbesc acelaşi grai ca şi fraţii lor de dincoace de Dunăre, însă foarte amestecat cu cuvinte greceşti. Ei nu sunt emigranţi din Dacia. De 750 de ani sunt cunoscuţi sub numele de vlahi şi găsim urme de-al graiului lor încâ din sec. al VI-lea ; se numesc ei înşuşi români.'' (după R.S. Carpianu).

De unde sunt aceşti români ? Care este originea lor ?

Sunt urmaşii poporului pelasg sub forma proto-trace-dacă ;urmaşi ai mutărilor forţate făcute de către romani în perioada războaielor lor cu dacii (comunităţi de căte cincizeci de mii – o sută de mii de oameni) ; urmaşi ai acelor daci mutaţi odată cu retragerea administraţiei romane din Dacia. Toţi aceştia şi-au păstrat graiul şi originea lor de români.

MOTO :'' Iar când au fost la cursul anilor de la Adam 6798, fiind în Țara Ungurească un voevod, mare herțeg pre Amlaş şi Făgăraş, ridicatu-s-au de acolo cu toată casa lui şi cu o mulțime de noroade (. . .), pogorându-se pre apa Dâmboviței, început-au face țara noao''.

Letopisețul Cantacuzinesc

MOTO :'' Într-acei păstori ce au nemeritu locul acesta, fost-au şi Dragoş carile au venit de la Maramureş, carile se vediia şi, mai de cinste şi mai de folos decâtu toți, pre carile cu toții l-au pus mai mare şi purtătoriu lo de grijă''.

Misail Călugărul '' Cronică''

XV. DESCALE CATELE

Să vedem mai întâi care este situația din Transilvania şi a băştinaşilor ei la începutul sec. XIII. Pentru o mai bună supravehere a granițelor sud-estice ale Transilvaniei, regele Ungariei, Andrei al II-lea colonizează Țara Bârsei cu cavaleri teutoni în anul 1211. Scopul acestei colonizări nu este numai de ordin strategic şi administrativ ci şi acela de supraveghere a românilor. Aşezați în acest ținut, aceşti profesionişti ai războiului, se extind incetul cu încetul în toată zona, impunându-şi o suveranitate proprie.

Această colonizare provoacă în rândul populațiilor din zonă nemulțumiri care vor genera conflicte deschise între părți. Datorită modului arogant şi metodelor războinice folosite, cavalerii teutoni vor încerca crearea unui mini stat teutonic aşezat în interiorul curburii carpatice. Existența unui astfel de stat în stat, nu a fost scopul inițial al regelui Ungariei, care dându-şi seama de greşeala făcută, cere acestora să părăsească teritoriul Transilvaniei. Răspunsul teutonilor fiind negativ, conflictul dintre unguri şi aceştia duce la mici războaie locale. În urma victoriei oştilor maghiare în anul 1221, cavalerii teutoni sunt alungați. Ca o dovadă a ajutorului dat de către români maghiarilor, în înfrângerea războinicilor cavaleri este şi privilegiul dat de regele Ungariei în anul 1222 de a reorganiza acest teritoriu deținut de teutoni într-un cnezat cu numele de Țara Bârsei, sub suveranitatea maghiară. Astfel de ''țări româneşti '' mai sunt atestate până în sec. XV precum :Tara Românilor, Țara Amlaşului şi Făgăraşului, Țara Hațegului şi Țara Maramureşului. Făcând o observație legată de mia de ani de ocupație maghiară iată că ea se reduce la opt sute şapte ani şi apoi la circa patru sute de ani prin caracterul prezenței cnezatelor şi voievodatelor româneşti cu statut autonom până în sec. al XV-lea. Niciodată Principatul Transilvaniei nu a fost inglobat în Coroana Maghiară, el a avut permanent un statut autonom, fiind condus de un guvernator şi apoi principe. Evoluția

românilor din Transilvania a fost aceeaşi ca şi cea din Moldova si şi Muntenia, doar că au fost permanent obstrucționați să-şi afirme identitatea.

În timpul conflictelor dintre maghiari şi teutoni în anul 1215, nemulțumiți de modul în care-şi exercita coroana maghiară puterea în zonă şi sătul de a mai fi sluga lor, Radu Negrul, voevod de Amlaş şi Făgăraş îşi ridică oamenii şi trece Carpații în Țara Românească, însoțit de o mică oştire la care se adaugă norodul de rând. Acest eveniment care marchează '' Descălecatul Țării Româneşti '', adică întemeierea statului feudal al Munteniei este confirmat şi de Letopisețul Cantacuzinesc :'' atunce şi Băsărăbeştii cu toată boerimea ce era mai înainte preste Olt, s-au sculat cu toții şi-au venit la Radu Negrul închinându-se să fie supt porunca lui şi numai el să fie peste toți. De atunci s-au numit de-i zic Țara Românească.''

Datarea acestui eveniment în anul 1290 se pare că a fost făcută în mod greşit de către cronicari. Pentru că hrisovul lui Matei Basarab din 1 aprilie 1647, pomelnicul de lemn de la Mănăstirea din Câmpulung şi pisania înscrisă pe frontonul bisericii din Câmpulung ne dă anul exact al acestui Descălecat :'' Biserica s-a început, s-au zidit şi s-au săvârşit de bătrânul şi preamilostivul creştin Radu Negrul Vodă, carele au fost din început descălecători Țării Româneşti şi din început au fost zidită această sfântă dumnezeiască biserică, când au fost cursul anilor de la Adam şase mii şapte sute douăzeci şi trei (6723 = 1215)''.

Trebuie să încetăm a mai vedea aceste informații şi multe altele atât de clare, ca simple legende. Este mai mult ca sigur că acest '' Descălecat '' a fost pregătit timp îndelungat înainte, din ambele părți ale Țării. Nu putea fi acceptată de către Basarabi, un străin ca domn al lor. Iată din nou în cronici numele de Basarab înainte de anul 1310, anul urcării pe tronul Munteniei a lui Basarab I. Neamul Basarabilor plecă de la acel enigmatic Nicolae Basarab domn al Valahiei şi Bulgariei încă din anul 1113, urmaşii lui fiind acei cneji – boieri aşezați pe Olt, făcători de istorie, ctitori de Țară Nouă. Şi aceşti boieri puternici îl desemnează pe Radu Negrul Voevod, ca stăpân şi domn al lor , rezultat al unor înțelegeri şi pregătiri anterioare. Este mai mult ca sigur că el a încheiat o mezalianță între cele două familii – o posibilă căsătorie cu o femeie din familia olteană – odată ce, în patronimicu familiei Băsărăbeştilor este prezentat ca strămoş. Însuşi fiul lui Basarab I, Nicolaie Alexandru se consideră nepot al lui.

Respectând memoria înaintaşului familiei Basarabeştilor (Nicolae Basarab), Radu Negrul îşi începe lunga muncă de întemeiere a noii țări prin ctitorirea de biserici (Câmpulung şi Argeş), ridicarea de oraşe noi şi sate şi construirea de cetăți de apărare.

Iată cum fenomenul istoric legat de '' Descălecat '' trebuie privit ca un act normal de coalizare a forțelor țării în jurul unui domn capabil de a realiza unirea voievodatelor şi cnezatelor într-un singur stat unitar.

Domnia '' întemeietorului '' Țării Româneşti a fost de lungă durată însumând 24 de ani, astfel încât unele cronici spun că el moare în anul 1239, fiind înmormântat în Biserica Curții Domneşti din Argeş. Dar acest an va suferi o mică corecție legată de invazia tătarilor.

Dar să vedem ce spun cronicile vremii despre această invazie în țara noastră :'' Ordul (. ..) trecând prin țara Ilaut a întâlnit pe Bezerenban şi l-a bătut. (şi în continuare) (Budjek) trece Munții Sassanilor (saşii transilvăneni) ca să intre în Kara – Ulag, înfruntă popoarele karaulaghilor, trece munții şi întră în țara lui Mislau unde bate pe duşmanul care-l aştepta.'' (Cronică Persană). Dar cine erau aceşti tătari ?; să răsfoim din nou cronicile vremii :'' În anul acesta (1241) armata fără de număr a tătarilor, trecu peste munții ce le înconjurau țara şi prăvălind stâncile grele (ale Caucazului) se răspândiră ca demonii (. ..). Mereu setoşi de sânge, căci cu sânge se adapă ei, sfâşie şi înfulecă cu lăcomie carne de câine şi de om.''

Urmaşii lui Ghinghis – Han, conduşi de un nepot al acestuia Batu –Han pătrund pe teritoriul țării noastre prin trei corpuri de oaste :

- Prima trece Carpații pe la Vatra Dornei ;

- Al doilea traversează Siretul, jefuind sudul Moldovei şi estul Munteniei şi apoi prin pasul Oituz trece în Transilvania ;
- Al treilea pradă Muntenia până în Banat.

Tătarii, o adevărată calamitate istorică, trec prin foc şi sabie întregul ținut românesc. Puterea lor este atât de mare încât înfrânge armatele regelui meghiar, obligându-l pe acesta să fugă pentru a-şi salva viața şi să se refugieze într-o insulă din Adriatica. Iată cum din nou românii rămân singuri în fața urgiei.

Dar să analizăm textele prezentate pentru a putea desprinde din ele realitatea istorică. Denumirea dată țării noastre, de Karaulag este preluată de cronicile persane de la cumani care se pare că prin acest nume omagiau pe Nicolae Basarab. Numele de Kara – ulag se traduce prin '' vulturul negru '', ceea ce ne conduce la ideia că domnitorul se îmbrăca în negru, sau posibil, datorită descendenței cumane avea tenul mai închis la culoare. Noțiunea de vultur este cinstirea vitejiei lui. Interesant este că o serie de istorici atribuie prezența vulturului stemei Țării Româneşti ca urmare a acestei denumiri cumane. Iartă cum au găsit cumanii corespondentul numelui de valah, trecută în limba lor sub formă ulag, cu cel de vulturi. Interesantă asocierea dintre valahi şi vulturi.

Conform cronicilor tătare şi a legendei lui Negru Vodă, se pare că acesta nu ar fi decedat în anul 1239, ci ar mai fi trăit doi ani, până în anul 1241 când i-ar fi înfruntat pe tătari şi şi-ar fi găsit sfârşitul într-o bătălie cu ei. Acest lucru poate modifica un pic cronologia evenimentelor dar nu semnificativ. Dacă dăm înapoi din anul 1241 24 de ani, ar rezulta că Radu Negru ar fi început domnia din anul 1217. Nu este exclus ca şi cronicarul să înceapă numărarea anilor de domnie din momentul realizării unitare a țării româneşti şi nu din 1215 an al '' Descălecatului ''. Mai mult ca sigur că cei doi ani dintre cele două date au constituit anii de muncă pentru realizarea statului feudal, sau pur şi simplu cronicarul ar fi numărat greşit numărul anilor de domnie al lui Radu Negrul Voevod. Acel Mislau Basarab pomenit în cronici poate fi unul din căpitanii Basarabi al lui Negru Vodă, care-i înfruntă pe tătari. Sigur este că în următorii şase ani, ani de teroare tătară, în lipsa unui conducător destoinic şi hotărât, Țara Românească se scindează din nou în voievodate şi cnezate. Astfel încât în anul 1247 întâlnim voievodatul lui Litovei în dreapta Oltului cuprinzând şi o parte a ținutului Făgăraşului precum şi cnezatul lui Ioan şi Fărcaş (Vâlcu – Lupu pe numele real, denumirea Farcaş fiind maghiarizarea numelui lui) în Banat şi Severin.

Remarcabil e faptul că Seneslau în virtutea dreptului de domnie şi probabil de urmaş ai lui Negru Vodă stăpânea şi o parte din ținuturile Făgăraşului. Iată cum se confirmă spusele lui Ioan Rațiu :''existența unui popor nu se discută – se afirmă ''. Celălalt voievod al Munteniei, Litovei, domneşte împreună cu frații lui, încercând de-a lungul anilor să recupereze câteva teritorii ocupate de Coroana Maghiară, şi refuzând să plătească tribut acestora. Confruntarea dintre români şi maghiari are loc în anul 1277 sfârşind rău pentru primii. Litovoi cade ucis în luptă, iar fratele lui Bărbat este luat prizonier şi silit să se răscumpere cu o sumă mare de bani. După o domnie de peste treizeci de ani a lui Litovoi, destinele voievodatului vor fi preluate de fratele lui, Bărbat.

Şi domnia lui Seneslau este deosebit de lungă, până în anul 1290, an în care scaunul domnesc este preluat de fiul acestuia Tihomir, tatăl viitorului Basarab I (1310-1352).

Începând de la Seneslau toți viitorii domni Basarabi, îşi vor afirma descendența rezultată din mezalianța munteano – transilvăneană şi dreptul de proprietate asupra voievodatului Făgăraşului şi Amlaşului (ex. ''Noi, Mircea, voievodul Țării Româneşti, herțeg al Amlaşului şi Făgăraşului şi domn al Banatului şi Severinului'').

Se afirmă îndeobşte că Moldova până la data ''Descălacatului'' ar fi fost la cheremul tuturor nou veniților. Raționament fals pentru că nu avem, după cum ne spune cronicarul Grigore Ureche, documente datorită ''(nepăsării) strămoşilor noştri, cărora le stătea la inimă mai mult să săvârşească fapte de ispravă decât să scrie, este vinovată că noi nu putem spune nimic sigur despre cele dintâi vremuri ale neamului nostru.''

Şi totuşi putem prezenta istoria Moldovei, anterioară ''Descălacatului'', apelând la cronicile polone, bizantine, ruseşti şi suedeze.

Să ne aducem aminte că teritoriul moldav este locuit din cele mai vechi timpuri de triburi dace precum carpii, costobocii, tirageții şi masagații. Numele tribului carp a dat numele Munților Carpați, precum numele tirageților vine de la Tyras numit şi Nistru, frate mai mic al Istrului (N –Istru).

Primele mențiuni documentare despre existența continuității acestor triburi dace (să ne amintim că Moldova nu a fost ocupată de romnai) este făcută în Cronica lui Nestor care pomeneşte depre luptele purtate de băştinaşii numiți volohoveni şi brodnici împotriva triburilor maghiare. Acest eveniment petrecut în jurul anului 898, este determinat de existența în zonă a unor voievodate bine organizate social şi militar, care nu permiteau o aşezare maghiară.

Datorită apropierii de slavii răsăriteni valaho moldovenii se văd nevoiți să ducă o politică de interese determinată de poziția conducătorilor ruşi. Astfel încât în anul 1018 paritcipă într-o alianță cumano - rusă condusă de principele Sviatopolk împotriva cneazului Kievului, Iaroslav. Cronicile ruseşti menționează existența '' Țării Bolohovenilor'' şi ''Țării Brodnicilor'' amintind în jurul anului 1146 de un principe al Bârladului pe nume Ivancu. Tot cu acest prilej sunt enumerate oraşe din țările române cu o terminoligie rusă : Mdin = Vidin, Belgrad = cetatea Albă, Askii Torg = Iaşi, RomanovTorg = Roman, Sociava, Kamen, Siret, Bania, Gorodok, Chotin etc. (în cronica rusă numită Novgorodskaia).

Conflictele dintre moldoveni şi ruşi capătă intensitate. Ducând o politică expansionistă, principii de Kiev se vor lovi în pemanență de încăpățânarea valahă. Anul 1150 va prilajui pentru cele două forțe un început de divergențe şi conflicte militare. În fața pericolului slav, volohovenii se vor alia în anul 1222 cu cumanii, în anul 1231 cu maghiarii regelui Andrei iar în anul 1241 cu tătarii (!). Se pare că în momentul incipient al invaziei tătare aceştia au fost primiți cu ospitalitate în speranța cooptării ca aliați împotriva puterii slave. De altfel în anul 1257, în plină ocupație tătară, moldovenii duc un înverşunat război împotriva lui Daniil Romanovici, principele Kievului.

Două mențiuni interesante : cronicile suedeze atestă prezență valahă în Moldova numindu-i ''Blacumeni''. A doua mențiune este legată de existența unui conflict, pe la 1164, între bizantini şi moldoveni, terminat cu înfrângerea celor dintâi şi luarea în prizonierat a lui Andronic Comnenul.

În fața pericolului slav şi tătar se realizează o alianță maghiaro – moldavă, în scopul apărării teritoriului Moldovei şi opririi pătrunderii tătare în Transilvania. În acest scop începând din anul 1285 se vor crea garnizoare maghiare (mărci) pe teritoriul moldav. În componența trupelor maghiare care au fost amplasate în Moldova vor intra şi mici oşti valahe conduse de voievozi Transilvăneni.

Întemeierea Țării Moldovei este legată de destinul istoric a două familii maramureşene.

În anul 1343 Coroana maghiară încredințează conducerea unei garnizoane, aflată pe teritoriul moldav, voievodului Dragoş, originar din nordul Maramureşului. Acesta împreună cu vitejii lui reuşesc să capete încrederea feudalilor moldoveni, care-i cer in anul 1345 să preia conducerea țării, a destinelor ei şi să el fie Domn şi '' purtătoriu de grijă''. Dragoş acceptă, făcând primul pas spre definirea identității Țării Moldovei . Silit de împrejurările cauzate de atacurile tătarilor, acceptă suzeranitatea maghiară. Urmaşii lui Sas şi Balc vor continua această politică sporind nemulțumirea populației locale în fața amestecului maghiar.

Interesant este faptul că în anul 1343, când Dragoş primeşte conducerea unei garnizoane de pe teritoriul Moldovei, în Maramureş izbucnesc răscoale împotriva ocupației maghiare. Lupte care vor fi conduse de către voievodul Bogdan, care va ajunge până acolo încât va ignora autoritatea suzerană a regelui ungar, Carol Robert. Copleşit probabil de puterea armată îndreptată asupra sa, Bogdan se va vedea nevoit să să se supună autorităților maghiare. Înfrânt, Bogdan va vedea în serviciul lui Dragoş ataşat intereselor maghiare, un act de trădare. Neputând răbda duplicitatea urmaşilor lui Dragoş,

Bogdan se războieşte cu aceştia, alungându-i de pe moşiile lor. Acțiunea lui va atragemânia regelui Ludovic. Nu ştim care au fost măsurile luate împotriva lui, dar exact după zece ani de la războiul dintre cel două familii dus pe teritoriu transilvan, Bogdan deschide din nou ostilitățile dar de data această în Moldova.

Şicanat continuu de către autoritățile maghiare, voievodul maramureşean va lua drumul spre Moldova probabil în aceleaşi condiții precum luase şi Negru Vodă drumul spre Muntenia.

Găsind spijin în rândul populației moldovene, Bogdan îl înlătură pe mai vechiul lui duşman Balc de pe tronul țării şi este recunoscut de conducătorii locali drept Domn al Moldovei. Actul lui de '' infidel notoriu'' față de regele Ungariei devine actul de independență al țării. Bogdan supranumit '' Descălecătorul '' va fi întemeietorul statului feudal moldav, independent şi suveran. Anul acestui eveniment este 1359.

Atacat de forțe maghiare le va reuşi să la facă față, consolidând statutul de țară independentă. Abia în anul 1365, regele ve recunoaşte incapacitatea armatelor maghiare de a recâştiga autoritatea în Moldova, acordând drept represalii împotriva împotriva lui Bogdan, dreptul de stăpânire a averilor avute în Maramureş urmaşilor lui Dragoş.

Asemenea predecesorului lui muntean şi Bogdan – Vodă va construi şi ctitorii o biserică în Rădăuți, numită Sf. Nicolaie ca aducere aminte a faptelor sale şi de mulțumire a destinului hărăzit.

''. . . Principatele Valahiei şi Moldovei . . . au fost întemeiate de descălecători de naționalitate română, creştini, ortodocşi ; aceştia coborâseră din podişul Transilvaniei .'' (A.J. Toynbee)

MOTO :'' Poporul român e una din minunile lui Dumnezeu în marşul Lui pe pământ.''
Petre Țuțea
'' Între Dumnezeu şi Neamul meu''

MOTO :'' Misiunea României trebuie să nu fie mai scumpă decât toată istoria universală, deşi noi ştim că trecutul României este timp fără istorie.''
Emil Cioran
'' Schimbarea la față a României ''

CUVÂNT DE CAPAT

Inițial penru acestă prezentare a istoriei de la Începuturi până la Descălecate am pregătit ca încheiere un alt cuvânt de sfârşit. Dar, citirea cărții lui ROBERT CHAROUX – **Cartea lumilor uitate**, si a cartii DOROTHEEI KOECHLIN DE BIZEMONT- **Universul lui Edgar Cayce**, m-au convins să modific acest sfârşit şi să aştern pe hârtie câteva din evenimentele ciudate, supranaturale, dirijate care ne-au însoțit existența. Se spune că fiecare om are un destin, karma, cum îl numesc popoarele asiatice; dar şi un popor, sunt convins că are destinul lui înscris în Marea Carte a Timpului.

Printre primele mențiuni legate de existența omului primitiv din epoca de piatră, se strecoară şi o ''povestire'' stranie înscrisă pe un perete de grotă din zona Buzăului. Dar să redăm un fragment din articolul lui Nicolae Cristache :'' Într-o zonă muntoasă din județul Buzău, pe baza unei metode fotocinematografice proprii, de comparație a culorilor din vegetația solului şi a unor legende locale care povestesc că de mult, = tare de mult, dincolo de munte era tărâmul Luanei, unde se găsea o cetate cu ziduri imense deasupra căreia strălucea ziua şi noaptea un soare aidoma astrului zilei şi care cetate, a fost distrusă prin foc de către vrăşmaşi, astfel că de atunci nici iarbă n-a mai crescut şi nici picior de fiare n-o mai călcat =, s-au găsit o serie de vestigii arheologice dintre care unele depuse la muzeul militar central din Bucureşti.

Pe un mare platou, mărginit de munți si de râpe adânci, s-au descoperit aşezări umane gigant din epoca străveche a pietrei cioplite şi continuând fără întrerupere până târziu.

Sub stratul arheologic corespunzător epocii pietrei cioplite, a fost descoperit un număr mare de tuburi dintr-un material asemănător oxizilor metalici, dispuse în sol sub formă de radiator, care nu s-a putut deduce ce reprezintă.

Într-o grotă, sub inciziile din epoca fierului, a fost descoperită o scenă de lupte de domeniul fantasticului.

Dinspre stele, Terra este atacată de o navă spațială propulsată de un lung jet de flăcări. În întâmpinarea ei, de la sol, pornesc două rachete de interceptare. În fața navei cosmice este un arc întins cu săgeata îndreptată spre vehicolul spațial.

Ca o curiozitate : sondajele atestă că aşezarea a fost distrusă instantaneu de un foc mistuitor, stratul de arsură (de o frumusețe arheologică ieşită din

comun) se întinde pe toată suprafața aşezării pretinzând dovezi că zona nu a fost devastată de un incendiu izbucnit întâmplător, ci că aşezarea a fost distrusă şi incendiată cu o furie nemaiîntâlnită, pământul fiind ars pe o adâncime de circa o jumătate de metru şi în zona în care nu au existat construcții sau arbori.''

Cine au fost atacatorii ? Da mai ales cine au fost cei care au ripostat cu acel arc cosmic ? Şi care era legătura lor cu băştinaşii acelor vremuri ? De unde vine acel Pelasgos pentru a-i călăuzii pe oamenii epocii primitive spre civilizație ? Cine a înscris această scenă pe pereții grotei ? De ce ? Şi mai ales, care se vrea mesajul transmis ?

Istoria neamului dac începe cu prezența unui mesager divin a cărui învățătură va revoluționa modul de viață şi concepție al dacilor. Existența lui în acel spațiu european şi prezența ulterioară în spiritul dacilor mai mult ca sigur că a fost predestinată cu un scop anume. Rezultatele cultului lui Zamolxe s-au văzut , o rapidă acceptare a creştinismului şi preluare a mesajului transmis de Iisus Christos de la Dumnezeu. Îmbrațișându-i cauza şi învățăturile atât de repede, am putea spune că dacii anticipaseră venirea lui Iisus Christos.

O altă ciudățenie legată de prezența lui Zamolxe în Dacia este evenimentul şi caracterul ''morții'' lui pe timp de trei ani de zile. Pentru a înțelege caracterul acestei ciudățenii vom lămuri încă de la început noțiunea de mare an cosmic, an al lumii sau an platonic cum i se mai spune, adică perioada de timp în care soarele în mers retrograd înconjoară o dată cercul zodiacal, perioadă egală cu 25.920 de ani pământeni.

În acest mers retrograd, soarele rămâne în urmă pe cercul zodiacal cu un grad în timp de 72 de ani. Ceea ce rezultă că cele 360 de grade ale cercului vor fi parcurse în 25.920 de ani (adică 72 x 360), cei 72 de ani reprezintă o ZI din Marele an cosmic . o oră a zilei anului cosmic este a 24 parte (72 : 24 = 3), de unde rezultă că o ORĂ a Marelui An Cosmic reprezintă 3 ani pământeni.

Prin urmare Zamolxe a fost ''mort'' timp de o oră raportat la marele an cosmic, ceea ce raportat la calendarul dac reprezintă 25.920 de ore pământene (360 zile x 24 ore x 3 ani pământeni),.

Timpul istoric a lui Zamolxe şi a întregii istorii primitive, antice, medievale şi moderne se concentrează într-un an cosmic, poziționat astral în zodia Peştilor. Trecerea Soarelui într-o nouă zodie a vărsătorului s-a făcut în anul 1950, afirmă unii cercetători sau se va face în anul 1997, sau în 2143, după alți autori.

Ce rezultă din aceste considerații ? Trei constatări cu titlu de reflecție :

1. semnul primilor creştini era peştele asemenea zodiei în care trăiau ;
2. semnul crucii folosit de creştini simbolizează crucea pe care a fost crucificat Iisus, ori instrumentul folosit de romani pentru crucificare avea forma literei T ; iar simbolul crucii era prezent la daci cu mult înainte de martirul lui Iisus ;
3. Zamolxe a '' murit'' o oră din marele an cosmic, marcând începutul perioadei de 25.920 de ore pământene cu moartea lui şi, sfârşitul ce revenirea lui la viață.

Care poate fi mesajul lui Zamolxe în pragul trecerii dintr-o zodie cosmică în alta ? Oare revenirea lui Iisus Christos ? !

Nu o dată destinul neamului pare să fie dirijat de undeva. Pătrunderea dacilor în Galia si Spania, întemeierea statului Hispanic au fost hotărâte divin, şi profetizată cu mulți ani înainte (după cum afirmă Lucan).

Este şocantă şi ciudată afirmația lui Iordanes care scrie :'' (Geții) neam straşnic de tot, (despre care) stă scris că urma să pustiască chiar şi țara Iudeei.'' Punând-o în legătură cu profeția lui Sadu – Sundar Singh, care afirmă că România va fi considerată noul Canaan, iar Bucureştiul, noul Ierusalim, centru al Creştinismului, realizăm cum s-ar pustii țara Iudeei, prin dirijarea tuturor creştinilor spre noul centru al credinței în Dumnezeu.

Ocupația principală a proto –dacilor, a fost creşterea oilor. În jurul acestei ocupații s-a dezvoltat o întreagă metodologie de obiceiuri în practica prelucrării laptelui. Unul din aceste obiceiuri merită să fie pomenit prin insolitul lui :'' în multe locuri

baciul era stăpânul şi proprietarul stânei. Acolo unde baciul era proprietarul stânei primea ZECIUIALA, a zecea parte de brânză produsă la stână.'' (Romulus Vuia)

De ce a zecea parte ?

Să ne amintim că dacii foloseau sistemul zecimal, încâ din cele mai vechi timpuri. Cine i-a inspirat pe aceştia să folosească acest sistem şi să-l extindă până şi în viața de zi cu zi ?

Nu ştim, dar în Vechiul Testament, despre care se spune că ar fi fost elaborat de diferiți profeți prin Inspirație Divină, găsim un text un Levitic, care spune: ''Orice ZECIUIALĂ din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului ; este un lucru închinat Domnului.''

De unde au preluat obiceiul zeciuielii dacii şi l-au folosit cu mult înainte de a fi pomenit în Vechiul Testament, odată ce acestă carte a fost încheiată ca scriere în jurul sec. I î.Hr. De altfel dacii nu au avut acces la Biblie decât mult mai târziu, după anul 350, odată cu traducerea ei de către Ulfilas.

Concluzia este : de unde au preluat sistemul zecimal, dacii (existent la doar câteva popoare) şi autorii Bibliei ? Mai mult ca sigur din aceeaşi sursă. Doar că dacii au făcut-o mai repede, se pare !

Rolul de populatie civilizatoare atribuit pelasgilor nu este inca cunoscut si nici recunoscut, dar iata ca un simplu fermier american, pentru care singura educatie a constituit-o citirea Bibliei face niste afirmatii incredibile legat de istoria inceputurilor Europei in “lecturile” lui.

Despre cine este vorba?. Este vorba de Edgar Cayce un fermier american nascut la sfarsitul secolului XIX, care in stare de autohipnoza facea tratamente medicale si retraia evenimente trecute, decriind civilizatii pierdute. In jurul anilor 1930 acesta face prin lecturile lui o serie de afirmatii incredibile si socante: precum ca triburile caucaziene au invadat si civilizat Egiptul, generand apoi marea civilizatie egipteana !

Dar sa enumeram lecturile asa cum au fost ele enuntate:

- “ oamenii din Ararat intemeiasera ce am putea numi astazi o comunitate, in aceasta tara cunoscuta mai tarziu sub numele de Ararat, unde potopul a adus apoi acei oameni care au repopulat Pamantul”
- “ schimbarile de pozitie a Pamanatului care provocasera potopul l-au adus pe RA-TA din muntii caspici si caucazieni”
- “ De ce Egipt? Aceasta tara fusese aleasa (…) nu de Rege , ci de calauza religioasa – ca fiind centrul activ al Fortelor Universale ale naturii, ca si al fortelor spirituale.”
- “ Invadatorii care au venit din Persia, adica din tara Carpatilor, condusi de preotul RA-TA”

Tineti cont ca acest simplu taran fermier american avea ca si carte de capatai Biblia cu termenii si toponimele specifice ei, nu cunostea geografia si istoria americana darmite cea europeeana.

Dar sa incercam cu ajutorul lui Edgar Cayce sa localizam cine si de unde erau acesti invadatori , civilizatori, ai Egiptului ?:

- se recunoaste ca oamenii din Ararat erau cu o treapta istorica mai presus decat bastinasii egipteni, avand o structura sociala si economica bine definita (comunitate)
- dupa ultimele cercetari stiintifice efectuate de Robert Ballard s-a ajuns l-a concluzia ca legenda potopului a fost generata de inundarea Marii Negre (geologic formata ca si lac) de catre Marea Mediteraniana . Ridicarea nivelului apei a dus la creerea stramtorii Bosfor si implicit inundarea si distrugerea comunitatilor existente din jurul lacului.
- Persia nu este in Carpati (termenul de Carpati nu exista in Biblie !)

Intrebat fiind unde se afla regiunea Carpatilor , Cayce raspunde calm:

“ – Ararat “

Intrebat fiind daca ar putea localiza pe o harta actuala pozitia Araratului, Cayce raspunde foarte destins:

" – In partea de sud a Europei , Rusiei si Persiei si muntilor caucazieni" (!)

Revenind la termenul de Persia sa ne aducem aminte denumirea teritoriului pe care o dadeau vechii antici Daciei si stepelor nord – pontice. SCITIA ! Cayce posibil face confuzie intre Persia si Scitia, ori se refera la localizarea populatiilor pelasge inainte de expansiunea spre Egipt. Interesant este faptul ca insista permanent pe Carpati, indicand-o ca zona, corect in sudul Europei, nici decum spre vest pe care o atribuie in alte lecturii civilizatiei atlante !

Iata cum prin revelatiile sale Cayce, fara a cunoaste istoria vechii civilizatii europeene o pune pe pidestalul care-l este cuvenit, recunoscand valentele de civilizator a populatiei pelasge si originea lor.

Imteresant este numele preotului conducator RA-TA. Sa existe o legatura intre preotul scitic RAMA, viitor rege al Indiei si RA-TA, viitor mare preot al Egiptului ? Da, amindoi proveneau din acelasi popor si aveau aceasi calitati exceptionale de conducatori si legiuitori.

Dacă toate cele prezentate până acum le-am putut încadra într-o componentă, oarecum pozitivă, să vedem şi cealaltă parte a întregului, cea negativă.

Întreaga noastă istorie este o suferință, un chin, o hemoragie, izvor de sânge care tâşneşte din trunchiul neamului. De ce toți marii şi adevărații conducători ai neamului au murit de morți violente, prea puțini în patul lor de bătrânețe ?

Să ne gândim la cei asasinați din interese meschine : Burebista, Petru, Asan, Ioniță Coloianul, Ahtum, Jula, Bogdan II, Radu de la Afumați, Mihai Viteazul, Alexandru Lăpuşneanu, Tudor Vladimirescu, Ion Antonescu ; morți în luptă : Litovei, Dan II tăiați în bucăți – Vlad Țepes ; rupți în bucăți : Ion Vodă cel Cumplit, Horea, Cloşca ; mutilați şi înecați :Petru Cercel, Mihnea III ; decapitați - Constantin Brâncoveanu ; nevoiți să-şi ia viața : Decebal, Crişan ; la care să-i adăugăm şi pe cei morți în urma rănilor sau de ciumă : Ştefan cel Mare, Galerius, Iancu de Hunedoara; şi să reflectăm.

De ce NI s-au scos în cale pentru a-i înfrunta şi a-i învinge ŞAPTE Imperii : persan, macedonean, roman, bizantin, turc, rus şi austro – ungar ; CINCI sisteme represive : regatul hun, regatul maghiar, hoarda de aur tătară, marele reich german, bolşevismul sovietic ; şi zeci de mărunți trecători ahtiați după bogățiile noastre ?! Care BOGĂȚII pentru că în toată Istoria neamului, Maiestatea Sa Țăranul Român, a fost cel mai sărac şi necăjit şi asta într-o țară atât de bogată. Cât de mare este povara pe care Dumnezeu a pus-o în spatele Poporului Român şi unde este capătul drumului ?

De aproape 300 de ani purtăm blestemul de a ne fi făcut şi închinat la chip cioplit , aducându-ne domni străini : fanarioți, greci, aristocrați germani şi sluji bolşevice.

Şi acum suntem crucificați pe Marele Altar al Istoriei plătind pentru toate greşelile noastre, cu voie sau fără voie.

Care sunt aceste pedepse, le ştim, la cunoaştem doar privind în jurul nostru : agitarea de diverse sloganuri pentru a dezbina poporul român ; crearea unei aşa zise uri zonale între moldoveni, munteni şi transilvăneni ; agitarea dorințelor iluzorii de autonomizare a unor părți a statului ; punerea în balanță a intereselor de partid şi de gaşcă cu cele de ordin Național ; jocul puterilor străine interesate într-o destabilizare locală cu repercursiuni teritoriale, economice, politice ; se atacă sub diferite forme existența Bisericii Ortodoxe ; se fac tot felul de speculații bolnave la adresa şi identitatea Poporului Român ; românii se înfruntă între ei pentru interese străine ; prostia şi incultura primează ; se duce împotriva noastră o politică neocolonialistă ; țara devine piața de desfacere a tuturor deşeurilor şi gunoaielor Europei şi Asiei ; suntem împiedicați prin prisma ajutorului occidental să ne redresăm economic ; suntem acuzați că am persecutat minoritățile naționale, când suntem noi înşine pesecutați în propria țară ; suntem cobaii supuşi experiențelor de tip reformă ; suntem condamnați din stupiditatea noastră la moarte Națională.

Dar, nu este prima dată în lunga noastră istorie când am trăit momente grele. Să nu uităm, cursul istoriei este o spirală ciclică iar sensul evenimentelor sinusoidal, evoluând alternant în zonele negative şi pozitive. Întotdeauna istoria se repetă, dar sub alte forme şi cu altă formă de manifestare. Generatorii şi animatorii acestui sistem suntem noi oamenii şi spiritul nostru.

Nu trebuie să uităm că '' DESCĂLECATELE '' au pornit din Ardeal. DE ce din Transilvania ? Pentru că noua organizare statală a sec. XIV, a celor două Țări surori, Moldova şi Muntenia, va fi consangvinizată cu spiritul dacilor lui Decebal şi al dacilor liberi. Iată cum românii nu sunt transilvăneni, moldoveni sau munteni ci toți sunt VALAHI, cu spirit DAC, care reînvie de-a lungul secolelor în momentele de restrişte.

Nu cad în greşeala de a afirma că noi românii suntem puri, departe de mine gândul, pentru că realitatea istoriei ne descoperă adevărata origine a Poporului Român, ca descendenți ai neamului pelasgo – traco – daco – get, infuzat în sucul roman, gotic, slav şi a celorlalte popoare care ne-au călcat pragul (într-o mai mică măsură).

Care este viitorul ROMÂNIEI şi al nostru ?

Nu ştim, dar măcar în drumul pe care-l avem în fața noastră, la începutul unei noi zodii astrale, să Redevenim aşa cum am fost de la începuturi : cei mai viteji şi cei mai drepți şi cei mai de temuți ai pământului.

Timpul fierbe în jurul nostru şi mai mult ca sigur n-i se pregăteşte ceva. Parafrazând pe Avram Iancu, putem spune că : e timpul să punem pumnul în pieptul furtunii, ori să pierim !

Nu putem să ne facem intrarea în Eropa de pe poziția umilului, cei mari şi tari nu te bagă în seamă, când cerşeşti pe la colțurile caselor lor înstărite, ci doar atunci când ai curajul de a trata cu ei de pe poziții egale ! Şi ce este curajul, un mod de a-ți stăpâni frica şi a încerca.

Trebuie să ne redescoperim vitalitatea şi energia pentru a deveni o Națiune puternică şi demna.

'' Nu vreau o România logică,
ordonată, aşezată şi cuminte,
ci una agitată, contradictorie,
furioasă şi amenințătoare.
Sunt prea mult patriot ca să
nu doresc fericirea țării mele.
Spirala istorică a României se
va înălța până acolo unde se
pune problema raporturilor
noastre cu lumea. Până acum
am fost reptile; de aici încolo
ne vom ridica în fața lumii,
pentru a se şti că nu numai
România este în lume ci şi
lumea în România.
De nu vom trăi apocaliptic
destinul acestei țări, de nu
vom pune febră şi pasiune
de sfârşit în începuturile
noastre, suntem pierduți şi
nu ne mai rămâne decât să ne
recâştigăm umbrele trecutului
nostru.

- Emil Cioran -

15 ianuarie 1991 – 1 noiembrie 2001

BISTRIȚA

BARSAN CORNEL

A N E X Ă

TABELE CRONOLOGICE

Dinastia Daco – Getă

- CHARNABON	c. 500 î.Hr.	
- ANTYRUS	c. 500 î.Hr	
- REX HISTRIANORUM (MOSKON ?)	c. 339 î.Hr	(în Dobrogea)
- GUDILA	c. 340 – 320 î.Hr.	(în Muntenia)
- DROMICHAITES	c. 320 – 280 î.Hr.	(în Muntenia)
- OROLES	c. 300 – 250 î.Hr.	(în Moldova)
- ZALMODEGIKOS	c. 300 – 250 î.Hr.	(în Dobrogea)
- REMAXOS şi ZOLTES	c. 200 î.Hr.	(în Dobrogea)
- RUBOBOSTES	sec. II î.Hr.	(incrementa Dacorum)
- BUREBISTA	70 – 44 î.Hr.	(Rege al întregii Dacii)
- DECENEU	44 – ? î. Hr.	(în Transilvania)
- DICOMES	sec. II î.Hr.	(în Moldova)
- COSON (COTISO)	c.40 – 28 î.Hr.	
- COMOSICUS	c. 27 – ? î.Hr.	
- ROLES, DAPYX şi ZYRAXES	c. 30 – 20 î.Hr.	(în Muntenia)
- CORYLLUS	sec.I î.Hr. – sec. I d.Hr.	(40 de ani de domnie)
- SCORILO	c. 67 – 83 d.Hr.	(tatăl lui Decebal)
- DURAS – DIURPANEUS	c.83 – 87 d.Hr.	
- DECEBAL	87 – 106 d.Hr.	

106 – 271 Ocupația romană în Dacia
257 – 259 REGALIANUS ''strănepot'' a lui Decebal
271 – 380 '' Federația Carpilor '' aliați cu goții
250 – 311 MAXIMIANUS VALERIUS GALERIUS
380 – 451 Dacii şi goții în Regatul Hunic (o mare masă a goților se refugiază în alte tari ale Europei)

PRINCIPI VALAHI LA CURTEA LUI ATTILA

- Ducele RAMUNC
- SIGEHER von WALACHEN
- MALDUCA , DOMN AL VALAHILOR
- Regele MADELOS

451 – 477 Începuturile comunității Valaho – Slave
626 – 680 Marea masă a slavilor se deplasează spre sudul şi sud-estul Dunării. Formarea primului Stat Slav sudic
862 Începutul invaziei maghiare
943 '' Jupan '' DIMITRIE în Dobrogea
1000 Tranzitarea țării de către cumani şi pecenegi

Dinastia Valahă din Transilvania

- MENUMORUT	sec. IX	896
- GELU	sec. IX	896

- GLAD sec. IX 896
- AHTUM sec. X – XI 1000
- JULA sec. X – XI
- KEAN sec. X – XI

În ciuda dominației maghiare, Continuitatea Existenței Voievodatelor şi Cnezatelor Româneşti din Transilvania, este atestată până în sec. al XV-lea.

Dinastia Valaho – Cumană din Dobrogea

- SATZA c. 1050 – 1080
- SESTLAV c. 1050 – 1080
- TATOS c. 1050 – 1080

Dinastia Valahă la sud de Dunăre

- ? NICOLAE BASARAB 1113 – 1128
- IOAN şi ASAN 1185 – 1197
- IONIȚĂ CALOIANUL 1197 – 1217
- BORILĂ 1210 – 1218
- IOAN ASAN II 1218 – 1241

Dinastia Basarabă din Țara Românească

- NICOLAE BASARAB 1113 – 1128
- urmaşi BASARABI 1128 – 1215
- RADU NEGRU VODĂ 1215 – 1241
- SENESLAU 1247 – 1290

paralel cu – LITOVEI 1247 – 1277 (în dreapta Oltului)
- BARBAT 1277 – 1290 (idem)
- IOAN şi LUPU 1247 – 1290 (în Banat)

- TIHOMIR 1290 – 1310
- BASARAB I 1310 – 1352

Dinastia Maramureşeană din Moldova

- DRAGOŞ VODĂ 1345 – 1347
- SAS 1347 – 1351
- VASILE VODĂ 1351 – 1359
- BOGDAN I 1359 – 1364

BIBLIOGRAFIE

1. AMMIANUS, MARRCELLINUS – Istoria romană , Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică 1982
2. APOSTOL, DAN – Terra – planeta vieții, Ed. Sport –Turism ,1990
3. ARMBRUSTER ADOLF – Romanitatea Românilor – Istoria unei idei, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, 1993
4. BARNEA, ION; OCTAVIAN, ILIESCU - Constantin cel Mare, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică,1982
5. BLAGA, LUCIAN – Luntrea lui Caron, Ed. Humanitas, 1990
6. BOARDMAN, JOHN – Grecii de peste mări, Ed. Meridiane, 1980
7. BOLDUR, A. - Istoria Basarabiei, Ed. Victor Frunză, 1992
8. BRĂTIANU, GHEORGHE I. – O enigmă şi un miracol :poporul Român, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, 1988
9. BRĂTIANU, GHEORGHE I. – Marea Neagră, Ed. Meridiane, 1988
10. BRION, MARCEL – Attila, Ed. Mondero, 1992
11. BRUNTON, PAUL – India secretă, Ed. Venus, 1991
12. BRUNTON, PAUL – Egiptul secret, Ed. Venus, 1992
13. BUFFIERE, FELIX – Miturile lui Homer, Ed. Univers, 1987
14. BUSUIOCEANU, ALEXANDRU – Zamolxis, Ed. Meridiane, 1985
15. CALUSITA - ALECU, MIOARA – Zamolxis, Ed. Gemenii, 1993
16. CANTACUZINO, ION MIHAI – O mie de ani in Balcani, Ed.Albatros, 1996
17. CARPIANU, RADU STAN – Enigma insulei, Ed. Getica, 1990
18. CHARROUX, ROBERT – Cartea lumilor uitate, Ed. Elit-Comentator, 1993
19. CIORAN, EMIL – Schimbarea le față a României, Ed. Humanitas, 1990
20. CIZEK, EUGEN – Epoca lui Traian, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, 1980
21. COJA, IOAN – Transilvania – Invincibile argumentum, Ed. Athenaeum, 1990
22. COSTIN , NICOLAE - Scrieri, Ed.Hyperion, 1990
23. CRISAN, ION HORATIU – Spiritualitatea geto-dacilor, Ed. Albatros, 1986
24. DAICOVICIU, HADRIAN – Dacii, Ed. Enciclopedica Romana, 1972
25. DANIEL, CONSTANTIN – Civilizatia asiro – babiloniana, Ed. Sport Turism ,1981
26. DENSUSIANU, NICOLAE – Dacia preistorica, Ed. Meridiane, 1986
27. DIODOR din SICILIA – Biblioteca istorica, Ed. Sport – Turism, 1981
28. DJUVARA, NEAGU – O scurta istorie a romanilor povestita celor tineri, Ed. Humanitas , 2000
29. DRAGAN, IOSIF CONSTANTIN – Istoria romanilor, Ed. Europa Nova, 1993
30. DRAGAN, IOSIF CONSTANTIN – Mileniul Inperial al Daciei , Ed. Stiintifica si Enciclopedica, 1986
31. DRAGAN, IOSIF CONSTANTIN – Imperiul romano - trac, Ed. Europa Nova, 2000
32. DRAMBA OVIDIU – Istoria culturii si civilizatiei , vol I - IV, Ed. Stiintifica si Enciclopedica, 1985 – 1995
33. ELIADE, MIRCEA – Mesterul Manole, Ed. Junimea , 1992
34. ELIADE, MIRCEA – Istoria credintelor si ideilor religioase, vol.I-III, Ed. Stiintifica, 1991
35. ELIADE, MIRCEA – Tratat de istorie a religiilor, Ed. Humanitas, 1992
36. ELIADE, MIRCEA – Arta de a muri, Ed. Moldova, 1993
37. ELIADE, MIRCEA – Alchimia asiatica, Ed. Humanitas, 1991
38. ELIADE, MIRCEA / CULIANU I.P. – Dictionar al religiilor, Ed. Humanitas, 1993
39. FREMY DOMINIQUE & MICHELE – Quid 1980, Ed. R.Laffont , 1980

40. GIMBUTAS, MARIJA –Cultura si civilizatie, Ed. Meridiane, 1989
41. GIURESCU C.C. / GIURESCU C. – Istoria Romanilor, Ed. Stiintifica, 1981
42. GIURESCU C.C. & colectiv – Istoria Romaniei in date, Crai Nou, 1992
43. GIURESCU C.C. – Istoria Romanilor, Ed. Humanitas, 2000
44. GRAMADA, ILIE – Cruciadele, Ed. Stiintifica , 1981
45. HUSAR, AL. – Ideea Europeana, Institutul European Iasi, 1993
46. INGLIS, BRIAN – Enciclopedia fenomenelor paranormale, Ed. Valdo, 1993
47. IORGA, NICOLAE – Istoria romanilor prin calatorii, Ed. Eminescu, 1981
48. KERNBACH, VICTOR – Dictionar de mitologie generala, Ed. Stiintifica si Enciclopedica, 1989
49. KERNBACH, VICTOR – Mituri esentiale, Ed. Stiintifica si Enciclopedica, 1978
50. KOECHLIN DE BIZEMONT, DOROTHEE – Universul lui Edgar Cayce, vol I, Ed.Sagittarius 1995
51. KRAMER, N.S. – Istoria incepe la Sumer, Ed. Stiintifica , 1962
52. LALOUETTE, CLAIRE – Civilizatia Egiptului antic, Ed. Meridiane , 1987
53. LEVEQUE, PIERRE – Aventura greaca, Ed. Meridiane – 1987
54. LISSNER, IVAR – Culturi enigmatice, Ed. Meridiane, 1972
55. LOON, HENDRIK , WILLEM van – Istoria omenirii, Ed. Venus, 1992
56. MANOLACHE, DUMITRU, Andrei, Apostolul lupilor, Ed. Anastasia, 2000
57. MATEI, HORIA C. – O istorie a lumii antice, Ed. Albatros, 1984
58. MATEI, HORIA C. – Lumea antica, Ed. Danubius, 1991
59. MARTIS, MIHAI – De la Bharata la Ghandi, Ed. Stiintifica si Enciclopedica, 1987
60. MARGHITAN, LIVIU – Zece tezaure carpatice, Ed. I.Creanga, 1988
61. MAUROIS , ANDRE – Istoria Angliei, vol. I-II, Ed. Politica, 1970
62. MOLDOVAN, TONI VICTOR – Programul Terra, Ed. Conexiuni, 2000
63. MOODY, RAYMOND – Viata dupa viata, Ed. R.Laffont, 1974
64. NEHRU, JAWAHARLAL – Descoperirea Indiei, Ed. De Stat pt. Literatura politica, 1956
65. OPPERMAN, MANFRED – Tracii intre spatiul carpatic si Marea Egee, Ed. Militara, 1988
66. OTETEA, ANDREI & colectiv – Istoria lumii in date, Ed. Enciclopedica Romana, 1972
67. PACURARIU, FRANCISC – Romanii si maghiarii de-a lungul veacurilor, Ed. Minerva, 1988
68. PACURARIU, MIRCEA – Istoria bisericii romanesti din Transilvania, Banat, Crisana si Maramures, 1992
69. PASCU, STEFAN – Culegere de texte pentru istoria Romaniei, Ed. Didactica si Pedagogica, 1977
70. PAPACOSTEA, SERBAN – Romanii in secolul al XIII – lea,Ed. Enciclopedica, 1993
71. PARVAN, VASILE – Getica, Ed. Meridiane, 1982
72. PETRESCU –DAMBOVITA, M. / DAICOVICIU H. & colectiv – Istoria Romaniei de la inceputuri pana in secolul al VIII – lea, Ed. Didactica si Pedagogica, 1995
73. PIATKOWSKI, ADELINA – O istorie a Greciei antice, Ed. Albatros, 1988
74. PIPPIDI, D.M. % colectiv – Dictionar de istorie veche a Romaniei, Ed. Stiintifica si Enciclopedica, 1976
75. POPA, MARCEL / MATEI C. HORIA – Mica enciclopedie de istorie universala, Ed. Politica , 1988
76. POPESCU, PETRU DEMETRU – Basarabii, Ed. Albatros, 1989
77. PRODAN, DAVID – Transilvania si iar Transilvania, Ed. Enciclopedica , 1992
78. RHODE, ERVIN – Psyche, Ed. Meridiane - 1985
79. RODEAN, IOAN – Enigmele pietrelor de la Sarmizegetusa, Ed. Albatros, 1984
80. RUFFINI, MARIO – Istoria romanilor din Transilvania, Ed. Proteus % Hyperion % Fundatia Culturala Memoria, 1993

81. RUNCIMAN, STEVAN – Caderea Constantinopolelui, Ed. Enciclopedica ,1991
82. SAVESCU, NAPOLEON – Noi nu suntem urmasii Romei, Internet , 2001
83. SCHURE, EDUARD – Marii Initiati, ed. Lotus , 1994
84. SERBAN, MIHAI E. – Omul si astrele, Ed. Dacia, 1986
85. SCORPAN, COSTIN – Istoria Romaniei – Enciclopedie , Ed. Nemira , 1997
86. STOIAN, MIHAI - Nici cuceriti, nici cuceritori , vol I – III ,Ed. Eminescu, 1981 – 1983
87. SARAMBEI, IOHANNA & NICOLAE – 99 de personalitati ale lumii antice, Ed. Semne, 1997
88. TONCIULESCU, PAUL LAZAR – De la Tartaria la Tara Luanei, Ed. Miracol, 1996
89. TONCIULESCU,PAUL LAZAR / DELCEA, EUGEN – Istoria incepe in Carpati, Ed. Obiectiv 2001
90. TUTEA , PETRE – Intre Dumnezeu si neamul meu, Ed. Arta grafica, 1992
91. VULCANESCU, ROMULUS – Mitologie Romana, Ed. Academiei, 1984
92. WALD, LUCIA / SLAVE ELENA – Ce limbi se vorbesc pe glob, Ed. Stiintifica, 1968
93. WIESENTHAL, SIMON – Calea sperantei, Ed. RAO, 1993
94. ZAMFIRESCU, DAN – Ortodoxie si Romano – Catolicism in specificul existentei lor istorice, Ed. Roza Vanturilor, 1992
95. …….. – Biblia sau Sfanta Scriptura a Vechiului si Noului Testament, Soc. Biblica
96. …….. – Dictionar biblic, Ed. Cartea crestina, 1995
97. ……. – Cartea mortilor tibetana, Ed Moldova, 1992
98. …….. – Mic dictionar enciclopedic, Ed. Stiintifica si Enciclopedica, 1982
99. …….. – Le Petit Larousse, Dictionnaire encyclopedique, 1993
100. …….. – Larousse, Cronologia universala, Ed. Lider, 1996